

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



**Uyuşturucu çetesinin
ayarladığı kadınlarla
alem yapan hakim
kimleri tutuklatmıştı?**



**Abdullah Gül sahiden
cumhurbaşkanı mı?
○ HAKAN GÜLSEVEN**

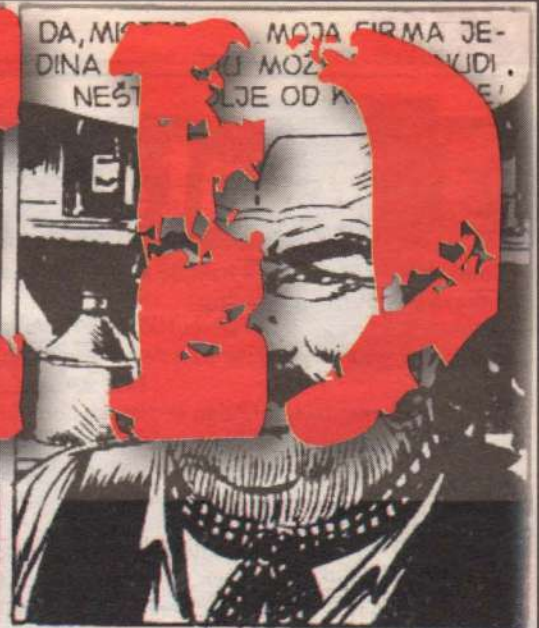


**Devrimci mankenin son
durumu nedir? Devrim
yapabilir mi? Zindan
anılarını yazar mı?**



**Başkent Kerbela'ya
dönerken...
○ YAVUZ ALOĞAN**

Akşamsefası



kralını tanımayız



mantar tarlası

"Cumhurbaşkanı seçilmesi halinde Sayın Gül'ü balonla Kapadokya'dan Çankaya'ya götürmek isteriz..."

Anatolian Baloons şirketinin sahibi Halil Uluer... Arkadaşa en kısa zamanda bir yıkama-yağlama tesisi de açmasını öneriyoruz...



"Gül'ün parlamento tarafından seçilmesi, demokrasinin yanı sıra Müslüman bir siyasi partinin ılımlı ve liberal olabileceği ilkesinin de zaferi şeklinde görülecek..."

Washington Post gazetesinin köşe yazarlarından Jackson Diehl... Burada mesele bu Yanki kardeşimizin tespitinde değil, kendini 'solcu' sayan kimi çevrelerin de aynı tespiti sahiplenmesi. Misal, Küresel BAK'ın bileşenlerinden 'Sosyalist İşçi' dergisi son sayısında aynı perspektifi savunuyor. Seçimlerin ardından, "AKP'ye oy veren 16 milyon seçmen darbeye karşı demokrasiyi tercih etti. Başını dik tuttu," diyenler de bunlardı. Alkışlıyoruz...



"Bizim farkımız, 'Demokrasi'yi 'Modernleşme' ile kaynaştırabilmiş olmamızdır. Bugün AK Parti'nin ulusal hedef olarak 'AB ile entegrasyon'u benimsemiş olması da, işte bu farkın en çarpıcı sonucudur. Yani hukukun ve sosyo-politik düzenin şifresi 'Şeriat' değil, 'Kopenhag Kriterleri'dir." Mehmet Barlas... Ne güzel, hem modernleşiyoruz, hem demokratik atılımlar yapıyoruz, hem AB ile entegrasyon şey ediyoruz... Açın Türkiye'nin önünü!..



"Leman dergisinin kapağının Hayrünnisa Gül'ü çok üzeceğini biliyorum.

Ama sakın, öfkeye kapılıp, dava açmayın. Bıraksın, bu densizliği, vatandaş ayıplasin... Kınasın. Leman dergisi, Hayrünnisa Gül'ü, Playboy'un 'tavşan kızı' gibi çizmiş. Dini inancı kuvvetli ve muhafazakâr bir hayat tarzını tercih eden Bayan Gül açısından, o karikatürün ne kadar rencide edici olduğunu farkındayım. Ama 'bırakınız yazsınlar, bırakınız çizsinler'..."

Ailesinin adı türlü yolsuzluk ve dolandırıcılık olaylarına karışan ve fakat geçtiğimiz ay başında AKP'ye hizmetlerinin ödülü olarak Sabah gazetesinin fiili başyazarı yapılan Nazlı Ilıcak, 'vatandaş'ı Leman'a karşı provoke ediyor...



"Sadece Atıl Kutoğlu değil, sözelimi ünlü modacı Yıldırım Mayruk da, birkaç çizimini, 28 Ağustos'tan sonra keşke Köşk'e ulaştırırsa. Fazla tantanaya, gazete sayfalarına açıklama yapmaya lüzum yok. Hayrünnisa Gül, Atıl Kutoğlu'nun veyahut Yıldırım Mayruk'un elinden çıkan kreasyonları benimsediği takdirde, örtünen kızlar için bir rol model oluşturacaktır."

Yine Nazlı Ilıcak... Modacı önermeye başladı şimdi de...



"Bakalım Hayrünnisa hanım önden biraz perçem mi gösterecekti, uçuşabilir bir kakül ya da bol spreyl bir vak mı? Yandan iki lüle, üç buklet? Belki de topuzunun altına duvak gibi tuttururdu başörtüsünü, vatandaşın iki tutam saçı esirgeyecek değildi, bakalım ne kadarını feda etmeye hazır, şehvetle merak edilen oydu. Bunlar bana uzaylı gibi geliyor. Böyle düşünenler. Bir toplumu bu kadar mı anlamazsın? Bir insanı bu kadar mı hissetmezsin?"

Türkiye toplumunu en iyi anlayan yazarlarımızdan Nur Çintay...



"Dün gazetelerde Hayrünnisa Gül'ün bu reklamcı modacıyla en son üç-dört yıl önce görüştüğü, türban konusunun da konuşulduğu ama böyle bir 'çalışma' yapılmadığı haberleri vardı. Kısacası Kutoğlu herkesi kandırmış, Gül ailesi de dayanamayıp onu yalanlamıştı.

... Atıl Kutoğlu'na Türkiye'yi bu kadar hafife almamasını, bizi kandırmaya çalışmaktan vazgeçmesini öneriyorum. Meydan boş değil, hatırlatırım. Bugün de Atıl Kutoğlu putunu deviriyoruz." Oray Eğin... Ulen Oray, ne put deviriciymişsin sen, helal olsun tosunuma!..



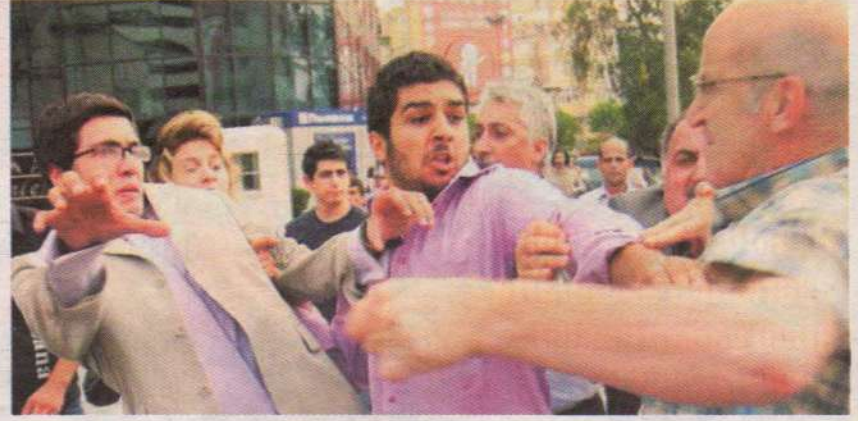
"Tesettürün amacı belli: Seksüel duygu uyandırmamak. Bir erkeğe hazırlanma içgüdüsünü terbiye etmek. Kadındaki beğenilme dürtüsünü törpülemek."

Tesettürlü yazar Nihal Bengisu Karaca... Makyajlı, artistik pozlar verirken zerze beğenilme duygusu yok tabii... Tamamen Allah aşkına!..



"Bir keresinde ben çiftleşmekte olan su aygırlarını izlemek zorunda kaldım. Bir defasında da Kenya'da bir zürafanın dilini gördüm de onu havada uçan bir anakonda yılanı sandım. Sonra da 'Dili böyle olabilen bir hayvanın kimbilir cinsel organı ne haledir' diye düşündüm."

Serdar Turgut... 'Geyik muhabbeti'ni ilerletip 'zürafa muhabbeti'ne dönüştürüyor... Nasılsa bu memleket her türlü muhabbeti rahatlıkla kaldırıyor... Böyle medyaya, böyle genel yayın yönetmeni...



aslan sosyal demokratların 'aile içi' meydan muharebesi

Gectiğimiz ay, günlerden bir gün, CHP'nin 'akıllı bina' olarak bilinen yeni genel merkezinin önü çöp kamyonları ve dozerlerle çevriliydi. CHP'nin kendi içindeki muhalifleri, yani bıkmak bilmez muhteris Sarıgül'ün adamları, seçim yenilgisini (dördüncü yenilgi bu arada, övmek gibi olmasın) protesto etmek için eylem yaptı. Fakat Baykalist Çankaya Belediyesi'nin katkılarıyla gönderilen çöp kamyonları ve dozerler buna izin vermedi...

Tabii ondan evvel, CHP Bayrampaşa ilçe gençlik kolu başkanı Öztürk Hocaoglu ve saz arkadaşları Şişli-Belediyesi'ne protesto mektubu veriyordu, fakat kendilerine belediyede çay ikram edilirken dışarıda biriken ve başlarında Sarıgül'ün oğlu bulunan CHP'li 'yoldaş'larından habersizdiler! Açıklama yapamadan tekme tokat kendilerine dalan Sarıgülcülerden 'tabana kuvvet' kaçan aslan sosyal demokrat gençlik, spötmten Atatürk gençliği olduğunu bir kez daha gösterdi. Polis tarafından 'aile içi olay' olarak değerlendirildiği için herhangi bir gözaltı yaşanmadı.

Tüm bu kavgalar, uçan tekmeler tabii ki ülkemizin biricik 'sol ve laik' partisi CHP'yi kurtarmak için... (Din için, devlet için, can çekişen millet için... Avanta

düşünen billahi de yok!)

Malum, CHP'nin iç muhaliflerine karşı savunma mekanizması bir anda gelişmedi, 2004 Kurultayı'nda toplantıyı şehir dışında bir otelde yapan, otelin etrafını çitlerle çeviren ve jandarmayı bu kutsal görev için yanında bulunduran, ayrıca 2005 Kurultayı'nda çevik kuvvetleri devreye sokan CHP artık dozer ve kamyon kullanıyor!

Aslında çok eğlenceli. Peçeteci Bedri Baykam'ın CHP genel başkanlığına aday olması ve ondan bile çekinen yönetimin kurultayın ilk günü Baykal'ın genel başkan olmak için geçerli imza sayısını 66'dan 'bir tüzük darbesi' ile 266'ya çıkartması CHP'de parti içi ihtirasların ne kadar yoğun olduğunu somut bir göstergesiydi!

Bırakalım Sarıgülcüler turuncu atkılarını taksınlar, baykalcılar da kırmızı-beyaz dolansınlar! Biz çadır tiyatrosunu izlemeye devam edelim!

(Bu turuncu atkı meselesi Sarıgül ve destekçilerinin simgesi olmuş; Bursalı iş adamı Şenol Sever 20 bin turuncu atkı üretmiş. Turuncu rengin gerekçesi ise Ukrayna ve Gürcistan 'turuncu devrim'lerinden etkilenmiş olmaları! Kim bilir, belki Sarıgül de Soros tarafından desteklenmeyi bekliyor...)

esra bal



Cumhuriyet mitinglerinde devlete sahip de çıkmayız, Soros Üniversitesi'nin verdiği kürsülerden 'demokrasi' de vazetmeyiz; 'Kıbrıs satılamaz' korosuna da katılmayız, Annan Planı'na methiye de düzmeyiz; 'tek dil, tek vatan, tek bayrak...'çı da değiliz, emperyalizmin icazetiyle kurulacak 'devlet'leri de tanımamız. 'Turuncu devrimci' de değiliz, 'birinci cumhuriyetçi' de. Komünistiz, hayata, memlekete, dünyaya, emekçilerin tarafından bakarız ve hakikat oradan görünendir.

ÜMIT DERTLİ

Aha!.. Devlet bu işte!..

Özellikle son birkaç senedir solda fena bir kafa karışıklığı var. Burada tek tek sayamayacağımız bir takım nedenlerle 'Marksist' solun kahir ekseriyeti, pusulasını şaşırılmış bir halde, ilk bakışta birbirinin karşıtıymış gibi görünen çeşitli burjuva ideolojilerinin dümen suyuna girmiş, politika üretmeye çalışıyor. Bir yanda demokrasi, sivil özgürlükler, anti-militarizm, diğer yanda bağımsızlık, laiklik gibi, aslında hepsi de burjuva siyasetinin belirlediği gündemin argümanları çevresinde ve daha kötüsü bu iki kamptaki çeşitli burjuva siyasi aktörlerin ardında kümelenmiş halde 'solculuk' yapıyor. Sözüm ona anti-emperyalizm adına ordunun güçlendirilmesi talebinden, demokrasi ve sivilleşme adına AKP ve Avrupa Birliği destekliliğine kadar geniş bir yelpazede bir dizi saçma 'solculuk' pratiği sergileniyor.

'Sol', en basit ifadeyle burjuva siyasetinin her iki cephesindeki kuvvetlerin yedek gücü haline gelmiş. Kendi durdukları yerden 'demokrasiçilik' ya da 'bağımsızlıkçılık' yaparken, sınıf siyasetinin, işçi ve emekçilerin örgütlenmesinin esamisini bile okumuyorlar. Hem devrimci, hem sosyalist, hem işçi namı partiler sokaklarda düdük-dümelek çalıp, 'şenlik havasında eylem'ler yapıp, kimlik siyaseti üzerinden 'başka bir dünya' çıkırıırken, başka bazı karizmatik isimli partiler ordunun modernizasyonunu talep edip, 'yavru vatan satılamaz' nutukları atıyorlar.

'Sıfır' noktası...

'Sol'un bu manzarası o kadar baskın ki, dışarıdan bakınca gerçek solculuğun olsa olsa bunlardan biri olabileceğini düşünüyorsunuz. Oysa kral çıplak. Siyasi yelpazenin iki karşıt ucundaymış gibi görünen bu iki sakat siyasal hattın da aslında aynı patron siyasetinin iki farklı vechesi olduğunu, sermayenin karşısına emekçilerin devrimci siyasetini koymayı akıldan çıkardığını artık yüksek sesle dillendirmek gerekiyor. RED bunu yapıyor. Biz, sınırlarını ve kurallarını egemen sınıfın belirlediği müsamereye katılmıyoruz; elimizden geldiği, gücümüz ve sesimiz yettiği kadar işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin kendi kaderlerini ellerine almaları gerektiğini savunuyor, bunun için mücadele ediyoruz. 'Sol liberal' ve 'sol milliyetçi' denilen bu iki kümelenmenin dışında, bu kümelenmeleri reddederek, sermayeye karşı emekçi cephesinin açılmasına



Genelkurmay Başkanı, Meclis Başkanı, eski Cumhurbaşkanı, Başbakan, yeni Cumhurbaşkanı... Yankilerin ve Siyonizmin Türkiye'deki bir numaralı ismi Jak Kamhi'ye Devlet Üstün Hizmet Madalyası vermek için hepsi bir arada... Patron devletin 'ruhu' işte bu fotoğraftır. Peki bunların arasındaki 'cephe'lerde, 'sol'a yer var mıdır?..

uğraşıyoruz. Gerisi laf-ı güzaf...

Doğruya doğru, gerek işçi hareketi, gerekse de toplumsal muhalefetin diğer unsurları ataletle gömülmüş, can sıkıcı, ürkütücü bir ölüm sessizliği içinde memlekette yaprak kımıldamıyor. Solun etki kapasitesi, gündeme, politikaya, hayata müdahale gücü neredeyse 'sıfır' düzeyinde. Bir çağrımızla kitleler sokağa dökülmüyor, eylemlerimizle, aldığımız tutumlar ve tavırlarımızla, değil gündem oluşturabilmek, mevcut gündeme bile giremiyoruz. Yani 'reel' bir güç değiliz ve 'reel' politika yapacak araçlarımız da yok denecek kadar az. İttifaklar kovalamak, taktiksel manevralara girişmek adına düzenin iki farklı cephesinden birinin peşine takılan 'solcu'lara, kimin peşine takılırlarsa takılırlar, aslında solun dikkate değer bir güç olmadığını, hatta siyaset arenasında 'yardımcı oyuncu' bile olmadığını hatırlatmaya çalışıyoruz.

Hal böyle olunca bugün solcuların yapması gereken, öncelikle, Baba Hakkı'nın deyiimiyle 'aklımıza mukayyet olmak'tır. Bizi sol yapan şeylerden asla taviz vermemektir; bizi sol yapan şeyler kapitalizme karşı olmak, emperyalizmin karşısına dikilmek, işçi sınıfına yaslanmak, bütün ülkelerin emekçilerinin birliğini savunmaktır;

eğilip bükülmeden, kıcımızı başımızı oynatmadan sınıf uzlaşmazlığında ısrar etmektir; bu ilkelerimizi terk etmemektir. Evet, belki bugün çok azız, gücümüz yok, sesimiz cılız; ancak gelecek, bizim bugünkü ısrarımızın üzerine kurulacak, hiç kuşkusuz yok...

Bizim 'hakikat'ımız

Bu nedenle, burjuvazinin dayattığı hiçbir gündem, hiçbir 'mesele', hiçbir gerilim ve cepheleşme bizim değildir; hiçbirine taraf olmak, o zeminde 'solculuk' yapmak gibi bir görev kabul etmeyiz. Cumhuriyet mitinglerinde devlete sahip de çıkmayız, Soros Üniversitesi'nin verdiği kürsülerden 'demokrasi' de vazetmeyiz; 'Kıbrıs satılamaz' korosuna da katılmayız, Annan Planı'na methiye de düzmeyiz; 'tek dil, tek vatan, tek bayrak...'çı da değiliz, emperyalizmin icazetiyle kurulacak 'devlet'leri de tanımamız. 'Turuncu devrimci' de değiliz, 'birinci cumhuriyetçi' de. Komünistiz, hayata, memlekete, dünyaya emekçilerin tarafından bakarız ve hakikat oradan görünendir. Başka hakikat aramayız.

Fotoğrafa iyi bakın. Hakikat oradadır bütün çıplaklığıyla. Memleketin en büyük patronlarından

birisi tam ortada oturuyor. Sağında ve solunda 'şeriatçı'sından 'laik'ine, 'militarist'inden 'sivil'ine, 'otoriter'inden 'özgürlükçü'süne, eski cumhurbaşkanından yenisine, başbakanından genelkurmay başkanına devletin tepesi sıralanmış, mekan Çankaya Köşkü'nün salonlarından biri. Jak Kamhi adındaki Musevi asıllı Türk vatandaşı 'beyefendi'ye Devlet Üstün Hizmet Madalyası veriliyor. Hürriyet gazetesinin haberine göre bu beyefendi memlekete yaptığı yatırımlar yoluyla üretim ve istihdama katkılarının yanında esas olarak 'diplomasi' alanında 'ülkesi' için 'gönüllü bir lobici' gibi hizmet vermiş olmakla hak etmiş bu madalyayı. 1974 Kıbrıs işgalinin ardından ABD'nin Türkiye'ye uyguladığı silah ambargosunun kaldırılması için girişimleri olmuş, Fransa'da soykırım yasasının kabul edilmemesi için kulis faaliyeti yürütmüş, her daim İsrail-Türkiye ilişkilerinin bekası için çalışmış, hatta en son Hamas liderinin Türkiye ziyareti ile gerilen ilişkilerin 'normalleşme'si bu beyefendi sayesindeymiş. Tabii bu faaliyetlerinden dolayı çeşitli devletlerden çeşitli madalyalar da almış, şövalye falan olmuş. İktisadi Kalkınma Vakfı, 500.

Yıl Vakfı gibi kurumlar aracılığıyla da iktisadi ve diplomatik hizmetlerine sosyal ve entelektüel hizmetler de eklemiş zate-i muhterem. Madalyasını alanda, "Ne mutlu Türküm diyene!" demek suretiyle de onu ne kadar hak ettiğini bir kez daha göstermiş, İsrail devletine bağlılığını sık sık dile getirmesiyle meşhur Jak Kamhi adlı 'üstün hitmetçi'. Vesaire vesaire...

Haberin bizim baktığımız yerden görünen anlamı şudur: Bu zat her daim emperyalizm ve Siyonizmin Türkiye'deki temsilciliğini yürütmüş, Türk devletiyle bunlar arasındaki ilişkilerde zaman zaman ortaya çıkan aksaklıkların giderilmesinde ağırlığını koyarak emperyalizm-İsrail-Türkiye ilişkilerinin artarak devamına hizmet etmiş, adeta onların Türkiye acentası gibi çalışmış. Tabii bu arada bir büyük kapitalist olarak koskoca bir tezgah kurmayı ve dev paralar kazanmayı da ihmal etmemiş.

'Madalya'nın arkası

Evet, emperyalizm-Türkiye-İsrail üçgenindeki birçok karanlık işte adı geçen en önemli aktörlerden biri Jak Kamhi. Bu durumda aslında emperyalist kapitalizme göbekten bağlı Türkiye egemen sınıfının 'diplomatik' temsilcisi. E, o sınıfın hizmetkârı olan devletin de iş onları onore etmeye, bağlılık bildirerek önlerinde eğilmeye gelince, bütün yapay düşmanlık ve çelişkilerin üstünden atlayarak yek vücut olması hiç şaşırtıcı değil. Bizim, yani toplumun, önümüze konan gündemde öne çıkan bütün gerilimler, düşmanlıklar, çatlak ve cepheleşmeler aslında yapay. Yani bu devlet Jak Kamhi'lerin devleti ve burjuva siyasetinin aktörlerinin ortak paydası da onlara biat etmek. Sağcılık, 'solculuk, demokratlık, bağımsızlıkçılık, laiklik, şeriatçılık gibi ayrımları birer ayrıntıdan ibaret. Hatta o kadar ki, aslında bütün o yapay gerilim ve çatışmalar aslında devletle egemen sınıf arasındaki 'hizmet' ilişkisini gözlerden uzak tutabilmenin birer aracı. Gerçek cepheleşmenin önünü alabilmek için tezgahlanan yapay gerilimler.

Şimdi, böyle bir hakikat ortadayken, solun önündeki görev o yapay cepheleşmeye taraf olmak mıdır, yoksa emek sermaye cepheleşmesini yaratmaya çalışmaktır ısrar etmek midir? Ya da şöyle soralım: AKP'den demokrasi ve 'sivil' özgürlük bekleyenlerle, silahlı-silahsız tezgahlanan anti-emperyalizm bekleyenler hakikaten solcu mudur?..

sevgili günlük... yurdunda acayıplikler hiç bitmiyor... bitemiyor...

avukat: "işkence ettiler" ... polis: "hayır, düştü"



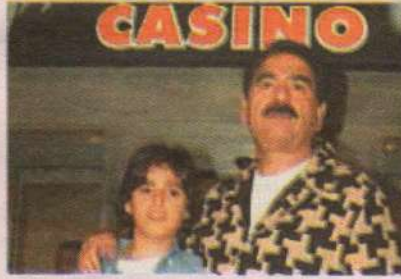
"İstanbul'da yolda giderken polisin kimlik sorgusu üzerine duran avukat Muammer Öz, polisin yanında telefonla konuşunca dayak yediğini söyledi ve şikayette bulundu. Bunun üzerine Emniyet iddiayı yalanladı: 'Hakaret etti, kaçarken düştü!...' Nedense vatandaşımızın her polis gördüğünde sakarlığı tutuyor; ya koşarken düşüp orasını burasını yaralıyor ya da 'sandalye'den düşüp ölüveriyor. Vatandaş sakarsa polis ne yapsın kardeşim?!"

ocaklar yan gelip yatma yeri değil...

"Üç Ülkü Ocağı başkanına çete operasyonu başlatan Eskişehir polisi, Eskişehir, Afyonkarahisar ve Kütahya Ülkü Ocakları başkanlarının da aralarında bulunduğu, silahlı çıkar amaçlı suç örgütü üyesi olmakla suçlanan altı kişiyi yakaladı." Geçen ay çocuk pornosu, bu ay silahlı çete... Yavrukurtlar çalışıyor!..



ido da büyüdü, adam oldu, gazeteci dövüyor...



"İbrahim Tatlıses iki gazeteci dövdü. İstanbul milletvekili aday olup seçilemeyen Tatlıses ve oğlu İdo, kendileri ile röportaj yapmak isteyen muhabir ve kameramanına dayak attı. Kamerayı duvara atıp kıran Tatlıses kaseti gasp etti. Gazeteciler suç duyurusunda bulundular." Eyvah! İbo yetmiyordu bir de İdo çıktı! Hani İbo seçilse, dokunulmazlık elde etse, neler yapacaktı kim bilir...

göreceksin de ne olacak...

"İş Kurumu görme engelliye makam şoförlüğü teklif etti. İzmir'de 22 yaşında yüzde 97 oranında görme engelli Ahmet Ecevitli'ye genel müdür şoförlüğü teklif edildi. Bu olay Türkiye İş Kurumu'nun engelli vatandaşların durumunu dikkate almadığını ortaya koydu."

Ohooo, bu da bir şey mi, dünyada ne engelliler var, başbakan oluyor, cumhurbaşkanı oluyor, ana muhalefet oluyor, yavru muhalefet oluyor...



bu sefer talihsiz olanlar, kutup ayları...



"Rusya'nın global ısınmanın etkisiyle erimesi beklenen buzulların altındaki milyarlarca ton petrol ve doğalgaza sahip çıkmak için girişimde bulunması üzerine, ABD de harekete geçti. Rusya'dan farklı olarak, Kuzey Kutbu'na Amerikan bayrağı dikmek için yola çıkmadıklarını belirten ABD bilimsel araştırma ekibi, amaçlarının küresel ısınmanın kutup bölgesinde yarattığı etkileri araştırmak olduğunu açıkladı."

Kyoto protokolünü imzalamayan ABD'nin birden küresel ısınmanın endişesine düşmesinden gözlerimiz yaşardı. Kutup aylarının bu arkadaşlara gereken cevabı vereceğine inanıyoruz.



simitçi, kahveci, gazozcu...

"Polisler simitçilik için yarıştı! İstanbul polisi maaşı dışında gelir elde etmek için simitçi, çiçekçi ve midyeci olmak isteyince büyük umutlarla oluşturulan güven timi projesinin askıya alınmasına karar verildi." Bunlar 'namuslu'lar... Vallahi de öyle! Çete, rüşvet, vs. operasyonlarına bakarsanız, kimi 'işini bilen' memurların nasıl 'geçim' sağladığını da anlayabilirsiniz...

herkesin faşisti kendine...

"Müslümanların kutsal kitabı Kuran için, 'Faşist bir kitap ve şiddet çağrısı yapıyor,' diyen Hollandalı aşırı sağcı lider Geert Wilders, Kuran'ın Hitler'in Kavgam adlı kitabının İslami versiyonu olduğunu öne sürdü. Wilders, Hollanda'da satışı yasak olan kavgam gibi Kuran'ın da yasaklanmasını, kullanımının cezalandırılması gerektiğini savundu."

Birincisi, bu adama zaten kendisinin faşist olduğunu, Avrupa'da son dönem 'Hristiyan saldırılarında kaç Müslüman göçmenin öldüğü veya yaralandığını hatırlatmalı. İkincisi, her milletin faşistinin ve dincisinin bir diğerine nasıl saldırdığına bakın. Bizim burada da din ve millet adına papazları öldürüyorlardı değil mi?



meclis 'e iddaa bayii açılısın...

"Seçim sürecinde AKP'li Cemal Kaya ile CHP'li Mehmet Sevigen arasında ilginç bir iddialaşma yaşandığı ortaya çıktı. Vekiller kendi partileri lehine seçim tahmini yaparak BMW marka arabasına iddiaya girdi. Seçimlerin sonuçlanmasıyla AKP'li Cemal Kaya Mehmet Sevigen'den BMW'sini istediğini bildirdi."

Hangi parayla BMW'sine iddiaya girdiklerini bir kenara bırakalım, daha yerel seçimler olduğunu hatırlatalım. Yetmez, kamyonuna, gemisine iddiaya girin. Nasılsa nereden bu arpanın suyu diye soran yok!

ayrıl da gel bakan bey...

"Tatlıcadım koştı bakan Şahin 22 bin ytl kazandı. Bakan Mehmet Ali Şahin'e hediye edilen, sonra '5 bin ytl'ye satın aldım' dediği İngiliz yarış atı Tatlıcadım beş yarışta 22 bin ytl kazandı. Bu atı bakana TJK yöneticisi Osman Hattat hediye etmişti; fakat sonradan hazırlanan faturayla atın satın alındığı, gelirin ise hayır kurumlarına bağışlanacağı açıklanmıştı. Tabii henüz ortada bağış falan yok." Bakan Şahin kendini 'duygusal' yönden tatmin ediyor at sevgisiyle. Bari hayvana iki kesme şeker götür arada!..



yedi enseme, sekiz gobeeme...

"Otel karanlıkta kalmaması diye köylerin elektriği kesiliyor. Antalya'daki lüks otellerde kalanların klima ihtiyaçlarından dolayı fazla elektrik harcadığı için Burdur ve Isparta'daki köylerin elektriği kesiliyor." Yerli ve yabancı turistlerimiz biraz daha yellensin, biz katlarız. Ne diyelim köylü turistin jeneratörüdür.

bunlar zülfikardan anlar...

"Kamer Genç: Bari iki yıllığına Meclis Başkanı olayım!.. Meclis başkanlığına adaylığını açıklayan Tunceli bağımsız milletvekili Kamer Genç, Alevi olmasının bunun için büyük bir sebep olduğunu söyleyerek Alevileri onore etmek gerektiğini açıkladı." Alevileri 'onore' edecek adama bakın, hizaya gelin! Hz. Ali mezardan çiksa zülfikarla dürtmez miydi bu adamı?



“süregeldikçe kutsal gibi / kesildikçe kirli, utandırıcı” -Turgut Uyar-

Usta şair Turgut Uyar'ın cinsellikle aşkın iç içe olduğunu vurgulayan şiiri, bugünlerde pek çok Ankaralı'nın hislerine tercüman oluyor içten içe. Bunun böyle çok süremeyeceğini bilsek de- sularımız aktığı, işler ağır aksak da olsa yürüdüğü sürece halkımız yerel seçimlerde oyunu çok ucuza Belediye Başkanı Gökçek'e satmakta bir beis görmezken, su kesintileri ile bu yüzyılda insanı utandıran bir belediyecilik anlayışı tekrardan ayan beyan ortaya seriliyor. AKP'nin oylarını kaybettirmeme uğruna seçim sonrasına ertelenen su kesintileri yüzünden başkentte günlük hayat felç oldu.

Susuzluk da kuraklık da bir gecede ortaya çıkmadı!

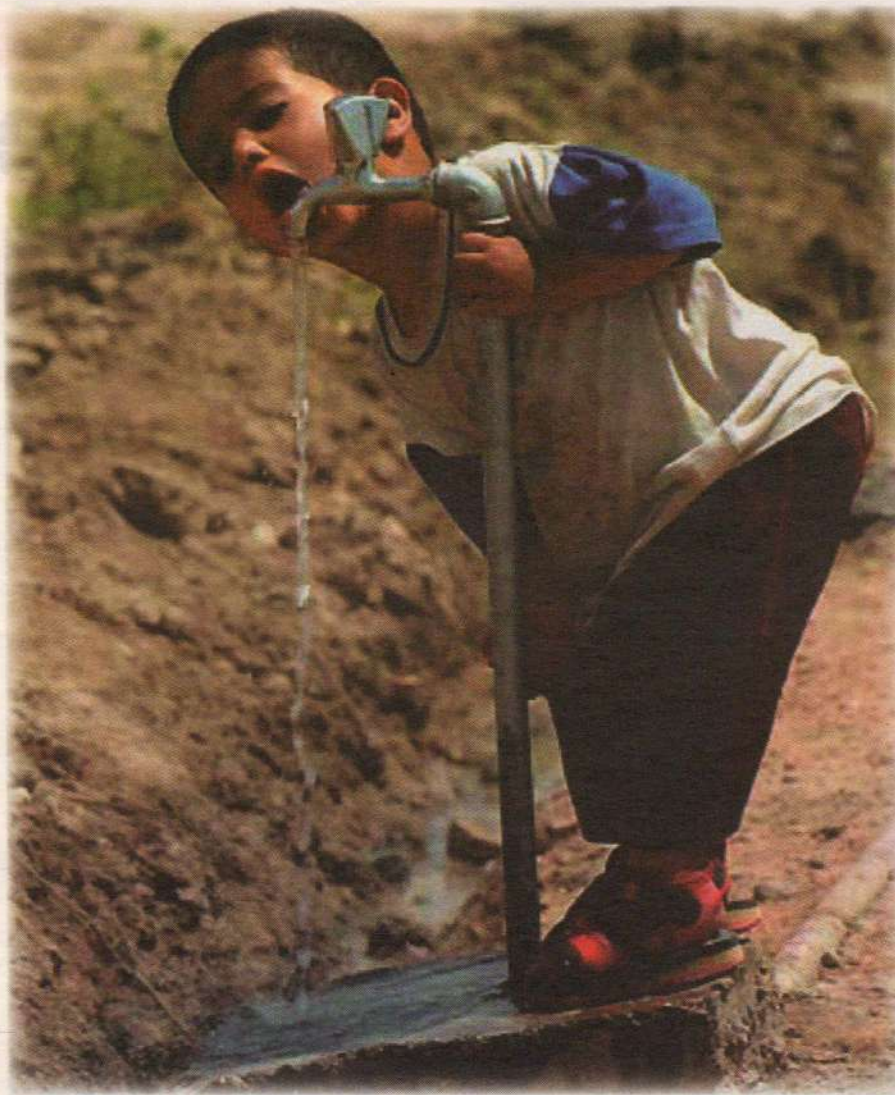
Yaşanan 'doğal afet'in adı, kentte neoliberal politikaların şaşmaz uygulayıcısı AKP ve üç dönemdir Ankara'nın üstüne kâbus gibi çöken Büyükşehir Belediye Başkanı İ. Melih Gökçek'tir. Onun döneminde sınırsız bir çevre tahribatı yaratıldı, planlamadan yoksun rantçı bakış açısı emekçiler için hayatı daha da zorlaştırdı.

Doğayı ve doğal kaynakları basit bir üretim girdisi olarak değerlendiren kapitalizm, dünya nüfusunun büyük kısmını açlığa, yoksulluğa ve işsizliğe mahkûm ederken, milyonlarca insana temiz sudan faydalanma hakkını bile çok görüyor. Susuzluktan kaynaklı olarak insan ve diğer canlı türlerinde ölümler yaşanırken, hayatta kalmayı başaranlar birçok bulaşıcı ve salgın hastalıkla kendi başına boğuşmaya çalışıyor.

Susuzluk gökten değil Gökçek'ten hediye!

Gökçek'in sorunu 'Allah'a havale ederek Ankaralı'lardan da bol bol dua etmelerini istemek dışında susuzluk konusunda bir icraatı görülmedi. Etmemiz beklenen dualarda ise tanrıya yer ve yağış biçimi gösterme sorumluluğumuzu unutmamız gerekiyor; zira Gökçek Ankaralı'nın etmesi gereken duayı da şöyle açıklıyor: "Yağmurun da nereye yağacağı çok önemli. Özellikle Kızılcahamam ve Çamlıdere'ye, önce kar, sonra yağmur yağması için dua etsinler. Çünkü en iyisi böyledir."

Susuzluğun Ankara'yı neden vurduğu meselesine gelince, sanırım 1996'da raporlanan Gerede Projesi'nden başlamakta fayda var. Gerede Projesinin hedefi 2027'ye kadar Ankara'nın susuzluk yaşamasını engellemek. Projenin tarafları DSİ, Ankara Belediyesi Su ve Kanalizasyon İdaresi (ASKİ) ve Japon JIBC Bankası. Bu proje kapsamında DSİ'nin hazırladığı master planını 'mali açılardan uygun bulmayan' Büyükşehir Belediyesi bu plana karşı kendi hazırladığı çok daha pahalı bir sistemi devreye koymakta ısrarcı oluyor. Kendi projesi dışındaki projede işleri aksatıyor, bilerek geciktiriyor. Bunun da tek bir nedeni var: kamuya ait olan su kullanım hakkını belediyeye aktarmak ve 'iş yapan' barajları da ilerleyen süreçte bir yolunu ve bahanesini bulup özelleştirmek! Gökçek bu projesinin ilk adımını tankerle su satışı yaparak başlatmış bulunuyor. Belediyeye



ait tankerler, suların kesildiği Ankara'da dolanıyor, Ankara'ya ait suyu parayla vatandaşlara satıyor.

13 yıldır Ankaralı'nın kâbusu olan Gökçek için belediye başkanlığı eyalet valiliğinden farksız!

Susuzluğun yaşanmaması için gerekli olan altyapı yatırımlarını bir kalemde çizen Gökçek, su arıtma tesisi için tahsis edilen araziye, sanki başka uygun yer yokmuş gibi ASKİ Spor Tesis'i'ni dikti. Ankara'nın önemli su kaynaklarından biri olan Çamlıdere Barajı'nı beslemesi için hazırlanan Işık Barajı projesine destek sunmadı. Bunun en önemli nedeni ise bu projenin DSİ tarafından ihaleye açılması, yani Gökçek'in bu projeyi 'rantlandırma' ihtimalinin olmamasıydı. Yine DSİ tarafından belediyeye devredilen su kuyuları bakımsızlık yüzünden işlevsiz duruma getirildi. Bugün bu kuyuların çoğu artık kullanılamaz durumda. Bakımsızlık yüzünden barajlardan hanelere gelene kadar suyun yarısı borularda sızıntılarla kayboluyor. Bunları görmezden gelen ve unutmış görünen Gökçek'e göre, "Cenabı Allah dilerse bir anda susuzluk gider. Tek çözüm Rabbimin yağmur vermesi, kar vermesi. Allah'ın böyle bir afet gönderceğini öngöremedik."

'Ankara için en büyük hayalim şehrin beş

girişine dev heykeller yapmak!'

Bu kadar kuyuyu kurutan başkan, kendi oy deposu olan ilçe ve mahalleleri Estergon Kalesi karikatürü zevksiz şelalelerle donattı, yapay göller inşa etti, ağaç yerine çim dikerek park ve bahçelerde su israfına neden oldu. Su kesintisinin uzun sürmesi nedeniyle insanlar bu yapay şelalelerdeki ve süs havuzlarındaki suyu karborsaya düşen bidonlarıyla evlerine taşımaya çalışıyor. Gereken önlemleri almak yerine yerli yersiz her yere kullanımı mümkün olmayan dik ve tenekeden üst geçitler dikmekle, toplu sünnet ve düğünlerle uğraşan Gökçek, Kurt Boğazı Barajı'na gelen kar sularını biriktirmeyip israf etti. Havai fişeklerle ve pop starlarla şov üstüne şov düzenleyen Gökçek'in bu tuhaf belediyecilik anlayışı, seçim zamanlarında halkın üstüne üstüne atılan ucuz lastik toplar, Gökçek kellesi resmi bulunan balonlar, plastik tabancalar sayesinde üç dönemdir sürüyor. Yoksul insanlara verilen ucuz yardım paketleri ile iktidarını perçinleyen Gökçek bu konuda elbette Tayyip Efendi taktikleri kullanıyor. Yoksullara iş edindirmek yerine onları yardım paketlerine muhtaç bırakan bu zihniyet, yoksulların en yoksulların üstüne basa basa iktidarını sağlamlaştırıyor.

Gitmesi gereken Ankaralı'lar değil Gökçek'tir!

Seçimden sonra başlayan su kesintilerinin 2 günlük periyotlarla gerçekleşeceği bildirildi ancak Gökçek ve şürekası su kesintileri sırasında gereken önlemleri almayınca, Ankara'da iki farklı yerde su boruları patladı. Patlayan su borularından büyük bir basınçla fırlayan sular araçları sürükledi, pek çok ev ve işyerini su bastı. Patlayan borularla birlikte 'rantıye belediyecilik' anlayışı da patladı, tasarruf gerekçesi ile halka verilmeyen su saatlerce boş yere aktı ve sonuçta bütün Ankara susuz kaldı. Gökçek'in buna da bir 'çözüm'ü elbette vardır: "Vatandaşlarımız tatile çıksın. 50 bin, 60 bin kişi bir süre Ankara'dan ayrılrsa biraz rahatlarız. Annelerini babalarını ziyaret etseler fena mı olur?"

Su sıkıntısını 'Allah'ın izniyle' çözeceğini belirten Gökçek'in 'Allah'ın kine alternatif' çözümü ise tek kelimeyle korkunç: 8 ay sonra Ankaralı'lara kullanılacak olan Kızılırmak suyu, Ankara içme suyunun 30 katı kadar klorür, 16 katı kadar sülfat içeriyor. Ayrıca bu suyun sertlik oranı Ankara suyunun 5 katını aşıyor. Şu anki arıtma tesislerinde yeterli teknik donanım olmadığından bu suyun içilmesi halinde envai çeşit hastalığın hortlayacağı artık herkesin malumu.

Oy verene su verirler!

Gökçek'in 'ilginç' uygulamalarından biri de kendi oy deposu olan mahallelerin bir kısmında suların neredeyse hiç kesilmemesi, suyu kesilen 'bazı' mahallelere ise belediyeye ait tankerlerle su taşınması. Bu uygulamalarla kendisine oy vermeyenleri alenen cezalandırma cüretini gösteren Gökçek'e yanıt gecikmeden geldi: Vatandaşlar bu mahallelere ve özel şirketlere su taşıyan belediye tankerlerinin yolunu kesti, zabıtalara taşlarla direndi ve tankerlerdeki suya el koyarak günlerdir susuzluğa terk edilen insanlara bu suyu ulaştırdı.

Bir susuzluk döneminin hatırlattıkları

Başbakan Erdoğan, 2006'da Ankara'da su sıkıntısı olmayacağını söylemişti. Ancak bugün Ankara'da su sorunu çözülmediği gibi, sorunun çözümü için önlem almayan AKP, akarsuların özelleştirilmesi için yasa tasarıları hazırladı. Önümüzdeki günlerde sadece Ankara'yı değil tüm Türkiye'yi ama en çok da yoksul mahallelerini susuzluk bekliyor. Su özelleştirmeleri artık bütün dünyada yasalaşiyor, su kaynakları asıl sahiplerine değil özel sektöre devrediliyor. 1989'da İngiltere'de su ve kanalizasyon işletmelerinin özelleştirilmesinin ardından suyun kalitesi yüzde 40 düşerken su fiyatı 2 kat arttı. Yüklü su faturalarını ödeyemeyen 12 bin 500 evin suyu kesildi. Fransa'da özel şirketlerin su fiyatları belediye su fiyatlarının yüzde 30 üzerinde. Durum böyle sürerse 2050 yılı itibarıyla 9,3 milyar insanın yüzde 75'i yani 60 ülkede en az 7 milyar insan susuz kalacak. Oysa su bir insan hakkıdır. Dolayısıyla su kullanımı hakkının gasp edilmesi de bir insanlık suçudur.



yalogan@hotmail.com

Bir kere Ankara artık Başkent olamaz. Bürokrasiden yakınan burjuvazinin de isteği doğrultusunda İstanbul'un yeniden Payitaht ilân edilmesi orta vadede kaçınılmaz olur ve tarihsel süreklilikte büyük bir kopuşa işaret eder. Bu adımla birlikte, var olduğu kadarıyla egemenlik tamamen uluslararası sermayenin denetimine terk edilmiş olur. Nihayet ulus-devlet ortadan kalkmış, küresel entegrasyon tamamlanmış, eskisine kıyasla daha küçük bir yüzölçümü üzerinde olsa da federatif bir yapı kurulmuş olur. Ah, işte gerçek demokrasi!

YAVUZ ALOGAN

Başkent'in Kerbela evresi

Dünyanın belli başlı büyük kentlerinin kaderi hep savaşlarla, devrimler ve karşıdevrimlerle belirlenmiştir. Mesela Petersburg'a bakalım. 1703'te Büyük Petro'nun kurduğu kent, I. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla birlikte, ismindeki Cermanik tınıdan kurtularak Petrograd adını almış, Ekim Devrimi'nden sonra Leningrad olmuş ve 1991'de yaşanan karşıdevrimle birlikte yeniden St. Petersburg'a dönüşmüştür. İsim değişikliğiyle sınırlı kalmayan köklü değişimler, Paris, Milano, Berlin, Madrid hatta Pekin (Beijing) gibi pek çok kent için geçerlidir.

Aynı kader, aynı değişimler, görece çok kısa bir tarihi olan ve şu sırada İ. Melih Gökçek sayesinde 'Kerbela' evresinden geçmekte olan Ankara için de geçerli olacaktır.

Kentin geçirdiği dönüşümler çarpıcıdır. Depremlerle, yangınlarla yıpranmış, silah imalatçıları ve dokuma ustalarını Bursa'ya kaptırarak çöküşün eşiğine gelmiş bu harap Anadolu taşrası, İstiklal Harbi'nin, İstanbul'u Payitaht'lık mertebesinde indirmesiyle eşzamanlı olarak 'başkent' unvanını almış ve hızla büyümeye başlamıştır. Falih Rıfkı Atay, Çankaya (1961) adlı kitabında Ankara'yı, istasyon mıntıkası, trenden inenleri eli fenerli görevlilerin karşıladıkları uzun, geniş ve karanlık yangın alanı, daha sonra Meclis binası, Halk Bahçesi, ardında yıkık dökük evler ve nihayet Kale olarak tanımlar. Ankara karanlıktır, tozludur, rakımı yüksektir. Cumhuriyetin kurucuları kenti başkent ilan etmeden önce bu rakımda ve bu iklimde bitki yetişir mi, insan yaşar mı, diye tartışmışlardır.

Semboller

Ankara aynı zamanda bir semboller kenti olmuştur. Cumhuriyet'in kurucuları Balkan kökenli oldukları için 1930'larda inşa edilen resmi binalar ve konutlar Balkan mimarisini yansıtır. Mithatpaşa, Meşrutiyet, Selanik, Necatibey, Ziya Gökalp, Tunalıhımi, Reşitgalip gibi anlamlı isimler taşıyan caddelerin bahçeli müstakil evlerinden tek bir örnek kalmadıysa da, bu mimarinin izleri bakanlık binalarında, Genel Kurmay Başkanlığı'nın eski binasında ve Bahçelievler'in ara sokaklarındaki sayısı gittikçe azalan müstakil evlerde görülebilir. 1930'ların resmi binaları çiçekli avlularla çevrelenmiştir ve cumbayı andıran çıkıntıları vardır. Eski bakanlık binalarında bu özellikler hâlâ görülmektedir. Devletin resmi ideolojisini simgeleyen ve bir Akropolis'i andıran Anıtkabir, 1953'ten itibaren kentin profiline hâkim olmuştur.



Askeri binalar bu egemen ideoloji sembolizmini daha sonraki yıllarda iyice göze batır hale getirmiştir. Şehrin içinde küçük kışlalar, askeri birlikler vb. vardır. 70'li yıllarda TBMM'nin hemen ötesinde, beton, mermi, çelik ve camdan yapılmış askeri binalar yükselmiştir. Bahçelerinde bitkiye pek yer verilmeyen, bunun yerine dünyayı pençeleen kartal heykelleri ya da dev gemici çapaları ya da piyade tüfeğini tehditkâr bir edâyla göğe doğru kaldırmış komando heykelleri bulunan bu güç ve kudret sembolü binalar, mermer sütunları ve işlemeli yüksek tavanlarıyla insana Nazi estetiğinin mimarı Albert Speer'in özgün çalışmalarını hatırlatırken, Balkan mimarisinden köklü bir kopuşu da yansıtır. Uzaktan bakıldığında bir atom reaktörünü andıran ve camla kaplı yüzeyinden Ankara'ya asker yeşili ışıklar saçan yeni Ordu Evi'nin beş yıldızlı otelleri aratmayacak kadar lüks olduğu söylenir. Cumhurbaşkanlığı Köşkü'nün geniş müstemilatında kuvvet komutanlarının ikametgâhları ve mekânı koruyan, bazen de teslim alan bir Muhafız Alayı bulunmaktadır. Bu mekânlara, Bolşevik ya da entel kesimli de olsa sakallıların ya da her ne surette olursa olsun başı örtülü hanımların girmesine izin verilmez.

Buralarda göze batan ibadethanelere de yer yoktur. Devlet esas olarak bu mekânlardan yönetilir; milletin ya da başka deyişle aşiretlerin, tarikatların ve sonradan görme zenginlerin 'parayı bastır-oyu al' yöntemiyle temsil edildikleri TBMM ile bu kutsal mekânlar arasında zaman zaman muhtıralar ve darbelerle patlak veren sürekli bir gerilim yaşanır.

Fakat bu egemen sembolizm 1970'lerde bir meydan okumayla karşılaşmıştır. İnşasına 1967'de başlanan ve minareleri kentin her yerinden görülen dev bir cami Anıtkabir'e meydan okurcasına Kocatepe üzerinde yükselmiş ve resmi ideolojinin kent üzerindeki hâkimiyetini sorgulamaya başlamıştır. Bir kaç yıl sonra, bu kez tamamen farklı nitelikte yeni bir sembolik meydan okuma çıkmıştır ortaya. Çankaya'nın en yüksek yerine inşa edilen ve Ankara'nın başkent oluşunun 66. yıldönümünde Turgut Özal tarafından hizmete açılan Atakule, egemen ideolojiye karşı liberal kapitalist küresel post-modernizmin bir simgesi olarak kentin profilini değiştirmiş ve onun en eski tarihini simgeleyen Ankara Kalesi'ne tepeden bakmaya başlamıştır. 12 Eylül'de bu Ankara Kalesi'nin en tepesine devasa bir Türk bayrağı dikilmiş

ve güçlü projektörlerle aydınlatılmıştı. Dışarıda sadece asker ve polis araçlarının dolaştığı, insanların evlerinden alınıp toplama merkezlerine götürüldükleri o uzun sokağa çıkma yasağı gecelerinde o bayrak, yabancılaştırıcı ve ürkütücü bir anlam kazanarak, kentin üzerinde her şeyi meydan okurcasına dalgalandırıyor dururdu. Bence bu görüntü Ankara'daki sembolizmin şahikasını oluşturmıştır.

Ankara gerçekten de bir semboller kentidir. R. T. Erdoğan'ın Çankaya'daki Başbakanlık Konutu'na taşınacak yerde Keçiören'de ikâmet etmesi bir sembolizmdir mesela. Ankara'da hâkim ideolojinin, her türlü solculukla birlikte Çankaya ilçesinin sınırlarına çekilmiş olması; geri kalan Ankara'nın, küçük bir İslâmî âlem oluşturan Pursaklar'dan başlayarak kuşatma tahkimatını gittikçe güçlendirmesi, muazzam bir sembolik değer taşır.

Bildiğimiz Ankara artık küçülmüş ve Çankaya ilçesinden ibaret kalmıştır. Kenti kocaman bir taşraya çeviren; Laz müteahhitlerin icadı olan, İslâmî motiflerle süslü ve rüküş apartmanların üzümlük salkımı gibi üst üste binmesini bir imar devrimi sanan; bulvarları kendi elleriyle bozup tanınmaz hale getiren; yeşil alanları köylülüğün simgesi olan, keçi, çoban, ibrik heykelleri ve yapay şelalelerle dolduran; muazzam beton alanların orta yerinde devasa göletler oluşturarak boğucu cemaat cennetleri yaratan; Esenboğa yolundaki tünelleri dünyanın en pahalı mermerleriyle döşeten, lâkin altyapıyı ihmal ederek vatandaşını aptest alacak sudan mahrum bırakan İ. Melih Gökçek, önümüzdeki belediye seçimlerinde Çankaya'yı da oğluna almak istemektedir. Hakkıdır zira hakka tapmaktadır ve halka kömür dağıtmaktadır.

Ankara'nın Rönesansı

Ankara altın yıllarını 1960-1971 yılları arasında yaşamıştır. Her şeyden önce televizyon yoktur. Dolayısıyla muazzam bir sosyal hayat vardır. İnsanlar birbirini tanır, ailece görüşür, trafiğin neredeyse hiç olmadığı sokaklar çocukların, müzikli cafeler ve pastaneler gençlerindir. İnsanlar iç içe yaşarlar. Akşam gezmelerinde Kızılay'da karşılaşan aile reisleri fotr şapkalarını çıkararak birbirlerini selamlarlar. O zamanlar Sıhhiye Meydanı'ndan Kavaklıdere Kavşağı'na kadar bütün bulvar, cafelerle ve çok özenli pastanelerle doludur. Söz gelimi, şimdi çirkin bir iş hanına dönüştürülen zarif Bulvarı Palas'ın hemen yanındaki Yaprak Pastanesi'nin yeşil deri kaplı koltuklarına oturup konyanın yudumlayarak bir sanat dergisini okuyabilirdiniz. Sürekli

yeni kitaplar çıkardı ve çıkan her kitap hızla tükenirdi. Müthiş bir öğrenme açlığı vardı. Bilet bulabilirseniz Ankara Sanat Tiyatrosu'nda bir Beckett, Brecht ya da Gorki oyunu izleyebilir, Devlet Tiyatrosu'nda bir opera ya da ödeneği kesilmediği için henüz bir oda müziği dördlüsüne dönüşmemiş CSO'da tam kadrolu bir senfoni orkestrasından muhteşem bir konçerto dinleyebilirsiniz.

Şhhiye'deki Zafer Pasajı'nın üstü ailelerin gittiği çok şık ve geniş bir çay bahçesiydi. 1962 ile 1963 arasında Talat Aydemir emekli albay olarak yeni bir ihtilale hazırlanırken, kalabalık grubuyla orada, tam eski Orduevi'nin karşısında otururdu. Masasında belki İdris Küçükömer de olurdu. Doğan Avcıoğlu'nun YÖN dergisi onlara eleştirel destek verirdi. Bir keresinde Harp Okulu öğrencileri Bulvar'da resmigeçit yaparken sivil giysileri içinde Zafer Çay Bahçesi'nde oturan albayı selamlamışlardı da yer yerinden oynamıştı. İnsanlar sıcak yaz gecelerinde bulvarda turalarken bu heyecanlı olayları konuşur, yeni açılan Piknik'in girişine konulan dondurma makinesinin önünde kuyruğa girerlerdi. Dindarlığın siyasal bir ölçüt haline geleceği, kırk yıl sonra 'ılımlı İslam' ve 'türban' meselelerinin bir rejim sorunu yaratabileceği kimsenin aklına bile gelmezdi.

Umut vardı, umut! Sendikalar kuruluyor, işçiler 15-16 Haziran 1970'e doğru ilerliyorlardı; grev vardı; grev çadırlarında devrimci öğrenciler vardı. TİP, Meclis'te yeni bir dönem başlatmış, Vietnam'dan gelen Aybar muazzam kitleler tarafından karşılanmıştı. Üniversitelerde işgaller, boykotlar vardı. Kantinlerde 'Devrim'in bir ay sonra mı, yoksa bir yıl sonra mı gerçekleşeceği konusunda anlaşmazlıklar çıkardı. Devrimci öğrenciler her yerdediler. 10 Kasım'larda Anıtkabir'in Aslanlı Yol'unda; her zaman Kızılay'ın tam göbeğinde; bütün meydanlarda ve bütün yollardaydılar (şimdiki gibi Yüksel ve Konur sokakların kesiştiği noktada değil). Ankara, eylemde İstanbul'un biraz gerisine düşse de, devrimci mücadelenin fikir merkeziydi. O zamanlar Polonya Büyükelçiliği'nin şimdiki bahçesiyle birleşmiş olan Kuşulu Park, içinde gölü olan gerçek bir ormanı andırır ve gölün kıyısındaki çayhanede, Mihri Belli, Mahir Çayan ve arkadaşlarını bir masada oturmuş laflarken görebilirdiniz. İnsanlar kendileri gibiydiler. Devrimcilik en saf haliyle mevcuttu.

60'lı yıllarda heyecan vardı! Geleceğin daha iyi, daha devrimci, daha kültürel, daha aydınlık olacağına inanılırdı. Bu tuhaf ülkenin Rönesans yıllarıydı onlar. 12 Mart Muhtırası, Kızıldere Katliamı ve Deniz'lerin idamı bu dönemin sonunu belirler. Arkadan gelen kuşaklar, o dönemin solcu profiline, geniş görüşlülüğüne, yaşama sevincine ve kültürel birikimine asla ulaşamadılar. Sonunda geniş bir kesimin inkarcılığına dönüşecek olan bir nekrofil, sizizm, kıyıcılık ve yüzeysellik yerleşip kaldı.

Şair önsezi

Neyse. Bu nostaljik muhabbeti kesip, Başkent'in 'Kerbela' evresine dönecek olursak, yakın geleceğin kentimiz açısından

pek iç açıcı görünmediğini belirtmemiz gerekir. Susuzluğun en şiddetli olduğu günlerde, sabahın çok erken saatlerinde kenti bisikletle dolaşan bir kişinin burnuna gelen belirgin insan dışkısı kokusu, Şekspiryen bir söylemle, Arabistan'ın bütün gül kokularıyla bile giderilemez hale gelebilir. Akarsularla aşırı biçimde oynama eğilimi, bileşimi şüpheli Kızılırmak'ın hem kendisi, hem de kentimiz için yeni felaketlere yol açabilir.

Ama daha büyük bir felaket, Hayrünnisa Hanımefendi'nin öncü türban mücahidesi ile Genel Kurmay'ın 'özde ve sözde' beklentisinin boşa çıkmasının yol açabileceği sorunlardan kaynaklanabilir. Bu konuda kendisi de Altın Çağ'ı Ankara'da üniversite öğrencisi olarak yaşayan şair Ataol Behramoğlu'nun 18.08.07 tarihli köşe yazısında (Cumhuriyet) dile getirdiği önsezi bir süredir aynen paylaştığımı belirtmek isterim.

Şair, "Başbakanın ve cumhurbaşkanı adayının birlikte fotoğraflarına baktığımda, bana demokrasiyle yönetilen bir ülkenin demokrat bir siyasal partisinin iki lideri gibi değil, iki sivil Ortadoğu diktatörü gibi görünüyorlar," demekte ve bunu bir 'önsezi' olarak adlandırmaktadır. Katılmamak imkânsız. 'F tipi' polis teşkilatının ileriye atılmak üzere bir yay gibi gerildiğini tahmin etmek zor değil. Daha sonra Şair, iktidardaki siyasal partinin karşısındaki tek direnme noktasının ordu olduğunu belirtmekte ve "Bu engel nasıl aşılabılır?" diye sormakta ve kendi sorusunu şu sözlerle yanıtlamaktadır: "Sahte bir darbe girişimi ve ardından da büyük bir 'Temizlik'le." Bu girişime başta CIA olmak üzere çeşitli istihbarat servislerinin katkıda bulunabileceklerini söylemek gereksiz olur. Nitekim şu Sarıkız Darbe Girişimi'nin, eski Deniz Kuvvetleri Komutanı'nın günlüklerinin başına sızması bir servis operasyonunu andırıyordu. Kimsenin bu belgelerin Nokta dergisine nasıl sızdırıldığını açıklamaya yeltenmemesi ilginç değil midir?

Şair'in isabetli sezgisi bir yana, AKP'nin Cumhurbaşkanlığı'nı ele geçirmesinden bir süre sonra böyle bir 'temizlik' için harekete geçmesi, siyasetin bir kanunu gibi görünmektedir. AKP'nin rövanşı gerçekleştirmesi bu adımı atabilmesine bağlıdır. Ancak bu operasyon tamamlandığında AKP gerçek anlamda iktidar olabilir.

Bunun kentimiz açısından da önemli sonuçları olacaktır. Bir kere Ankara artık Başkent olamaz. Bürokrasiden yakınan burjuvazinin de isteği doğrultusunda İstanbul'un yeniden Payitaht ilân edilmesi orta vadede kaçınılmaz olur ve tarihsel süreklilikte büyük bir kopuşa işaret eder. Bu adımla birlikte, var olduğu kadarıyla egemenlik tamamen uluslararası sermayenin denetimine terk edilmiş olur. Nihayet ulus-devlet ortadan kalkmış, küresel entegrasyon tamamlanmış, eskisine kıyasla daha küçük bir yüzölçümü üzerinde olsa da federatif bir yapı kurulmuş olur. Ah, işte gerçek demokrasi!

Bu arada borsa da coşarak şaha kalkar, hatta sonsuza dek öylece şaha kalkmış vaziyette kalır...

insanlık kuruyunca...



Marx diyor ki: "Şu anda yapmamız gereken, var olan her şeyin acımasız eleştirel değerlendirmesidir. Acımasız derken, eleştirimizin kendi elde edeceği sonuçlardan ve yerleşik güçlerle çatışmaya girmekten korkmaması gerekir." Buyurun, bu yaz yaşadığımız küresel ısınma nedeni 'susuz yaz' haberlerine uyarlayalım bu sözleri. Çünkü başımızdan hiç eksik olmayan gökyüzü, başımıza dert olmaya başladı. Günlük hayatlarımız darmadağın, 21. Yüzyıl'ın 'modern-üstü' koşullarında, su kuyusu aramaya çıkıyoruz, patlayan borularla uğraşıyoruz. Bu yüzden de her yerde 'şenlik' var. Egemen medya haber bültenlerinin tamamı bu tür 'şenlik' haberlerinin türevleri ile dolu. Ve ne kadar da 'bilimsel'ler!..

Örneğin, baş şehrimizin belediye başkanı çıkmış ekranlara susuzluğa çare buluyor: "Cenab-ı Allah isterse yağmur bir anda gelir. Siz bu susuzluk halinden istifade anne babalarınızı bir görüp geliverin. Biz de o arada yağmur duasına çıkıp bir koşu yağmur alıp geleceğiz." Siyasetin hiç bu kadar düzeysiz yapıldığı-yapılamadığı, değerlerin tamamının böylesine gökyüzüne çıkarıldığı bir dönem daha yaşadık mı bilemiyorum. Bir yıl daha yağmur yağmasa ne olacak memleketin hali, siz düşünün artık. Ülke ile ilgili alınan kararlar o kadar kısa vadeli çözümler getiriyor ki, anında postu yere serdik.

'Susuz yaz' haberleriyle yatıp kalkarken, tüm bakanlarımıza Savunma Bakanı Vecdi Gönül tarafından silah hediye edildi. Gönül, her biri 2 bin YTL değerindeki silahları son Bakanlar Kurulu toplantısında dağıttı. Tahmin edilebileceği gibi bu haber de egemen medya tarafında fazla görülmedi. Halbuki bu haber, dönemin siyasi anlayışı hakkında önemli çıkarımlar sunuyor. Şöyle ki: Irak Başbakanı Türkiye'ye geldiğinde iş adamlarını Irak'a yatırım yapmaya çağırıyor. ABD yıkıyor, siz de gelin, yapın, kırıntılarla oyalanın mı diyor? Bunun Irak'ın yeniden yapılandırılmasında önemli olduğunu vurguluyor. Yüz binlerce Iraklının 'demokrasi' savaşı içinde yaşamından olduğu yerde bizim iş adamlarımız yatırım yapıp para kazanacak! Boz-yap-işlet mekanizması kan kokusu eşliğinde işletilmeye devam ediyor. Ekonomik ve siyasi kâr hesapları insanları böylesine vahşileştirebiliyor. Silahları hediye olarak kabul eden siyasi anlayışın, eylemleri de bundan farklı olamazdı ki!..

İşin aslı egemen iktisadi düşüncenin ne olduğunda. Günlük hayatımızın her alanına sinen bu iktisadi anlayışın yarattığı etkiler saymakla bitmez. Russell bu etkileri, susuzluğu pışkın pışkın anlatanlar, silahı hediye olarak kabul edenler için aslında çok güzel tarif etmiş:

Kurumların ve özellikle ekonomik düzenlerin, kadın olsun erkek olsun, insanların karakterlerini oluşturmada büyük etkileri vardır. Serüven ve umut, ya da çekingenlik ve güvenlik aranmasını teşvik edebilirler. İnsan zihnini büyük olanaklara açabilecekleri gibi onu, karanlık talihsizlik tehlikesi ile her şeyi karşı kapatabilirler. İnsanın mutluluğunu gerek dünyanın genel mülkiyetine yaptıkları katkıya, gerekse de başkaları ile paylaşılmadan yalnızca kendisinin sahip olacağı özel malları elde etmeye dayandırabilirler. Çağımızın kapitalizmi, bu iki şıktaki yanlış tercihleri, cesaretle ya da çok talihi olmayan insanların tümüne birden zorlamaktadır."

Tüm bunlara bakıp ta görmek isteyen şu sonuca varır mı:

Damarlarımızdan kanımızı çalarak diriltmeye mi çalışıyor bu sistem kendini?

○ kezban karaboğa

bir mankenin anatomisi

○ c. serhat nigiz

Adı mafya ile anılanlar, genelde eğitim seviyesi düşük insanlardır mıdır? Tuğba Özay'ın babası bir şair ve ders kitapları yazarı, annesi edebiyat öğretmeni, kendisi Haliç Üniversitesi'ne kayıtlı. Kısacası ailenin 'eğitim seviyesinde' bir düşüklük yok. Spor yapmayan insanlar suç işlemeye daha mı yatkındır? Tuğba Özay yelken ve yüzme sporları yaptı. Fenerbahçe A takımında voleybol oynadı. Anlaşıldığı kadarıyla gayet sporcu bir kızımız. Podyum dünyasındaki mankenler memleket meselelerinden çıkmaz mı? Özay CHP üyesi. Arada siyaset hakkında 'esip gürleyen' bir 'sosyal demokrat' manken kardeşimiz. Kendini siyasi bir kimlikle tanımlamaktan hoşlanıyor. Kendi tabiriyle 'iflah olmaz bir komünist'! Belli ki yetiştiği aile ortamında az buçuk 'solculuk' var.

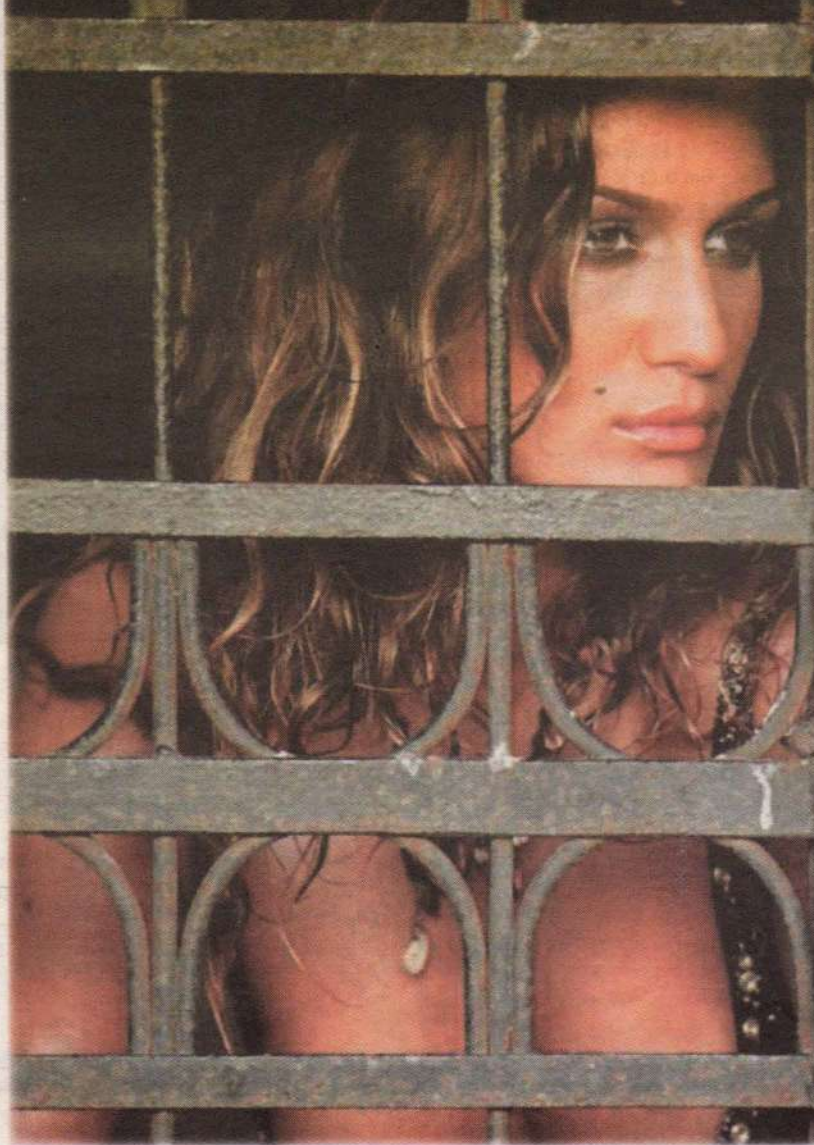
Bir yandan da, mafyanın önde gelen simaları ile 'aşk' yaşıyor, olmayacak işlere burnunu sokuyor, uğruna silahlar patlıyor. Hal böyle olunca, insan onun için hangi tanımlamayı kullanacağını bilemiyor. Neden, üstelik belli ki bir 'altyapıya' da sahipken, böyle bir hayatı tercih ediyor?

'Derin' bir 'aşk'...

Ünlü manken daha önce de Endüstri Holding davasında yargılanan eski sevgilisi Kürşat Yılmaz ile birlikte gözaltına alınmıştı. Yaşar Öz ile Kürşat Yılmaz'ın çete lideri olmaları dışında başka bir ortak noktaları Susurluk kazası. Öz'ün adı bizzat kazaya karışırken Yılmaz'ın adı ise kazaya karışan bir diğer isim olan Korkut Eken'le birlikte anılmıştı. Polisin 2005'te, Endüstri Holding soruşturması kapsamında düzenlediği operasyonlarda, Kürşat Yılmaz ile Korkut Eken telefon dinlemesine takılmıştı. Eken, açılan davada sanık sıfatıyla yargılanırken, Yılmaz hakkında gıyabi tevkif kararı çıkartılmıştı. Uzun süre aranan Kürşat Yılmaz'ın telefonlarını dinlemeye alan polis, Tuğba Özay ile görüştüğünü tespit etmişti. Takibi sürdüren polis, Yılmaz'ın, ünlü mankenin Üsküdar'daki evine gittiğini belirlemiş, operasyonla Yılmaz ve şoförü ile Tuğba Özay'ı gözaltına almıştı. Soruşturma sırasında, mafya üyelerinin, zor durumda kaldıklarında silahlarını Tuğba Özay'ın çantasına koydukları öne sürülmüştü. "İlişkilerimde verici taraf hep ben oldum," diyor Özay, demek bazen durum değişiyor! Özay'ın 'mafya stajı'nı Kürşat Yılmaz'ın yanında yaptığı anlaşılıyor. Yılmaz'a yardım ve yataklıkla gözaltına alındıktan sonra, nasıl vakit geçirdiğini soran gazetecilere, "Dört adımlık bir yerde 9 saat volta attım ve spor yaptım," diyor, racon biliyor!

Rulet dönüyor

Yaşar Öz'ün yakalanmasıyla sona eren operasyonun ilk adımı, dokuz ay önce Antalya ve İstanbul'dan yedi işadamlarının şikayeti üzerine atıldı. Bu işadamları,



kadın gönüllü köle olunca...

Tuğba Özay, Baba filminde Michael Corleone rolüyle karşımıza çıkan Al Pacino'nun karısını eşek sudan gelene kadar dövdüğü sahneyi seyretmiş ve, "Aman tanrım erkek dediğin kodu mu oturtur," diyerek hayranlığını gizleyememiş. Evin sürekli rakip mafya gruplarının taranması, çocukların babalarından uzak, para ve lüks içinde bir hayat sürmesi hoşuna gitmiş, Michael Corleone'nin kürtaj karşıtlığı, aile geleneklerine bağlılığı kendisini mest etmiş. Zaten erkeğin ideali de bu değil midir? Kadını hediyelere boğan ama arada bir döven, yeri geldiğinde seven, sürekli kıskanan ve kendine ait bir hayat alanı bırakmayan bir mafya babası... İşte

Lara'da mobilya mağazası olarak kullanılan binada Yaşar Öz'e ait kumarhanede zorla borçlandırıldıklarını, yüklü rakamları ödeyemeyince Öz'ün adamları tarafından kaçırılıp işkence gördüklerini ve zorla çek-senet imzaladıklarını polise anlatıyor. Bu ifadeler üzerine, İstanbul Cumhuriyet

Özay'a göre erkeğin hası bu! O burada da olağanüstü 'dehasını' konuşturmuş, kadın denilen cins-i latifin hayattan tam olarak beklentisi budur, eşit hak ve özgürlükler, insan gibi muamele görmek, bir kısım erkek düşmanı feministin gereksiz talebidir, hiç bir işe yaramaz diyebilmiştir. Tuğba Özay'ın sevgi ilişkilerine bakış açısında bir harika! Ebru Akel'in programında "Sevgilinin ayaklarını yıkar mısın?" şeklindeki 'anlamalı' soruya, "Ben sevgilimin terini içerim bel!" diye cevap vermiş mesela. Stüdyo Ebru Akel'in çılgınlığına boğulmuş, programın diğer konuğu Alişan koltuk arkasına kuma rolü yapmış...

Savcılığı, Öz ve adamlarını teknik takibe alıyor. Özay'ın ayrılmak istediği sevgilisi Akın Büyükoğlu'ndan kurtulmak için, dokuz aydır telefonları dinlenen Öz ve adamlarını arayıp, "Ondan ayrılırsam bedelini ağır ödeteceğini söylüyor," diyerek Yaşar abisinden 'ricada' bulunuyor.

Polise takılan bu konuşmalardan sonra Yaşar Öz'ün 'sağ kolu' olarak adlandırılan Abdülcabbar Kibaroglu, bir grup adamıyla İstanbul Akmerkez rezidansındaki bir emlak ofisine gidiyor. Abdülcabbar "Bırak o kızı!" diyor. Burada Akın Büyükoğlu'nun adamlarıyla çıkan silahlı çatışmada Abdülcabbar bacağından vuruluyor. Ava gidenin avlanması durumu anlayacağınız. Akın Büyükoğlu ve adamları kaçıyor. Kaçarken ayak üstü Özay'ı arayıp, "Cabbar vuruldu. Hakkını helal et!" diyor. Akın Büyükoğlu kim olduğu pek bilinmiyor. Ancak Yaşar Öz'ün adamlarıyla silahlı çatışmaya girecek kadar bu âlemin adamı olduğu da görülüyor. Sonra, Büyükoğlu'nun Ahu Tuğba'nın 'üvey kardeşi' olduğu ortaya çıkıyor. Ne ilişkiler ağı ama!

Yaşar Öz, intikam almak ve Akın Büyükoğlu'nu cezalandırmak için iki adamını Bursa'ya gönderiyor. Telefon kayıtlarına da giren bu saldırı planı üzerine, operasyon kararı alınıyor. Yalova, Düzce, Bursa, Kocaeli, İzmir, İstanbul ve Antalya'da 400 polisin katıldığı eş zamanlı 'Rulet' operasyonunda Yaşar Öz, sevgilisi Bengü Karagözler, İngiliz ortağı Peter Stevens, Cabbar Kibaroglu, eski polis şefi Yusuf İlhan'ın da aralarında bulunduğu 28 kişi yakalanarak gözaltına alınıyor. Eski polis şefi Yusuf İlhan'ın gözaltına alınması arasında olması mafya-polis bağlantısını yeniden gündeme getiriyor. Maşallah yaşanan olaylar birinci sınıf polisiye romanları aratmıyor.

Polis, Öz ve adamlarının para trafiğini de incelemeye almış. Banka hesapları ve diğer işlemlerle dönen paranın peşine düşen polis, rakamın milyon dolarlarla ifade edildiğini söylüyor. Gözaltına alınan Zonguldak Barosu avukatlarından Yalçın Keleş'in, Yaşar Öz'e KTKC'de kumarhane açması için 2 milyon dolar borç verdiği öne sürülüyor. Ne de olsa 'hukuk adamları' bu günler içindir, değil mi?

Yaşar Öz'ün İngiliz ortağı Stevens ile Belek'teki iki süper lüks villasında ve Lara'da kumarhane olarak kullanılan dairede arama yapan polis, ruhsatsız 2 tabanca, 1 çelik yelek, polis frekanslarını alan 10 telsiz, eski kollu kumar makineleri, kumar malzemeleri, oyun masaları, fişler ele geçiriyor. Öz'ün reklamcı sevgilisi Karagözler'in evinde de rulet ve çok sayıda kumar aracı bulunmuş. Lara'daki mobilya mağazasının üçüncü katındaki kaçak kumarhanede ise, kapısı bir yağlıboya tablonun arkasına gizlenmiş, kumar borçlarını ödemeyenlerin getirilip elleri kolları bağlanarak işkence yapıldığı oda bulunmuş. Öz'ün Belek'te hem ikamet ettiği, hem de kumar oynattığı villanın önünde ise Doberman köpekleri varmış. Öz ile bağlantısı olan Kıbrıs'taki otelin temsilcisi olan E.K. adlı kadının İzmir'deki evinde yapılan aramada da ise dört rulet makinesi daha bulunmuş. Polisin ele geçirdiklerine bakınca insanın "Vay anasını sayın seyirciler!" diyesi geliyor!

Susurluk davasından 4 yıl, uyuşturucu ticaretinden 15 yıl ağır hapis cezası alan, çeşitli cezaevlerinde toplam 7 yıl 7 ay 13 gün hapis yatan Yaşar Öz, 19 Aralık 2006'da Kıbrıslı bir ailenin kızı olan Nergiz Öz ile sade bir törenle nikâhlanmıştı. Ne diyelim, "Allah bir yastıkta kocatsın!" Nikâhtan bir gün sonra ise Yaşar Öz'ün işlettiği Girne'deki Grand Ruby Casinosu'nda iki kişinin ölümüyle sonuçlanan silahlı çatışma meydana geliyor. Düğün kutlamalarının sevincinden olsa gerek Yaşar Öz havaya birkaç el sıkıveriyor. Panik yapmaya gerek yok, bu âlem için gayet sıradan bir durum! Olayın ardından KKTC Bakanlar Kurulu, Yaşar Öz ve kumarhane baskını yapan İdris Melih Turgut'un (Ankara mafyasından meşhur Kürt Ahmet'in oğlu) izinlerini iptal ederek casinoların faaliyetlerini durdurmuş. Girne Kaza Mahkemesi'ne çıkartılan Yaşar Öz, yedi gün tutuklu kaldıktan sonra Kıbrıs'tan gönderilmiş. Ne de olsa huylu huyundan vazgeçmiyor...

Çete gülü

Tuğba Özay, Akın Büyükoğlu'ndan ayrılmak istiyor ama ayrılmıyor, çünkü Büyükoğlu Özay'a 'seni öldüreceğim, kanının üzerinde yürüyeceğim' türünde 'sevgi' mesajları yolluyor. Bu durumda ne yapsın Özay, yine mafyaya müracaat ediyor. Fox TV'de Nilay Dorsa isimli meslektaşısı Özay hakkında şunları söylüyor: "Kendisi parayı seven, güce tapan bir insandı. Böyle bir hanımağa hâlleri vardı. Bazı meselelerde polisimize güvenmek yerine başka kişilere başvurmayı tercih ederdi vs." Dorsa sanki mahkemede sanık sandalyesinde ifade veriyormuş gibi konuşuyor, ne camiaymış gerçekten! Belli ki artık Tuğba Özay da bu dünyanın yöntemleriyle yaşamını sürdürmeye çalışıyor. 'Delikanlıyım' mesajları veriyor.

Uzaktan görebildiğimiz kadarıyla bu dünya asıl olarak erkek bir dünya. Bu dünyada kadın olmak zor. Çünkü onlar mafya dünyasının 'kâğıt bebekleri'. Gerekteğinde dövülen, kurşunlanan, tehdit edilen, gerektiğinde geceleri 'renklendiren' bebekler.

Dünyanın her yerinde mafya ve onların 'kâğıt bebekleri' var aslında. Bunun çok da yadırganacak bir tarafı yok. Kapitalizmde yasadışı olanla yasal olan arasındaki sınır çok ince. Geçişler şaşırtıcı değil. Mafya her yere girer. Hele Türkiye gibi, kapitalizmin iyice köpekleştiği ve köpekleştirdiği ülkelerde her şey çok daha iç içedir.

"Mankenliği bırak evimin kadını ol," diyen müteahhit sevgisini terk edince tehdit edilen Özay'ın, neden polis yerine mafyaya başvurduğu sorusunu iyice düşünüp öyle cevap vermek gerek. Tuğba Özay'ın üzerindeki medyatik tülü kaldırdığınızda altından belki de 'iyi' biri çıkabilir. Tek başına Özay'ı suçlamak, Türkiye'de kadına yönelik erkek egemen bakış açısını, 'ne mal olduğu belli zaten' i yeniden üretmekten başka işe yaramaz. Önemli olan Özay'ı bu noktaya getiren toplumsal sistemin eleştirisini yapabilmek. Evet, o bu toplumsal sistemin bir 'kurbanıdır', bu noktaya gelmesine neden olan mafya-siyaset-medya üçgenini iyice anlamaya çalışmadan, bu memleket asla anlaşılamaz.

Tuğba Özay'ın adaleti yerine getirmek için, polis yerine bir mafya babasını tercih etmesi, Türkiye'de devletin ciddi bir güvenlik açığı ile karşı karşıya olduğunu gösteriyor. İnsanlar, devletin adaleti yerine getiremeyeceğine inanıyor. Aslında yer yer kimin mafya, kimin devlet olduğu da anlaşılmıyor, roller sık sık yer değiştiriyor...

Neyse, Özay hapisten çıkar çıkmaz ilk işi 'anılar' tadında bir kitap yazmak ve magazin kameralarına cezaevi koşullarının kötülüğünden yakınmak olacaktır kuşkusuz. Şimdi moda bu işler. Hem baksanıza, büyük medyamız onun hakkında yazı dizileri bile yaptı. Yazık... Çok yazık...

meşrulaştırılan işbirlikçilik

Bir yazıya başlarken kullanılan yöntemlerden biri bir hikâyeye, fıkra, anıya veya sözlüğe başvurmaktır. Bir tür 'tanık gösterme' yöntemidir. Bilindiği üzere, bu yöntem, yazana derdini anlatmada hareket edebileceği bir saha yarattığı gibi konuyu somutlaştırma açısından da bir kolaylık sağlar.

Yıllardır köşelerinde işi 'kıssa'larla götüren gazete yazarlarını hepimiz biliriz. Ve bunlardan farklı dönemlerde farklı 'hisse'ler çıkardıklarına da tanık olmuştuk.

Ben sözlüğe başvurduğundan olacağı.

Ali Püsküllüoğlu'nun Türkçe Sözlük'üne bakalım:

İşbirlikçi: 1. Herhangi bir alandaki çalışmada başkalarıyla işbirliği yapan, ortaklaşa davranan (kimse). 2. Yabancılarla, ülkesi çıkarlarına aykırı olarak işbirliği yapan kimse.

Sözlük böyle diyor. Ama günlük hayattaki

kullanımlarda veya

siyasette vs'de bu

bileşik sözcük başka

bileşimler arz eder.

Hepimiz biliriz.

Yozlaşma; ortaçağı

kasıp kavuran veba

salgını gibidir,

dokunduğu yeri

öldürücü bir dehşetle

tahrip eder; yozlaşma

demiri çürüten pastır,

önüne geçemezsin,

ne olduğunu

anlamadan öz'ünü

kaybeder, yok olur

gidersin; yozlaşma

statlarda gördüğümüz

ve keyifle izleyip,

izlemekle de yetinmeyip dâhil olduğumuz

'Meksika dalgası' gibidir, vaziyeti tahlil edemeden işin birtakım

cazibelerine kapılıp gidersin. Yozlaşma bilumum

ahlaksızlığın itinayla meşrulaştırılmasıdır. Şimdi burada

'bilumum ahlaksızlığı' ayrıca açmaya gerek yok.

Kelimelerin anlamlarının ne olduğu ortalıkta cayır cayır

dolanıyor.

Taammüden meşrulaştırmak

Ne enteresan bir silahtır taammüden gerçekleştirilen şu meşrulaştırma. Son zamanlarda gözümüze fena halde batan şekli de işbirlikçiliğin meşrulaştırılmasıdır. Kötü bir şeymiş gibi bahsediyorum, ya hakikaten kötü bir şey midir şu işbirlikçilik? Baksanıza sözlük 'ortaklaşa davranma' diyor kelimenin temel, yani birinci anlamında. Pekî, bu ortaklaşalığın ne kadar ortaklığın prensipleri içinde paylaşıldığı? Kime ne düşer?

Demem o ki bir işbirlikçinin durumu bu tezgâhta nedir? Tam bir ortaklık mı vardır? Her şey adil midir? Ticari bir anlaşma gibi midir? Noter huzurunda mıdır?

Yoksa bu işbirlikçi muhbir gibi bir şey midir? Geçmişte de tanık olunmuştur şu muhbirlik sahnelerine. Filmelerde de pek sık rastlarız: Örneğin bir Apaçi yerlisi ABD askeri olur. İz sürücüdür filan. Ona küçük rütbeli bir üniforma da verilir. O noktada o yerli bir muhbir ve işbirlikçidir. Bir başkasında da on liralık bir bilgi muhbilden on kuruş alınır. Muhbirdir çünkü, onun maddi ve manevi değeri pek kayda değer değildir. Klotetlerin oturma odalarına konan kâğıtlar gibi... Hani üzerine otururuz, popomuz ve oturak arasında hijyenik manada kendimizi iyi hissetmemizi sağlayan bir koruma kalkanı oluşturur. Böyle bir şey. Bir ara işimizi görür, sonra güle güle, çek sifonu... Yani işbirlikçinin konumu bu muhbirin konumu

gibi midir? Büyük oyunların küçük oyuncusu... Figüran diyeceğim ama figüranlara ayıp.

Herifler çalarken, işbirlikçiye bekçiliği düşer. Ve o kadar pay: İşin birliği... Ama gelip gelip şu 'birliğin' 'bir'ine takılıyor. Ortada 'bir' olan bir şey olsa hadi neyse. Ulan, dersin, adam girdiği riskin karşılığını almış. Götürülen, adam gibi birleştirilmiş. Böylece ve de hiç olmazsa bu ahlaksızlığın tatminkâr bir bedeli olur. Gerçi bu da göreceli bir şey: Bedelin tatmin edici karşılığı nedir?

İşbirlikçilik ve Karşılık

Şan şöhet midir, siyasi itibar mıdır, basyazarlık mıdır, boş kâğıda imza mebusluğu mudur, çok para mıdır, dünya saltanatı mıdır, ahirette iman mıdır, iktidarın kucağına oturup kendini güvende hissetmek midir, 'eh bir bakanlık' mıdır, makamlar makamı mıdır, vergi affı

veya indirimi midir, iki torba erzak mıdır nedir?

Dört koldan saldırıp

da tesis edilen yüzde 46

küsur sultanlığı mıdır?

Nedir bu işbirlikçiliğin

karşılığı?

Bağlıyorum:

Ben bu ülkenin

herhangi bir vatandaşı

olarak (öğretmen, işçi,

bakan, vekil, esnaf,

tüccar, yazar, çizer,

gazeteci...);

Eğer, "Yoksullara

elbette yardım

edilmelidir; ama

herkesin eşit olmasını

savunmak, zenginliği

ortadan kaldırmak ilerlemeyi durdurur, (istikran bozar), anarşiye yol açar," diyor, diyemiyor da böyle düşünüyorsam işbirlikçiyim.

Yoksulluğun sebeplerini görmezden geliyor, unutmuş numarası yapıyor, şu gibi bildiğimden kıvırtıyorsam işbirlikçiyim.

İnsanların sahiplenebilecekleri tek şeyin emekleri olduğunu hâlâ söyleyemiyorsam işbirlikçiyim.

Vatandaşın parasıyla kurulan işletmeleri haraç mezat ve de milletin dalgamı da geçerek satıyorsam işbirlikçiyim.

Kalemimi haysiyetimi bilmeyip iktidarın emrine veriyor, çıkarlarına alet ediyorsam işbirlikçiyim.

Şu iktidarı eleştirirken oryantal dansçılara taş çıkartıyorsam işbirlikçiyim.

Ulan eleştirmiyorsam da işbirlikçiyim.

"Ama bu adamların yaptığı iyi bir şey hiç mi yok?" diye kendimi sorgulama gafletine düşüyorsam da işbirlikçiyim.

Kazanılanların kaybedilenler yanında okyanusta bir damlacık (veya gemiler arasında bir gemicik) olduğunu göremiyorsam işbirlikçiyim.

Evimde uslu uslu oturup TV dizileriyle kendime bir tatlı huzur bina ediyorsam işbirlikçiyim.

Elimi taşın altına koymuyorsam işbirlikçiyim.

"Bu millettin bir şey olmaz," diyorsam da işbirlikçiyim.

Kurtuluşun, emeğiyle geçinen namuslu insanların elinde olduğunu inkâr ediyorsam işbirlikçiyim.

Lafın yolu uzun...

Evet, işbirlikçilik fenadır. Çok fenadır.

Gayrimeşrudur!...

kocaeli f tipi hapishanesinden mektup var...

e yuh artık!

Biraz karışık... Solcular hakkında tutuklama kararları verip verip F tiplerine yollayan hakim, önüne gelen bir telefon dinleme kararını da okumadan imzaladı... Halbuki o 'telefon dinleme' kendisine sık sık seks alemi hazırlayan bir uyuşturucu şebekesine yönelikti. Kendi imzaladığı kararla, kendi telefonunu dinlettirdi. 'Oha!' mı dersiniz, 'Yuh!' mu, 'Çüş!' mü, siz karar verin... İşte o hakim'in 'yozlaşmaya hayır' kampanyası yaptığı için zindana yolladığı Gökhan, F tipinden yazdı mevzuyu...

○ gökhan gündüz

*"İyi olmak kolaydır,
zor olan adil olmaktır."*

Victor Hugo

Bürokrasilerde olağandır; amir, memurun masasına bıraktığı kağıtları okumaksızın imzalar. Onun için bir şey ifade etmeyen kim bilir hangi sürecin parçasıdır bu kağıtlar. Amir olmak da zaten böyle bir şeydir; giderek gerçek süreçlerden kopmayı, gerçekliğe uzaklığı ölçüsünde artan yetkilerle donanmayı içerir. Bir amir çoğu kez yalnızca bir imza erbabıdır. İmzaladığı kağıtlardan bihaber olması önemli değildir çünkü esas işi, onu önüne getirenleri kendine benzetebilmek, biat

etmeyi öğretmektir. Bürokrasi duygusuz ve dev bir çark olarak böyle döner, bu yüzden ürettiği işler de kendine benzer.

Adliye bürokrasisi bu çarkta şüphesiz temel eksenlerden biridir. Ve amirin masasına bırakılmış kağıtları ezberden imzalaması aynı zamanda bir adliye klasiğidir.

Yüzlerce kişi gözaltında

Örneğin, bu ocak ayında bu kağıtlardan birinin verdiği yetkiye dayanarak, polis İstanbul'da Temel Haklar Federasyonu'na bağlı onlarca yasal kurumu bastı, talan etti ve yüzlerce insanı gözaltına aldı.

Bu izin kağıtlarının polise ezberden

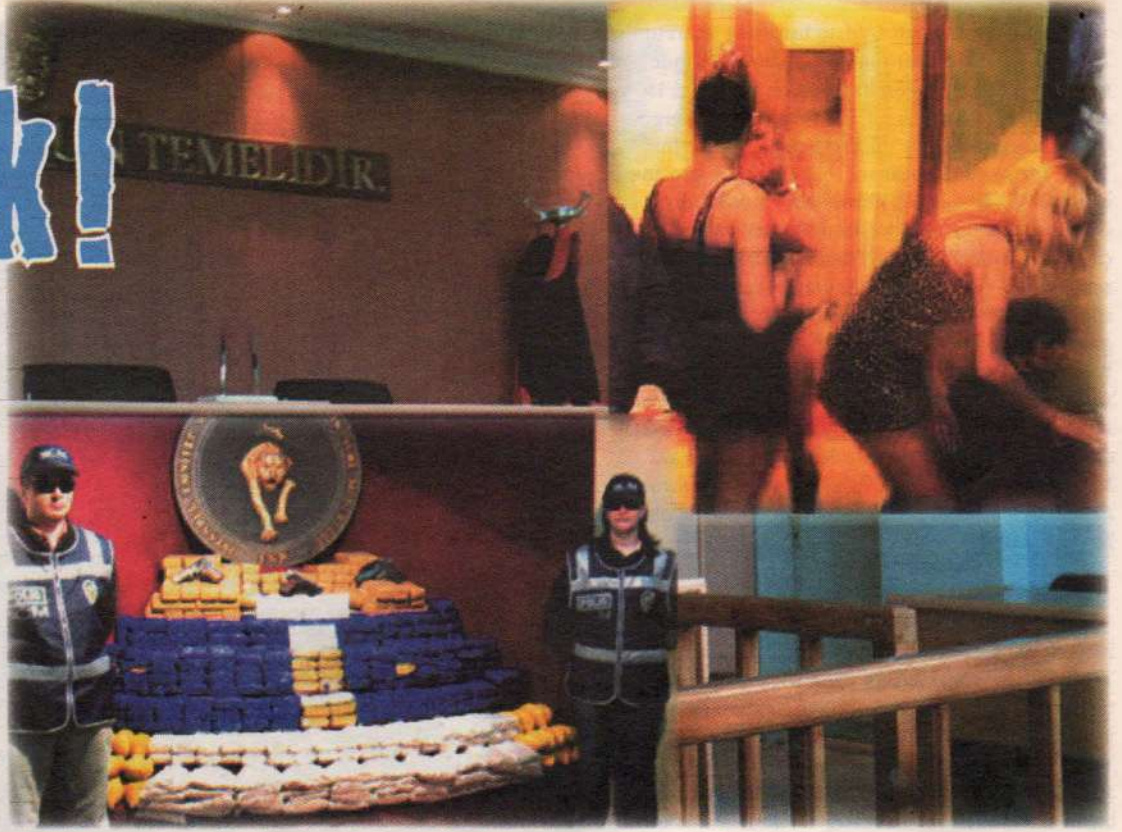
verildiğine şüphe duymamak gerekir. Zaten devletin devrimci, demokratik muhalefete karşı tutumu tarihsel olarak hiçbir zaman hukuk çerçevesinde kalmadı. Ve söz konusu baskınlar, gözaltılar adli değil, politik gerekçelere dayanıyordu. Mahallelerde devrimci gelişimin önünü almak istiyorlardı.

Bu izin kağıdının polise ezberden verildiğine inanmak için ikinci ve kuvvetli bir delilimiz daha mevcut: O da, yakın zamanda basına çarşaf çarşaf yansıdığı üzere, bir adliye hakiminin polise kendisinin de ilişkide olduğu bir çetenin telefonlarını dinleme iznini veren kağıdı bizzat imzalamış olmasıdır!

Buna da bürokrasi geleneğinin bir cilvesi demek mümkün. Ve de kendi kendinin dinlenmesi emrini imzalayan hakimlerin pek bir şey okumaya tenezzül etmedikleri, hele polisten gelen bir talepe, ne olursa olsun imzaladıkları, mantıklı bir çıkarsamadır...

Fıkra gibil..

Konu basına ayrıntısıyla yansıdığı için son derece ilginç birçok teferruatı tekrarlamadan şunu belirtelim: Dinlemeye takılan söz konusu hakim A. K.* -bu bir 'F tipi mektup' olduğu için, engellenmemesi adına, basına açık yansıdığı halde açık isim yazmamayı



eroin, fuhuş, cinayet, hakim, savcı, polis, mhp... tekmili bir arada...

Son Nokta' operasyonunda İstanbul'da görev yapan hakim Ali Kayaoğlu'nun, kararını kendi imzaladığı telefon dinlemesine takıldığı ortaya çıktı. Organize Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğü ekipleri, uyuşturucu çetesine yönelik yapılan teknik takip kapsamında bazı kişilerin telefonlarının dinlenmesi için mahkemeye başvurdu. Söz konusu başvuru, ağırlıklı olarak uyuşturucu davalarına bakan mahkemenin üye hakimi Ali Kayaoğlu'nun önüne geldi. Hakim Ali Kayaoğlu de şüphelilerin dinlenmesine karar verdi. Ancak, Ali Kayaoğlu kendi kararı üzerine dinlenen şüphelilerle telefonla irtibat kurunca polisin dinlemesine takıldı. Hakim'in, çetenin düzenlediği ve Rus kadınlarının da bulunduğu gayri ahlaki partilere katıldığı da böylece ortaya çıktı. Hakim Ali Kayaoğlu hakkında inceleme başlatan Adalet Bakanlığı, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na müfettiş gönderdi. Ali Kayaoğlu, soruşturma süresince geçici olarak İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesi'ne üye hakim olarak atandı.

Hollanda-Almanya-Türkiye üçgeninde, 5 milyon dolar uyuşturucu parası yüzünden iki ayrı çete arasında başlayan ve 5 kişinin öldürüldüğü, 8 kişinin yaralandığı savaşı bitirmek için 'Son Nokta Operasyonu'nu yapan polisin savcılık talimatıyla başlattığı teknik takibe 4 savcı ile 1 hakim takıldı. İstanbul dışında görev yapan bir savcının çete üyeleri ile yaptığı



telefon görüşmelerinde, Yargıtay'da bağlantılarının bulunduğunu, ileride sorun olacak dosyalarda devreye gireceğine dair konuşmalarının tespit edildiği bildirildi.

'Konseyi toplayın'

Dinlemeye takılan İstanbul'da görevli üç savcı ile bir hakim'in, çete üyelerinin bulunduğu kadınlarla İstanbul'da özel güvenlik şirketi tarafından korunan lüks bir sitede grup seks partilerine katıldıkları öne sürüldü. Telefon görüşmelerinde kadınlarla, yargı mensuplarının buluşacağı gecelere 'konsey' adı verildiği bildirildi. Yargı mensuplarının çete liderlerinden kadın isterken "Konseyi toplayın, bu gece

geliyoruz" diye şifreli konuştukları belirtildi. 'Son Nokta' operasyonunda adı geçen hakim ve savcılarla ilgili hazırlanan dosya Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'na gönderildi. Adalet Bakanlığı soruşturma başlattı.

Organize Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğü'nün düzenlediği operasyonda, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde görevli, aralarında rütbeli personelin de bulunduğu 8 polisin çete ile bağlantıları tespit edildi. Polislerden 3'ü dün gözaltına alındı.

Polis, çete savaşlarında ilk operasyonu 8 ay önce Ramazan Öztaşlan'ın liderliğindeki 'Adıyamanlılar Çetesi'ne karşı yaptı. Aralarında bir de başkomiserin bulunduğu 33 kişi gözaltına alındı. Atilla Önder, Fikret Eskin ve Hasan Derya Soy'un kontrolündeki diğer çete de, sekiz ay boyunca fiziki ve teknik takibe alındı. Çetenin Vaniköy'deki villasına, üç gün önce polis helikopterlerinin desteğinde 300 polisle düzenlenen baskında, Atilla Önder, Fikret Eskin ve Hasan Derya Soy'un da aralarında bulunduğu 29 kişi gözaltına alındı. Operasyonda 5 Uzi marka makineli tabanca, 1 el bombası ile çeşitli markalarda 8 tabanca ele geçirildi.

1 Şubat 2006'da Hasan Derya Soy'a bağlı çalıştığı bildirilen, MHP ana davası sanıklarından Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul'un katili Abdurrahman Kıpçak, Ümraniye'de kafasına kurşun sıkılarak öldürülmüştü.

(Gazetelerden derlenmiştir)

tercih ediyorum- Beşiktaş 14. Ağır Ceza Mahkemesi üyesi olarak göreve geldiği 2004'ten bu yana onlarca siyasi davada, yüzlerce insana, bin yılları bulan cezaları hiç gözünü kırpmadan verebilmiş biridir. F tiplerinde A.K.'nin ve heyet arkadaşlarının mahkum ettiği siyasi tutuklu ve hükümlüler gün sayıyor.

Peki hakim kendi imzasının kurbanı oldu da ne oldu? Çetelerle bayağı ilişkileri, seks alemleri dinlemeye takıldı da hesabını soran mı çıktı? Sadece yeri değiştirildi! Dinlemeye takılan ve 'Son Nokta' isimli operasyonla ele geçen çete davasının iddianamesi de henüz yayımlandı; tabii ki A.K.'nin adı geçmedi. (Hatırlatalım. Söz konusu çete, uyuşturucu ticareti iddiasıyla yargılanacak. Hasan Derya Soy isimli çete şefinin yakalanması için emir kağıdını imzalamaktan imtina eden hakim A.K. işte bu çetenin dinlenmesine imza attı yanlışlıkla!)

Temel Haklar Federasyonu üyeleri ocaktan beri tutuklu. Halen duruşmaya çıkmadılar. İlk duruşma 19 Kasım'da, Beşiktaş 14. Ağır Ceza'da! Hakim A.K.'nin mahkemesinde. Ne tesadüf, değil mi? Haklarındaki suçlama ise, bir zamandır mahallelerde yürütülen, uyuşturucu, fuhuş ve kumar karşıtı kampanyada yer almak. Kimileri müebbetle yargılanacak! Benzer komplo davalarında olduğu gibi yine son derece amatörce hazırlanmış uyduruk bir iddianame... Ve yüzlerce insanın aylardır gasp edilen özgürlüğü...

Güneşleniyor mudur?

Hakim A.K. ve heyet arkadaşları Hasan Derya Soy için, ki adamları 57 kilo eroinle yakalanmıştı, istenen yakalama emrini imzalamıyor. Ne teveccühtür bu böyle!..

Ve Temel Haklar binalarında 'yakalandıkları' için komplo senaryosuna dahil edilen, yaşları 16 ile 64 arasında değişen kadın erkek onca insan F tiplerinde tutsak... Suçları uyuşturucu, kumar ve fuhuşa karşı kampanya yürütmek... Ve savcılık iddianamesinde deniyor ki, "Söz konusu şahıslar, uyuşturucu, fuhuş gibi gayri meşru faaliyetlere karşı yürüttükleri sözde kampanya ile, esasen toplumsal olan bu sorun karşısında kolluğun ve yargının sorun karşısındaki kimi yetersizliklerini istismar ederek terör örgütüne yandaş kazanmaya çalışmaktadırlar."

Hakim A.K., adli tatil dolayısıyla herhalde bir deniz kıyısında tatil yapıyordu.

Yaşları 16 ile 64 arasında değişen onca insan ise F tipi hücrelerde tutuklu.

Sizce bu işte yanlış giden bir şeyler yok mu?

A.K.'lerden adalet beklenemeyeceği için... Adil olmak bugün çok daha elzem değil mi?

İyi olmak kolay nitekim. Adil olmanın yolunu ise birlikte aramak gerekiyor belki de...

*** Biz şimdilik 'dışarıdaki F Tipi'nde yaşadığımız için, o meşhur A.K.'nin hadisesini yan sayfada yazdık tabii.**

zindanlar dolarken...

Cezaevlerindeki insan sayısı 90 bine dayandı. 570 tane hapishane var. Sistem adalet değil suç üretiyor. Ve çözüm bulması gerekenler, pervasızca suç işliyor...



Beyoğlu'nda, "Kapakç!" diye bağıyor bir rujlu, mini etekli kadın. Son nefes ve kapkaç lakırdısını çantası çalındığında hatırlıyor. İlk o an çözümlüyor bir şeyleri. Sokakta mendil satan 6'lık Metin'e tükünerek bakıyor baba parası yiyen bir puşt. Dışlıyor, iğreniyor, tıkanıyor... Emegi çözememenin ve çocuk olmanın bedelini bu ülkede hiç ödemişliğin verdiği cesaretle ve iğrenç göbeğiyle... Tinereleri çekiştiriyor otobüste üç-beş futbol müptezeli. Midesini tutuyor, kokuya yorumlar yapıyor, ilk durakta iniyor. İnince ana-avrat... Bir de maskeli birkaç surat.

Falanca eğlence yerlerinin önüne sosyetik sülükler diziliyor bir bir. Saat sabaha doğru, hepsi sarhoş ve karşı kaldırımda titreyen sokak çocukları... İlk taksiye atlanıp korkudan ayılmalar.

Gecekondu yıkılan nineme copla saldıracak kadar küçülüyor kolluk. Belde silahlar, kafada kasklar ve yüzde kin. Ne için ve kim için? O an ağılıyor yalın ayaklı, kara gözlü gecekondu çocukları. Devlet babaya sövmekten geri kalmıyorlar. İnsan babasına söver mi halbuki?

Fabrikada zam istediği için işten atılıyor Nizami usta. Derdi ayakkabı isteyen çocuğu ve mahcubiyet. Okumak istiyor ergende Zeynep. Annesi reddediyor, babası zaten öldü. Para yok ya da pul da yok. Ve sokaklarda parasız, pulsuz, hayat(sız) kadınlar...

Din mi, iman mı? Geçelim bir yol... Herkes beden pazarında sıraya girmiş... Kadın pazarlıyor pezevenkler, "20'ye anlaşırsınız ya da 15'e filan.." Birileri tamam diyor, kimine 'sudan ucuz' paraya bir hayat satılıyor.

Baklava çalıyor bir kaç velet. Ya, ülkeyi soyuyorlar, evet... Hortumluyorlar her şeyi, bir cumhurbaşkanı yeğeni gibi; ve 30 yıllık ceza istemi hayatlarında öğrendikleri ilk uzun zaman birimi oluyor. Pazarlar çürük meyvecilerle dolu. Çöplerde

ekmek teknesi var. Peki, şimdi neden ucuza uyuşturup zihnini, unutmak istemesin ki insanlar tüm bu çektiklerini? Uyuşturucu imalathaneleri, vatan-millet için gece gündüz çalışıyor.

Daha ne kadar sayalım ki? Her şey açık işte. Açlığı üreten çarkın dişlileri arasında ezilen, ezildikçe yürekleri daha da nasır tutan, geriye vahşi bir hayvan gibi hücreye tıkmak dışında hiçbir alternatif bırakılmayan yüz binler var sokaklarda. Milyonlarca 'sabıkalı'...

Ve tabii cezaevlerinde... Evet, 'Rahşan affı'na rağmen, cezaevlerindeki insan sayısı 90 bine ulaştı. Tam 570 tane utanç evi var; 'tehdit unsurları'nı tıkamak için bilmemkaç milyon dolarlık yeni projeler de kapıda bekliyor. Ülke koskoca bir cezaevine dönüşüyor, hücre hücre içine dikiliyor...

Acayip bir anı

22 Temmuz seçimleri önce Beyoğlu'ndayız. Arkadaşlarla yürüyoruz. Biraz öteden bağışmalar geliyor. Sesin olduğu yere doğru gidiyoruz. Bağışmanın dozu daha da yükseliyor. Bakıyoruz, anlamaya çalışıyoruz. Aaaa bağımsız milletvekili adayı Ayşe Tükrükcü. Ve standı benzer bi şeyler var önünde. En önemlisi polis var. İyice yaklaşınca anlamam bağışmaları. Polis Ayşe Tükrükcü'ye laf atıyor. Küfür ediyor, hakaret ediyor. Hayatsız kimliğini yüzüne vuruyor aklınca. "Orospul!" diyor, "Geldiğin yeri unutma!" diyor. (O zaten hiç unutmuyor ki!) "Sen mi Meclis'e gideceksin?" diyor. Ya, yüce Meclis değil mi? Ve taciz ediyor. Ayşe Ablâ direniyor, insanı, hakkını haykırıyor, zorunluluğu olmasa da. Ve karşısındaki, hiç haddi olmasa da, bir standı Ayşe Tükrükcü'ye çok görüyor. O sırada dayanamıyoruz, az ötede kadın pazarlayan pezevenkleri işaret ediyoruz, "Onlarla uğraşın esas!" diyoruz. Gözaltı tehdidiyle 'korkutuluyoruz'...

○ yıldırım doğan

Türkiye, 1980 sonrası rüşvet artış hızıyla dünya dördüncüsü oldu. Vatanperver devlet adamlarımız, eserleriyle gurur duysun!..

arsızlıklarını dünya alem tescilledi

○ efe ataç

Sömürünün azgınlaştığı, kısa yoldan zengin olma hayallerinin inanılmaz bir hızla arttığı, gelir dengesizliğinin tavan yaptığı bir dünyada, yolsuzluğun artışı araştırmalara bariz şekilde yansıyor. Yolsuzluğun artışını ve meydana getirdiği kaybı açıklayan bir istatistik olarak Birleşmiş Milletler raporu 'yolsuzluğun dünyadan yılda 1 trilyon doları göçürdüğünü' belirtiyor...

Evet yolsuzluk, dünyanın polisliğine soyunan bu sermaye yandaşı örgütün belirttiği miktarda dünyadan para göçürüyor, fakat bu paranın nereye gittiği hakkında sermaye bekçileri en ufak bir görüş belirtmiyor. Çünkü bu para sermayedarların, üst düzey bürokratların cebine giriyor... Bunun yanında 'büyük hırsızların' kârına kâr katan yolsuzluğun, dünyada homojen

yayılması da ayrı bir vaka!.. Bir avuç emperyalist ülke dışında geriye kalan dünya, yolsuzluğun vurduğu ekonomik darbeyle cebelleşiyor!

İstatistiklerin sonucunda yolsuzluğun az görüldüğü yerler, emperyalist ülkelerin kendilerince tanımladıkları 'kalkınmış', gelişmiş' devletler. Yolsuzluğun ciddi bir artışla yansıdığı ve halklar açısından ciddi kayıpların gerçekleştiği bölgeler ise, Asya, Afrika, Latin Amerika... Yani az gelişmiş olarak anılan, sömürünün ve emperyalist dayatmanın katmerleştiği alanlar. 2001 Yolsuzluk Endeksi'ne göre 91 ülke arasındaki rüşvet verenler sıralamasında son sıralarda yer alan ülkelerin, Azerbaycan,



Süleyman Demirel'in ailesi 1980 öncesinden başlayarak yolsuzluk davalarının konusu oldu. Demirel'de alışkanlık etmiş olacak ki, aile fotoğrafları hep 'hayali ihracatçı, hortumcu' yuvası gibiydi. Yukarıdaki aile fotoğrafında 'hortumculuk' iddiasıyla gündeme gelen Cavit Çağlar ve Kamuran Çörtük sırtıyorlar... Demirel'in yeğeni Murat Demirel de Egebank'ın içini boşaltmış, paralarla Bulgaristan'a kaçarken teknede yakalanmıştı...

Kamerun, Kenya, Endonezya, Uganda, Nijerya ve Bangladeş gibi ülkeler olduğu görülüyor... İlk sıralarda ise birçok Avrupa ülkesi ve İskandinavlar bulunuyor...

Dünya üzerinde bu tür araştırmaları yapan ve gündemlerinin bir kısmını 'yolsuzluk'a ayıran kuruluşların, 'BM', OECD, Uluslararası Saydamlık Örgütü' gibi sermaye bekçisi kuruluşlar oluşu ve bu kuruluşların sermayenin, dengesiz düzenine 'erdem' misyonunu yüklemeye çalışması, foyalarını meydana çıkarıyor! Beraberinde emperyalist merkezlerin

kendilerine reva görmediklerini, himayeleri altındaki ülkelere görmeleri ve kendi piyonlarıyla, dünyaya 'doğrudan yanayız' imajını dayatmaları, ezelden beri var olan çelişkilerini gözler önüne seriyor...

Öte yandan, Türkiye'de araştırma listelerinde yolsuzluk artışı açısından tavan yapmış durumda... Türkiye'de liberal şampiyonların sermaye adına görevlerini fazlasıyla yapmaya başladıklarından bu zamana, yolsuzluk açısından artış tesadüf olmasa gerek!

1980 sonrası Türkiye ve yolsuzluk artışı

'Uluslararası Saydamlık Örgütü'nün 2006 rüşvet verenler endeksi sonuçlarında 'Türkiye' 30 ülke arasında bulunan, 1970'lerden aleni olarak artan yolsuzluk serüveninin bugün geldiği noktayı yukarıdaki istatistik açıkça belirtiyor aslında... Türkiye'de yolsuzluk açısından ülkeye damgasını vurmuş olan Özal ve Demirel ailelerinin, bir takım düzen partilerinin, devlet-mafya-patron ilişkisi çerçevesinde gerçekleştirdikleri hortumlamaların, rüşvetlerin 'haddi-hesabı' bulunmuyor! Patron, bürokrat kesimden oluşan azınlığın tabiri caizse 'avanta'yı alması geriye kalan çoğunluğun ekonomik çöküntüye uğramasına yol açıyor...

Sahtekar medya örtüyor

Bütün bu soygunların, hortumların, rüşvetlerin halkın gözünün önünde yapılmasına rağmen halkın bu konudaki 'duyarsızlığı' kafalarda hep bir soru işareti. İşte bütün bu olanların yok edilmesi görevini de dönemin iktidarları ve onların dümen suyunda büyüyen patron medyası üstlendi. Haber alma hakkının ortadan kaldırılmasıyla, halkın bilinci yolsuzluk skandallarına kapat(tır)ıldı...

Bu konuda sabıkalı Demirel ailesinin dışında yine aynı tür skandallara, devlet eliyle meşrulaştırma olaylarına sahip Özal ailesi bulunmakta... Halktan toplanan vergilerle defalarca hacca gittiği iddia edilen Özal'ın ANAP iktidarı zamanında ve cumhurbaşkanı olduğu süreçte gerçekleşen yolsuzluk olayları dikkat çekici...

1983-1991 yılları arasında sadece özel sektörde 256 firmanın adı hayali ihracata

bozacının şahidi sıracı oluyor... patron partileri birbirlerini aklıyor...

RP'nin Aklama Operasyonları:

- TURBAN yolsuzluğu (Çiller hakkında)
- TOFAŞ ihalesi (Çiller hakkında)
- TEDAŞ yolsuzluğu (Çiller ve Şinasi Altın hakkında)
- Mal varlığı soruşturması (Yılmaz ve Çiller hakkında)
- Örtülü ödenek olayı (Çiller hakkında)

FP Dönemi Aklamalar:

- SEKA arazisinin bedelsiz tahsisi (Yılmaz hakkında)
- İstanbul'daki SİT alanlarının turizm alanı ilan edilmesi (Yılmaz hakkında)
- Kurtköy havalimanı ihalesi
- Körfez geçiş ihalesi (Yılmaz hakkında)

DSP'nin Aklama Operasyonları:

- Emlakbank (Civangate) olayı (Yılmaz hakkında)
- Türkbank ihalesi (Yılmaz ve Güneş Taner hakkında)
- Malvarlığı soruşturması (Yılmaz hakkında)
- Karadeniz otoyol ihalesi (Yaşar Topçu hakkında)



- SEKA arazisinin Koç Holding'e bedelsiz verilmesi (Yılmaz hakkında)
- GSM ihalesi (Yılmaz hakkında)
- İstanbul'daki SİT alanlarının turizm alanı ilan edilerek tahsisi (Yılmaz hakkında)
- Körfez geçiş ihalesi (Yılmaz hakkında)
- Kurtköy havalimanı ihalesi (Yılmaz



- hakkında)
- Çete kurma olayı (Ağar hakkında)
- ANAP'ın Aklama Operasyonları:**
- Çiller hakkındaki malvarlığı soruşturması
- Yaşar Topçu hakkındaki Karadeniz otoyol ihalesi
- Mehmet Ağar hakkındaki çete kurma

soruşturması

CHP'nin Aklama Operasyonları:

- ILKSAN yolsuzluğu (Demirel hakkında-SHP dönemi)
- Malvarlığı soruşturması (Çiller hakkında-SHP dönemi)
- Karadeniz otoyol ihalesi (Yaşar Topçu hakkında)

MHP'nin Aklama Operasyonları:

- Türkbank ihalesi (Yılmaz hakkında)
- İstanbul'daki bazı SİT alanlarının turizm alanı olarak tahsis edilmesi (Yılmaz hakkında)

- Körfez geçiş ihalesi (Yılmaz hakkında)

DYP'nin Aklama Operasyonları:

- Malvarlığı soruşturması (Yılmaz hakkında)
- SEKA arazisinin bedelsiz tahsisi (Yılmaz hakkında)
- Körfez geçiş ihalesi (Yılmaz hakkında)
- GSM ihalesi (Yılmaz hakkında)
- Kurtköy havalimanı ihalesi (Yılmaz hakkında)

karıştı. Bu yıllarda Özal'ın başkanlığını yaptığı ANAP iktidardı... Özal'ın 'Benim memurum işini bilir' politikalarıyla rüşveti, dolandırıcılığı meşrulaştırmasının yanı sıra Özal'dan sonra ailesi de Özal'ın bu politikalarını sürdürdü... Ünlü 'Civangate' skandalını hatırlayacak olursak vergi borçlarının kapanması karşılığında olaya bulaşan Özal Ailesi'ydi... Bu skandal mafya-patron-devlet ilişkisinin somut bir örneği olarak önemini koruyor. Engin Civan Çakıcı'nın adamları tarafından bacağından vurulmuştu ve daha sonra Selim Edes'in ve Engin Civan'ın rüşvet ilişkilerinden dolayı haklarında dava açılmıştı... Ve bu dava zaman aşımı gerekçesiyle Yargıtay tarafından düşürüldü. Bu olaylı ailelerin yanı sıra 'düzen partileri'nin vukuatlarını da unutmamak gerek...

Ünlü İLKŞAN yolsuzluğunda dönemin başbakanı Süleyman Demirel tarafından soruşturma reddedilmiş ve Süleyman Demirel, "Verdimse ben verdim, ne olmuş?" cümlesini sarf etmişti. Bu olay DYP-SHP koalisyonu tarafından aklanmıştı. Skandala karışan Kemal Ilıcak'ın eşi Nazlı Ilıcak ise, bugün AKP'nin en büyük destekçisi ve hükümetin elindeki Sabah gazetesine fiili başyazar yapılmış vaziyette.

Bunun yanında Refahyol döneminde Tansu Çiller'in başını çektiği TURBAN ve TOFAŞ yolsuzlukları RP ve DYP milletvekilleri tarafından aklanmıştı. TURBAN yolsuzluğunun göçürdüğü para bugünkü tahminlere göre 40 trilyon lira olduğu iddaa ediliyor...

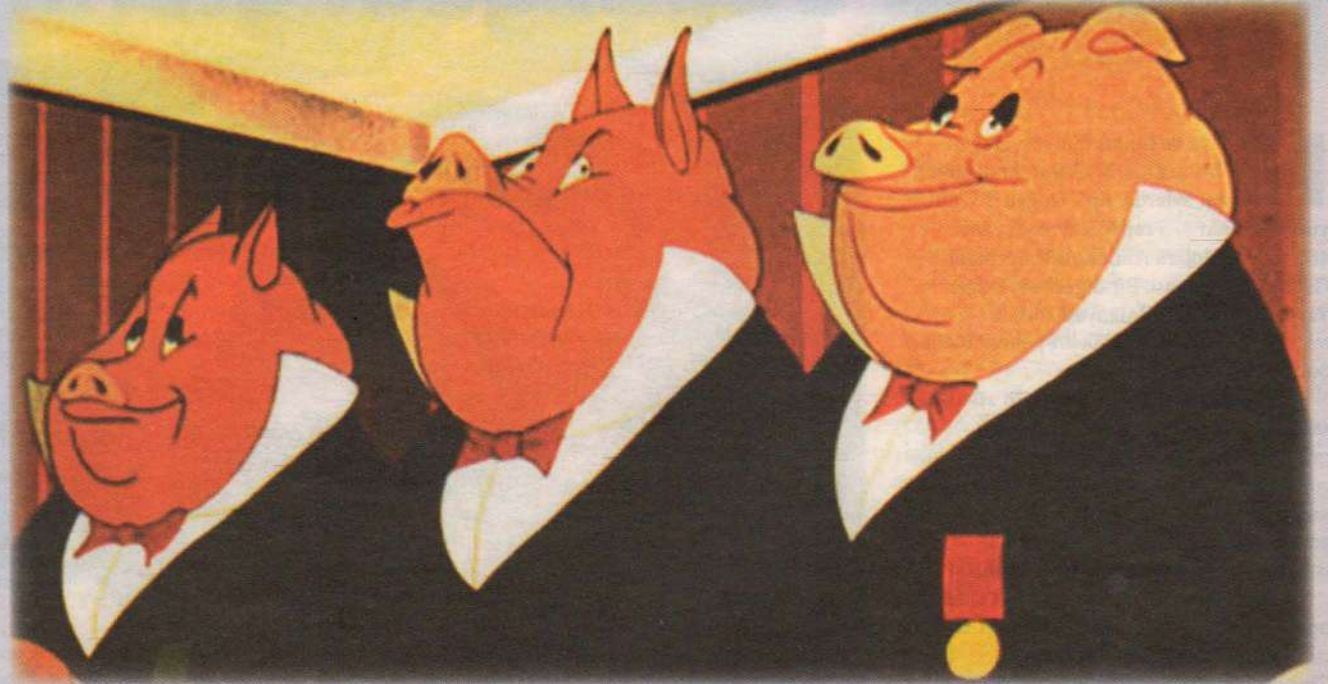
RP'nin bir dönem eski kasası olarak nitelendirilen Süleyman Mercümeç, Bosna'ya yardım gerekçesiyle para toplandı. Bu paraları yerine ulaştırmak yerine en yüksek faiz veren bankalara yatırdığı ortaya çıkmıştı. Daha sonra hakkında dolandırıcılık gerekçesiyle dava açılan bu şahsın davası 8 yıl sonra zaman aşımı gerekçesiyle düşürülmüştü.

22 Aralık 1999'da devlet Egebank, Sümerbank, Yurtbank ve Esbank'a el koymuştu. Ve bu bankalar gibi daha niceleri emekçi insanların alın terinden kesilen parayla kurtarılmıştı. Hortumlanan ve yurtdışına kaçırılan milyarlarca dolar, ülke insanının mutlak yoksullaşmasını çok daha derinleştirdi, sefaleti genelleştirdi. Bankaların bu duruma düşmesinin sebebi mafya-patron dayanışması içerisinde boşaltılan paralardı. Türkbank'ın sadece 1994-1997 yılları arasında 130 trilyon lira batık kredi verdiği söyleniyor.

Türkiye'nin bu kısa yolsuzluk geçmişinden bu yana değişen hiçbir şey olmadığı açıkça gözüküyor. Yakın zamandaki AKP iktidarı ve 'Gemicikleri', üstüne medyaya yansımayan yolsuzluk aklama operasyonları akıl almayacak kadar fazla!

Türkiye'nin sadece istatistiklere yansıyan yolsuzluk olayları bir avuç asalağı büyük servet sahibi yaparken, bir zamanlar 'kendi kendini besleyebilen yedi ülkeden biri' olarak gösterilen Türkiye'de halkın açlıkla yüz yüze gelecek kadar yoksullaşmasına, suç oranı artışına ve daha 10 yıl önce hiç rastlanmayan bir olgu olan 'sokakta yaşama'nın gündeme gelmesine yol açtı. Ne diyelim, bu günleri aramamayı diliyoruz...

'burjuvazinin domuz ağılı'



İştahlı siyasal tartışmalar izliyoruz. Öyle böyle değil; kiminin ağzından kan, kiminin rant damlayan seçim dönemi geçildi ya, sosyolojik, siyasal tahliller havada uçuşur. Kimi halk adamı kılığında, kimi 'halk Nur Serter'i, herkesin sözü var pek maşallah. Efendim halkın iradesine saygıda kusur edilmez, edilen de itinayla oyulur, halkın iradesi değil cehalettir, ordu yola koyulur. Fakat o pek müteber 'halk iradesi' kimleri kimleri sokmuş parlamentoya! 2002'de girip de yumurtaları yeterince ısıtmadığı için yeni seçimde aday gösterilmeyen 59 kişiye yargı yolu açıldı!

Zaten 550 tane vardı, 59'unun yargıyla sorunu var. Kimi sahte evrak yoluyla arsa sahibi olmuş, kimi o arsının üzerine 'bin operasyon' derinliğinde temel kazmış. Bir de tabii bunlar sadece yeniden seçilemeyenler, geçen dönem mecliste toplam 251 dokunulmazlık davası vardı bekletilmiş, bir kısmı daha da bekleyecek. Bu suçların dökümü ise şöyledir: "İhale Kanunu'na aykırılık, görevi kötüye kullanmak ve resmi evrakta sahtekarlık, ihaleye fesat karıştırmak, avukatlık görevini kötüye kullanmak, görevi suiistimal, görevde müessir fiil, hakkı olmayan yere tecavüz, yalan beyanda bulunmak, görevde yetkiyi kötüye kullanmak, hizmet sebebiyle emniyeti suiistimal, bir kısım kooperatiflere usulsüz arsa tahsis etmek, sahte olarak tanzim edilen resmi evrakı bilerek kullanmak, teşekkül halinde akaryakıt kaçakçılığı, kurumu zarara uğratmak, kamu kurumunu dolandırmak, gerçeğe aykırı puantaj bildirimlerine dayanarak haksız ödemelere neden olmak, görevli memura hakaret, hırsızlık, faili belli olmayacak şekilde adam yaralamak, tehdit, cezaevine yasak madde sokmaya çalışmak, kaçak su hattı çekmek suretiyle hırsızlık, kaçak elektrik kullanmak, silahlı yağma suçuna azmettirmek."

Bahsi geçen iradesi çok saygın halk bunları mı getirip koymuştur? "E hanım bu seçimde sahteciliğe oy verelim, ne dersin?" ya da "Kardeşim adamlar gül gibi katil, ne vereceğim kaçakçılara?" türünde diyaloglara tanık olduysanız bir şey demeyeceğiz, ama böyle yürümüyorsa işler, bize kimse halkın iradesinin tecellisi olduğunu anlatmasın seçimlerin de verili vekil listelerinin de. Bir de tabii Meclis'in işinin yasama olduğunu anlatanlar vardır. Onlara söyleyecek tek laf yok. Bildiğimiz kadarıyla 'yasama' işiyle uğraşırken kendini yargı karşısında bulan pek olmuyor. Bir yasama döneminde bu tür davaların iki ya da üç kat artışı da bir başka kanıttır parlamentonun yasama organı olmaktan çok iş takibi için bir faaliyet alanı olduğunun. Ama bu kadar mı olur diyoruz, işler de nasıl işlerse?

Bu seçimlerde de durum pek farklı değildi. Dökümlerden

sıkıldığımız için uzatmayacağız ama sadece AKP'den tam on tane İGDAŞ veya Albayraklar davası sanığı meclise girdi. Mehmet Ağar yok diye meclis çetesiz, katilsiz mi kalacak? Buyurun Atilla Kaya var. Tescilli katil. Diğerleri bir yana, suçu da kanıtlanmış, hüküm de giymiş. Öldürdüğü Mithat Koçulu ise sol görüşlü genç bir mühendis. Haziran 1980'de Erzurum'da alçakça öldürülen Mithat Koçulu toprağa verilirken karısı 23 yaşında, oğlu ise henüz 11 aylıktı. Mithat'ın suçu ise sadece sol görüşlü olarak bilinmesi. İşte 'halk iradesi' tam olarak böyle işliyor. Kimisi kıyak emeklilik de dahil pek çok avanta peşinde Meclis koridorlarında fink atarken, kimisi mezarda yatıyor. Bizi de bu hileli seçime saygı duymamız için tehdit ediyorlar.

Eski zamanlardan beridir kimi yerde Marx'a, kimi yerde Lenin'e mal edilerek kullanılan bir söz vardır: "Parlamento burjuvazinin domuz ağılıdır." Biz yıllarca bunu bir benzetme, siyasal bir yaklaşım diye anlamıştık. Meğer alegorik bir anlatım varmış ortada. Öyle çok karışık bir şey değil, gayet açıkmiş söylenenin anlamı. Fazladan söyleyecek şey de kalmamış.

Bekir Bey buyurmuşlar: "Bizim 235 türbanlı eşe sahip TBMM tarafından" seçilen bir cumhurbaşkanı onun cumhurbaşkanı değilmiş, 250'si bu tür suçlardan yargılanan bir meclis de bizim meclisimiz değil!..

Peki bu kadar fazla sanığın olduğu bir parlamentodan ilk kimin yolu mahkemeye düşecek sizce? Atilla Kaya mı, yoksa atılı suçlamanın politik olduğu ender vekillerden Sabahat Tuncel mi? Bu işlerin bugünü böyle, esip gürlesinler, eni sonu yarınımız da var. Dokunulmazlık dediğin de gerçek halkın gerçek iradesine bakar. Hele bir gün seçim sandığı sokağa kurulsun da siz görün.

* Cümlelerin doğrudan geçtiği yeri bulamadım, bilen birileri varsa hatırlatmaları sevindirir. Bulduğum ise Devlet ve Devrim'den bir bölüm: "Marks, özellikle, koşulların devrim için uygun olmadığı durumlarda, burjuva parlamentarizmi 'ağılı'ndan yararlanmaktaki yetersizliği yüzünden, anarşizmle arayı iyice açmış; ama aynı zamanda, parlamentarizmin gerçekten proleter ve devrimci bir eleştirisini yapmayı da bilmişti. Belirli bir süre için parlamentoda halkı, yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek: Yalnızca anayasal parlamenter krallıklarda değil, en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlamentarizminin gerçek özü budur."

(Lenin, Duma (Çarlık meclisi) seçimlerindeki 'boykot' tavrı üzerine kaleme aldığı polemiklerde de, Duma'yı kastederek 'domuz ağılı' benzetmesini birkaç kez kullanmıştı - H. Gülseven)

○ mehmet ali tok

Doğan medyası, hükümetle tam bir işbirliği içinde emperyalizmin önünde hazrola geçti...

elektirik süpürgesi gibi... emiyor...

ali ersin kelleci

Medya ve finans dünyası Doğan Grubu'nun iki olayını konuşuyor son aylarda. Biri, Doğan TV'nin yüzde 25'inin 375 milyon avroya, yani 480 milyon dolara Alınan Axel Springer Grubu'na satılması. Bir diğeri ise, Doğan Yayın Holding'in Alınanya'da SAT1 televizyonuna talip olarak en yüksek bedeli önermesi.

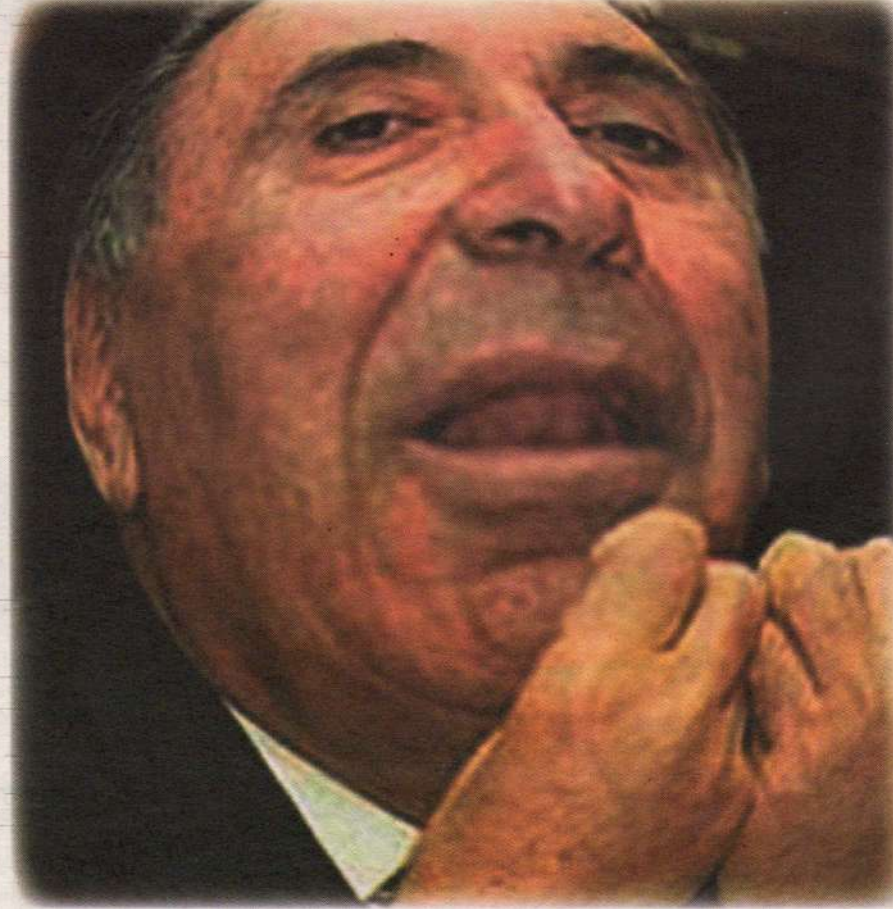
Bu iki önemli stratejik girişimin arkasında sanıldığı kadar aksine salt bir ekonomik manevra yok. Perde arkasında daha farklı gerçeklerle karşılaşırız. Alım-satım meselesine konu olan grupların yapısı göz önüne getirildiğinde ifade etmek istediklerimizi daha iyi anlayacaksınız.

Seçimler öncesinde medyada çok ciddi operasyonlar yaşandı. Radikal'den 41 çalışan çıkarıldı ve bunu da gazeteci örgütleri '41 kere maşallah' diyerek mizahi bir üslupla eleştirdi; söz konusu kıyımın iktidarın istekleri doğrultusunda yapıldığı ve tek tip bir medya yaratılmak istendiği ifade edildi. Keza, medyada işten çıkarmalar sürdü. Son olarak medya dünyasını çalkalayan en büyük haber, Hürriyet yazarı Emin Çölaşan'ın işine son verilmesiydi. İktidarla düzen içi saflaşmalarda ters düşen isimlerin ya seveceği, ya terk edeceği anlaşılıyor.

AKP iktidarı, medyaya yönelik olarak, diğer iktidarlardan daha ciddi bir operasyon yürütüyor. İktidarını medya ile birlikte daha da pekiştirerek, yoksul halkı daha derin bir sefaletle mahkum edecek iç ve dış politikalarının önüne pürüz çıkmaması için, söz konusu medya desteğine ihtiyaç olduğunu biliyor. Bu süreçte medyaya ince ayar veriliyor. Aydın Doğan'ın POAŞ'tan kaynaklı vergi borcunu elinde kızılıncı sopası niyetine sallayıp duran AKP, medyaya bir nevi çeki düzen verdi ve amiyane tabirle düğmeye basarak bir tasfiye ve tek tipleşme hareketi yürüttü.

Medya'da yaşananlar sadece bunlarla sınırlı değil elbette. Doğan Grubu'nun, Alman Axel Springer grubu ile girdiği ortaklık, gerçekleştirdikleri dirsek teması da çok çetrefilli bir işi gözler önüne getiriyor. Doğan TV'nin yüzde 25 hissesi 375 milyon avro karşılığı bu gruba devredildi. Halbuki Doğan 2005'te aynı oranda hissesini Deutsche Bank'a sadece 150 milyon dolara satmaya çalışmıştı!

Şimdi, şöyle bir soru gündeme geliyor: Bir yılda bu kadar muazzam bir artış nasıl hasıl oldu? Güçlü tahminlerde bulunup anlatalım. Öncelikle, tüm grubun 2.6 milyar dolar ettiği bilinirken, yüksek kar marjına sahip olmayan Doğan TV'nin 1.5 milyar dolar etmesi çok da gerçekçi değil. Ekonomik çevreler ve kimi medya uzmanları, bunu bir satış opsiyonu olarak yorumluyor. Burada, 2011'e yönelik bir hareketin söz konusu olduğu ve asıl fiyatın bu yıl belirleneceği



söyleniyor. Ardından gelen soru ise, Axel'in böyle bir girişimde neden bulunduğu...

Bu sorunun cevabı, eski bazı defterlerde gizli. Axel, daha önceden SAT1'i satın almak istemiş. Fakat, Almanya'daki rekabet hukukuna takılmış ve bu satın alma işlemini gerçekleştirememiş. Bu nedenle şimdi yapılan ise, Doğan Grubu üzerinden Axel'in emellerine ulaşması işinden başka hiçbir şey değil!.. Yani SAT1'i satın alan aslında Axel. Doğan'a ise, bu işin köprülüğünü üstlenmek düşüyor! Halihazırda, alınmak istenen şirket Doğan'ın kat be kat daha üstünde bir kapasiteye sahip.

Kanunsuz ama duygusal!

Diğer yandan, Doğan TV'deki hisse satışı ile ilgili olarak yasal bir takım sıkıntılar da söz konusu. Söz konusu hisse satışı ile ilgili RTÜK mevzuatındaki maddeler gayet açık ve seçik. RTÜK Kanunu'nun 29. maddesi özel radyo ve televizyonların kuruluş ve hisse oranlarını düzenliyor. Bu maddenin "h" bendi ne diyor? "h) Bir özel radyo ve televizyon yayın kuruluşunda yabancı sermayenin payı ödenmiş sermayenin yüzde 25'ini geçemez. Axel yüzde 25 hisse aldığı için, herhangi bir aykırılık söz konusu değil burada. Fakat, aynı maddenin bir de "i" ve "j" bentlerine bakalım: "i) Bir özel radyo ve televizyon yayın kuruluşunda ortak olan gerçek veya tüzel yabancı kişi bir başka radyo ve televizyon kuruluşuna ortak olamaz. j) Radyo ve televizyon yayını izni verilen bir anonim şirketin bir ay içinde,

ortakların ad ve soyadları ile şirketin devri sonucunda oluşan ortaklık yapısı ve oy payları hakkındaki bilgilerle Üst Kurul'a bildirilir. Bu şirketlerin bir başka şirkete devri, bir başka şirketin devralınması, bir başka şirketle birleşme işlemlerinden önce, Üst Kurul'dan gerekli bilgi ve belgelerle izin alınması zorunludur. Bu işlemler sonucunda şirket yapısında bu kanun hükümlerinde öngörülen hususlara aykırılık olduğu takdirde Üst Kurul'un vereceği süre zarfında bu aykırılık giderilmek zorundadır. Aksi halde yayın izni iptal edilir."

Peki, şimdi Axel'in Doğan TV'ye ortak olması ile oluşacak tabloya bir göz atalım. Doğan TV; Kanal D, Star TV ve CNN Türk kanallarını yayınlayan şirketlerde çoğunluk hisseye sahip. Ayrıca 15 tematik uydu kanalı ve kablolu yayın yapan kanal, Avrupa dahilinde yayın yapan iki kanal ve radyo da yine Doğan TV'nin çoğunluk hissesine sahip olduğu kuruluşlar arasında. Bu durumda yabancılar birden fazla televizyon ve radyo kuruluşuna ortak olamaz maddesinin ihlal edilmediği meselesini RTÜK'e bırakıyoruz. "Doğan TV yayıncı kuruluş değil, bu nedenle ihlal edilmiyor," diyenlere ise bir hatırlatma yapmak lazım: Doğan TV'nin yüzde 19.98'inin Deutsche Bank'a satışına, RTÜK söz konusu 29. madde nedeniyle onay vermemişti. Çünkü 29. maddenin 'a' bendi finans kuruluşlarının yayıncı kuruluşlara ortak olamayacağını ortaya koyuyor. Ama şimdi satış mis gibi gerçekleşiyor!..

Gelelim söz konusu Axel'in ulvi ilkelerine!..

Alman medya devinin yayın ilkeleri kendisi ile ilgili fikirlerin oluşmasında büyük katkı sahibi olarak karşımıza çıkıyor. Mesela 'İsrail'in çıkarlarını korumak' bir medya devinin en tabii ilkeleri arasında çok rahat bir şekilde gösterilmekte ve savunulmaktadır!

İkinci Dünya Savaşı'ndan yenik ayrılan Almanya, o zaman diliminde işgalci güçler tarafından baştan aşağı yeniden tasarlanıyordu. Medya dünyası da bu savaştan ve işgalden nasibini aldı doğal olarak. O zamana dek yayın yapan gazete ve dergiler kapatıldı. Bundan sonra yayın hayatına merhaba diyen her gazete ve dergi işgalci güçlerin onayını almak zorundaydı. Axel Springer grubu da bunlardan biriydi. İşgalci güçler tarafından kurdurulmuş ve onlar tarafından şekillendirilmiş 'uydu' şirketlerden biriydi. Yayın anlayışı ve ilkeleri de işgalci güçlerin çıkarlarına aykırı olmayacak şekilde belirlendi ve bugüne kadar da söz konusu çizgi üzerinde yayın yapmaya devam ettiler. Şirketin binası, grubun kurucu tarafından 'hür dünya' adına Sovyetler'i tehdit etmek için Berlin Duvarı'nın Batı tarafına dikilmişti. Yaşamını işgalci güçlere borçlu olan bu grup, o süreçte çerçevesi çizilen yayın ilkelerini hala koruyor. Daha önce gizli tutulan ilkeler 1967 yılında grubun kurucusu tarafından çalışanlara iletilmiş ve söz konusu ilkeler 1990'da ve ardından 2001, 2003, 2004 yıllarında küçük değişikliklerle varlığını sürdürmeye devam etti.

Amerikan köpekleri

Axel'in söz konusu beş temel ilkesi de şunlardı: 1) Batılı uluslar ailesine mensup Almanya'da özgürlük ve hukuku üstün tutmak; 2) Yahudiler ile Almanların uzlaşmalarını teşvik etmek, İsrail Devleti'nin hayati haklarını desteklemek; 3) Atlantik İttifak'ın desteklemek, özgür ulusların ortak değerleri konusunda ABD ile dayanışma içerisinde bulunmak; 4) Siyasi aşırılıkların her çeşidini reddetmek; 5) Sosyal pazar ekonomisi ilkelerini üstün tutmak...

Daha çok siyasi bir projeyi andırıyor bu ilkeler. Emperyalizmin, dünya ölçeğindeki tahakkümünü daha da artırma noktasında medyaya düşen görevler bu ilkeler ışığında can buluyor. İsrail ve ABD çıkarlarını 'kırmızı çizgi'leri olarak belirleyen Axel'in Doğan Grubu ile girdiği ortaklığın hayra alamet olmadığı da aşikar.

Yaratılmak istenen tek tip medya düzeninde, ağa babaların çıkarlarına ters düşen her şey yok edilecektir bu şekilde. Gazete ve televizyon köşelerinde dahi nefes alabilmek artık zanaat haline gelecektir. Herkes hıza girecek ve doğrudan Beyaz Saray'dan gelen talimatlarla hareket edilecektir! Artık medya emperyalizmin doğrudan hizmetindedir...

halkımız kendini bir torba kömüre sattı mı?

özgür deniz duman

2 2 Temmuz seçimleri, memleketi, öncesinde yaşanan gelişmeler kadar sonuçları nedeniyle sonrasında da uzun süre meşgul edeceğe benziyor. Sistemin hem yarattığı hem de dayanağı olarak kullandığı siyasi unsurlarını/partilerini karşı karşıya getiren öncesindeki gerilimli ortam kadar birçokları için 'beklenenin/umulanın' dışında bir tablo yaratan sonuçları da 22 Temmuz seçimlerini önekilerden farklı bir yere yerleştiriyor.

Nisan ayından itibaren Batı'daki büyük kentlerde düzenlenen gösterilerin 'gaz'ıyla sandıktan galip çıkacağını bekleyen/uman 'laik-ulusalci' cephe, AKP'nin yüzde 47'ye yaklaşan oy oranını yakalaması ve önceki dönemdekinden az olsa da Meclis'in çoğunluk sandalyesini kazanmasıyla deyim yerindeyse 'soğuk duş' yaşadı. Partilerin, yurttaşın gerçek sorun ve beklentilerinden uzak durmakla kalmayıp (yeni dönem Parlamento'da yer almayan ve RED'in elinizdeki sayısı yayınlandığında artık 'eskimiş' olacak olan Başbakan Yardımcısı Abdüllatif Şener'in bile vurguladığı gibi) kendi gündeminden uzaklaştırıldığı bir kampanya yürüttüğü seçim sonuçları her yanıyla birçok bilimin ve bilim insanının incelemesine tabi olacak elbette.

Siyasi rüşvet

Ancak seçimin hemen sonrasında birçok kesimden gelen ve bunları dillendirenlerin haklılığı veya haksızlığının ötesinde ele alınmaya değer olan çok basit bazı analizler bu yazıya esin kaynağı oldu. Yine Abdüllatif Şener'in tespitlerinden faydalanırsak; 'işsizliğini, geçim sıkıntısını, ekonomik çaresizliğini unutarak Cumhurbaşkanlığı tartışmasına odaklanıp oy kullanan' seçmenin tercihi ve bu tercihe götüren memnuniyet ve memnuniyetsizliklerine dair kesin ve keskin genellemelerde ısrar etmek, en azından mevcut bilgi ve gözlemimle benim haddimi aşar. Ancak, aslında uzun süredir özellikle belediyeler eliyle yapılan 'yardım' adı altındaki 'siyasi rüşvet'in bu seçimde ne kadar etkili olduğuna dair, okuyana ipucu olabilecek, yol gösterecek bir takım verileri aşağıda aktaracağız...

İhtiyaten tekrardan vurgulamakta fayda var; amacımız ne CHP ve 'lider'i Deniz Baykal ve seçimin diğer mağluplarının, "Hükümet, halka rüşvet dağıtarak seçim kazandı," tezlerine destek olmak, ne de AKP'yi sandıktan bu denli yüksek destekle çıkaran yurttaşın tercihinin geri planındaki birçok gerçeği basitleştirmek değil. Amacımız, tüm çıplaklığıyla ortada duran birçok yakıcı sorunun daha da

büyümesine yol açan hükümetin oyunu artırdığı seçimde yurttaşların kısa dönemli sonuçları olacak 'pragmatik' nedenlerle oy verdiğine kanıt sayılabilecek gerçekleri göstermek. Bu amacımıza 'hizmet edecek' argümana devletin bir tür 'faaliyet raporu' sayılabilecek bir belge olan bütçe...

Bütçeden aktaracağımız ilk veriler, özellikle kırsal kesimdeki çiftçi ağırlıklı seçmenin AKP'ye 'teveccühü'nün gerekçesi hakkında fikir verebilir. Hükümet, Dünya Bankası'nın 'politika belirleme', IMF'nin de 'finansman sağlama' yoluyla yönettiği bir projeyle tarımda 'yeniden yapılanma' adıyla bir strateji uyguluyor. Bu çerçevede çiftçilere 'Doğrudan Gelir Desteği' ve 'Ürün Destekleme' ödemeleri yapılıyor. Her iki ödeme için de bütçe yapılırken kaynak ayrılıyor ve kaynak da genellikle yılın ikinci yarısına kalacak şekilde takvimlendirilerek çiftçilere aktarılıyor.

Seçim olmasaydı?..

Bu konuda daha önceki yılların uygulamaları da aynı tabloyu gösteriyor ancak uzatmamak açısından sadece 2006 uygulamasını aktaralım; Geçen yıl hükümet, Doğrudan Gelir Desteği olarak yılın tamamında çiftçilere 2 milyar 725 milyon YTL aktarmış. Ödemenin tamamına yakını yılın ikinci yarısında yapılmış. Ocaktaki ilk ödemeden sonra Şubat-Haziran arasındaki beş ayda çiftçilere aktarılan tutar 0 (sıfır). Seçim yılı olduğu çok önceden bilinen ancak seçim tarihi beklenenden önceye çekilen 2007'de ise Doğrudan Gelir Desteği'ne ayrılan kaynak, 2 milyar 730 milyon YTL.

Geçen yılın ilk altı ayının beşinde ödeme yapmayan hükümet, bu yıl Ocak-Haziran arasındaki tüm aylarda ödeme yapmış. Ve yılın tamamı için ayrılan 2 milyar 730 milyon YTL'nin 2 milyar 525 milyon YTL'lik bölümünü seçim öncesinde çiftçilere aktarmış. Aynı şekilde Ürün Destekleme Ödemesi olarak 2006'da 1 milyar 204 milyon YTL dağıtılmış. Bu kaynak da yılın hemen hemen tüm aylarında eşit olarak dağıtılmış. Ancak 2007'ye gelindiğinde yılın tamamı için ayrılan 1 milyar 560 milyon YTL'nin 1 milyar 476 milyon YTL tutarındaki bölümü ilk altı ayda dağıtılmış.

710 milyon YTL tutarındaki 2007 Hayvancılık Destekleme Ödemeleri'nin 687 milyon YTL'si de seçim öncesinde dağıtılmış. Tamamı Maliye Bakanlığı'nın resmi açıklamasından alınan bu veriler, 2007 tarımsal destekleme ödemelerinin yüzde 92.1'inin seçim öncesinde kullanıldığını gösteriyor. Geçen yılın aynı dönemine göre tarımsal destekleme ödemelerindeki artış ise yüzde 93. İnsan, 'Hükümet, seçim olmasa çiftçiye bu kadar bonkör davranır mıydı?' diye sormadan edemiyor.

AKP'nin özellikle Kürt illerinde aldığı yüksek oyun sebebine dair kafa yoranlara da bir ipucu verelim. KÖYDES ve BELDES projeleriyle 'içme suyu ve yolu olmayan köy kalmayacak' propogandası yapan hükümet, yılın ilk altı ayında yani seçimden önceki aylarda en çok projeyi Diyarbakır ve Şanlıurfa'da tamamladı. Bunun etkisinin ne olduğunu ancak bilimsel bir çalışmayla belirlemek mümkündür ama özellikle Diyarbakır'ın yoksul semtlerinde AKP'nin bağımsız adaylarla seçime katılan DTP'den yüksek oy aldığı ortada. Kürt

illerindeki AKP 'yükselişinin' nedenlerini rakamsal göstergelerden yola çıkarak irdelemeye devam edelim... AKP'nin 'oy patlaması' yaptığı 25 Doğu ve Güneydoğu Anadolu ilinden yılın ilk yarısında tamamına yakını vergi olmak üzere 2 milyar 24 milyon

gelir sağlandı. Bu illere bütçeden yapılan harcama ise 7 milyar 208 milyon YTL oldu. Yani bu 25 ile 5 milyar 184 milyon YTL net bütçe transferi gerçekleştirildi. Karşılaştırma olması açısından yine 2006'yı baz alarak rakamları verelim. Geçen yılın aynı döneminde bu illerden 1.9 milyar YTL gelir tahsil edilmiş, 5.8 milyar YTL gider aktarılmıştı. Net transfer 3.9 milyar YTL olmuştu. 25 ilin gelirleri 2006'ya göre sadece yüzde 7.5 artarken, bütçeden bu illere aktarımdaki artış oranı yüzde 24 oldu. Net bütçe transferindeki artış oranı ise yüzde 32 olarak gerçekleşti. Yine aynı soru akıllara takılmıyor mu; 'Acaba hükümet seçim yılı olmasaydı bu illere bu kadar cömert davranır mıydı?'

Bütçeden yapılan net transfer tutarında da ilk sırada Diyarbakır yer aldı. 699.5 milyon YTL net kaynak alan Diyarbakır'ı,

496.9 milyon YTL ile Erzurum, 419.4 milyon YTL ile Van, 312 milyon YTL ile Elazığ ve 301.3 milyon YTL ile de Şanlıurfa izledi.

Bütçede 'hanehalkına yapılan transferler' başlığıyla gösterilen harcamalara baktığımızda da benzer bir tablo görülüyor. Burada da yılın tamamı için ayrılan kaynağın üçte ikisi seçim öncesindeki altı ayda harcanmış. Bu grubun alt kalemlerinde baktığımızda ise tablo daha da çarpıcı. 'Yiyecek Amaçlı Transferler' kalemi için 2007'nin tamamına 52.2 milyon YTL ayrılmış. Ancak altı ayda yapılan harcama 66.9 milyon YTL olmuş. 'Barınma Amaçlı Transferler'e 3.2 milyon YTL ayrılmasına rağmen altı aylık harcama 4.7 milyon YTL olmuş.

Kimin malını verdiler?

Bir de meşhur 'bedava kömür dağıtılması' meselesi var. AKP karşıtlarının 'yaz ortasında' yapılmasını 'manidar' bulduğu uygulama ile bu yıl bir milyon 450 bin ton kömür dağıtılacak. Bunun 400 bin tonunun dağıtımı ise ilk aylarda tamamlandı. 1 milyon 884 bin 530 ailenin faydalandığı uygulama, hükümetlerin bir süredir olmadığını iddia ettiği 'görev zararlarını' da yeniden gündeme taşıdı. Bedava kömür dağıtımı işini yürüten Türkiye Kömür İşletmeleri, yılın ilk altı ayında 200 milyon YTL görev zararı verdi. Kamu İktisadi Teşebbüsleri'nin tamamının 2007 yılında yaratacağı görev zararı toplamı 660 milyon YTL. Bu zararın yarısından fazlasını Türkiye Kömür İşletmeleri üstlenecek.

Başlarken söylediğimiz gibi; seçim sonuçlarını tek başına bu verilere dayanarak değerlendirmek doğru ve mümkün değil. Ancak bu tabloyu görmezden gelmek de doğru değil. 'Hükümet' olarak seçime giren AKP, belki bütçede mevcut olan bir kaynağı yurttaşlara aktardı ancak seçim kaygısıyla zamanlamayı, ödeme takvimini değiştirmesi, 'siyasi etik' ekseninde bile tartışamayacak bir durum.

Bu davranışın, etrafında ele alınıp irdeleneceği yeni kavram artık 'siyasi rüşvet'tir. Ve bu yöntemin sonucunu görmüş Türkiye siyasetinin işsizliğe, yoksulluğa çözüm üretmesini beklemek tarihi bir yanlışın sürgit devamını sağlayacaktır. 'Kaşıkla verdiklerinden' bunun karşılığını hem fiilen kendilerine destek olarak hem de o destek sayesinde hükümet olduklarındaki ekonomik politikalarla gerçek anlamda 'kepçeyle geri alan' siyaset, kendileri için 'altın yumurtlayan tavuk' haline gelmiş, 'umut'la kandırılıp oy deposuna döndürülmüş bu kitlenin ortadan kalkmasına izin vermeyecektir. Çözüm ve gerçek umut, yoksul, emekçi kitlelerin kendi geleceklerine sahip çıkması ve emeğin yanında saf tutmasıdır...



'Züğürdün çenesi'ni yoran

Tahsil ve terbiye görmüş ve elbette 'iyi aydınlanmış' kimileri de, yılğın, acı ve biraz da alaylı bir ses tonuyla, 'Her halk lâıyk olduğu hüküm kestiklerini ifade ediyorlar. Bir de seçim sonuçlarını, halkımızın demokratik tercihlerinin kesin zaferi, gerçek demokrasi döneminin başlan seçim sonuçları nedeniyle AKP'nin ve yanı sıra halkımızın 'bokunda boncuk aramaya' başlayanlar! Yani seçim sonuçları, 'halkçıların' halk c

S seçimler oldu bitti, ama 'AKP, bunca oyu nasıl aldı, daha doğrusu halkımız bunca oyu AKP'ye nasıl verdi?' sorusu, belki de oy verenler de dahil herkesin kafasını kurcalamaya devam edecek gibi görünüyor. Bence 'Bu pirinç daha çok su kaldırır!' O nedenle konuya devam edelim...

Zıddına dönenler

Her kafadan bir ses çıkıyor. AKP karşıtlarının çoğu, seçim sonuçlarını ABD, AB ve dinci, laik büyük sermaye desteğine, hükümet partisinin şeytanlıklarına ve rüşvetlerine bağlıyor. Halkımızın aklı, mantığı, zekâ seviyesi üzerine ileri geri sözler söyleyenler de var. Durumu akıl ve mantık dışı buluyorlar. Bu arada, tahsil ve terbiye görmüş ve elbette 'iyi aydınlanmış' kimileri de, yılğın, acı ve biraz da alaylı bir ses tonuyla, 'Her halk lâıyk olduğu hükümet tarafından yönetilir!' vecizesini tekrarlayarak, halkımızın 'adam' olmasından uzunca bir süreliğine umudu kestiklerini ifade ediyorlar.

Bir de sonuçları, halkımızın demokratik tercihlerinin kesin zaferi, gerçek demokrasi döneminin başlangıcı olarak ilan edenler var. Bunlar, aslında liberal akideleri gereği 'popülizm'den nefret etmelerine rağmen, seçim sonuçları nedeniyle AKP'nin ve yanı sıra halkımızın 'bokunda boncuk aramaya' başlayanlar!

Yani seçim sonuçları, 'halkçıların' halk düşmanı, liberallerin de 'popülist' olmalarına yol açmış bulunuyor. Ey diyalektik, nelere kadirsir!

Züğürdün yorgun çenesi!

'Zengin malı, züğürdün çenesini yorarmış!' Durumumuz bu aslında; ancak insanın elinde bir dergi olunca yazası geliyor. Esasen 'AKP'nin seçim zaferinden' veya 'Baykal'ın başarısızlığından' ziyade, kendi halimizle ilgilenmemiz gerekiyor. Tabii öncelikle

de 'seçmen davranışları' türü 'pi-ar'cı bakışıyla değil, bir nevi 'devrim sosyolojisi' olarak.

Epeydir 'dibe vurmuş*' olan Türkiye sosyalist solu, inisiyatifini, dolayısıyla gündem yaratma gücünü kaybettiği ölçüde, dünyanın ve memleketin başlıca sorunlarını, çatışan egemen sınıf fraksiyonlarının belirlediği gündemler temelinde; yer yer onların tanımladığı biçimde tartışıyor. Eğer bizler de kadri kıymeti bilinmemiş solcuların acı dolu hayal kırıklığıyla, 'halkımızın' (Artık bizim bile değilmiş gibi, üstelik de 'tırnak' içinde; yani öyle bir küslük durumu!) zekâ seviyesinden dem vurmaya başlarsak, yandık...

İğneyi halkımıza, çuvaldızı kendimize batırmalıyız; sorunu 'dışımızdaki' nedenlere bağlamadan. Çünkü o 'dışsal koşullar', işçi ve emekçilerin, yani 'halkımızın' doğrudan içinde yaşadığı 'içsel koşullardır.'

Sanayisizleştirme; günümüzde proletaryanın durumu, sayısal artışı, eksilişi veya durgunluğu; sendikasılaştırma, sendikaların çözülmesi ve örgütsüzlük; işçi sınıfının bilincini ve mücadele gücünü olumsuz yönde etkileyen büyük bir 'işsizler ordusu'nun varlığı; tekelleşen medyanın rolü, tüketim toplumu, egemen ideolojinin gücü; emperyalizmin oyunları, kapitalizmin katakullileri, büyük sermayenin dünyanın dört bir yanında fınk atması; ülkenin sosyal yapısı vb. daha birçok şey sayabiliriz. Hepsisi de önemlidir, ancak içimizi ferahlatmaya, ruhumuzu kurtarmaya yetmez.

Veya halkımızın 'geri' bilinç düzeyinden, 'kitlelerin olgunlaşmamışlığından' söz edebiliriz. Sonunda biz de, "Tamam kardeşim, demek ki herkes halinden memnun. Her halk lâıyk olduğu hükümet tarafından yönetilir!" diyebiliriz. Ama bütün bunlar, devrim ve sosyalizm mevzularına nem teorik, hem de pratik olarak aklı eren bazı üstatların belirttiği, 'Yenilgilerin sebebi partiler, programlar ve siyasi kişiliklerdir'



gerçeğini değiştirmez. Troçki, "...yanlış politikaların sorumluluğunu kitlelerin olgunlaşmamışlığına atmak, siyasi müflislerin sık sık başvurdukları bir şarlatanlıktan başka bir şey değildir," demiş. Tabii 22 Temmuz seçimlerinin ardından değil, altmış küsur yıl önce ve İspanya devriminin yenilgisiyle ilgili olarak...

Organize işler, istisnai durumlar!

Kitlelerin 'bazı işler' için siyasi bilinç ve olgunluk düzeyleri, sosyalistler tarafından -tabii, kendi bilinç, olgunluk ve hazırlık düzeyleriyle birlikte- mutlaka hesaba katılmalıdır. Ancak bu meseleler başarısızlıkların ve ataletin mazereti haline

geldiklerinde bugünün v olarak dikilirler. Peki kit sosyalistlerin ilerlemesi midir? Tarihin hiçbir dö sosyalistlerin gönlüne gı veya 'doktor bayandan' t düzeyleri olmamıştır.

Sosyalistler, tarihteki t kitlelerin 'bilinç ve olgur başlamışlardır. İşçilerin, bugünkü bilinç düzeyler bugünün acil taleplerini, bağlayacak köprüleri ku

Sürdürülebilir sürünme: Emekçi mücadele eder,

A KP'nin seçim başarısı konusuna devam edelim; dedik ya, 'Bu pirinç daha çok su kaldırır!'

Önce şunu kabul etmemiz gerekiyor, halkımız 'eşek' falan olmadığı gibi, öyle 'demokrasi mücahidi' de değil. Sadece kendi hayatının kısa vadeli bir değerlendirmesini yapıp yakın geçmişle yakın geleceğinin hesabı üzerinden oy veriyor. Ekonomik içgüdüler ve eldekini avuçtakini muhafaza duygusu, en azından sandık başında, 'milli' veya 'ulusalcı' korkulara ağır basıyor. Bu içgüdülerin, çözülme ve çürüme süreci yaşayan bir toplumda ulaşabileceği siyasal bilincin düzeyi de ancak AKP'yi yeniden iktidar yapmaya yetiyor.

Başka ne olabilirdi? Düşünebiliyor musunuz R. Tayyip Erdoğan'ın alternatifi Deniz Baykal ile Devlet Bahçeli'nin koalisyonu; kâbus gibi. Bu durumda birçok insan, mesela Deniz'e (yani Baykal'a) düşmektense, yılanı sarılmayı tercih ediyor! Peki ortaya çıkan sonucu 'demokrasinin milâdi' saymamız mümkün mü? Bilemem, çünkü anketler, AKP seçmeninin ikinci partisi olarak MHP'yi; CHP seçmeninin ikinci partisi olarak MHP ve Genç Parti'yi gösteriyor; 'Buyurun buradan yakını!' dedirtecek bir durum. Üstelik AKP, kimi liberal-sivilci bülbüllerin sandığı veya sanmak zorunda olduğu gibi, demokrasinin gül bahçesi değil. (Görürsünüz, 'uzlaşma' adına neler yapacaklar.) Liberal hayal

tacirleri, kişi başına 10 bin dolarlık milli gelirle, gelişmiş bir demokrasinin kurulacağı söylentisini yayıyorlar. Her şey parayla. Bastır parayı kazan demokrasiyi; tabii, daha sonra iyi bir fiyata satmak üzere! Demokrasi konusunda ne beklediklerini bilemem, ama kitleler hiç olmazsa şimdilik durumu idare etmelerini sağlayan üç-beş şeyi, K. Irak dağlarında ölmeye, Bahçeli'nin ip-urcan muhabbetlerine veya Baykal'ın o 'milli endişelerle' gerilmiş suratına tercih ediyor.

Martılara simit atmak!

Seçimin önemli derslerinden biri de şu: AKP ile mücadelede kullanılan tüm ideolojik ve politik araçlar, 'psikolojik harekât' yöntemleri bir işe yaramadı. Ekonomik ve sosyal sorunlara ilişkin tek laf etmeden, geleceğe ilişkin, yalan da olsa hiçbir vaatte bulunmadan, ortaya tek bir program koymadan, "Vatan elden gidiyor", "Dağı taşı yabancılara sattılar!" diye zırlayarak ancak buraya varılabiliyor. Seçmenin çoğunluğu ekonomik ölçütlerle oy kullandı; ekonomiyle ilgili laf eden tek parti iktidar partisiydi. Diğerleri 'Söz konusu olan vatansa geri teferuat' mantığıyla, halkın bin bir zahmetle sürdürmeye çalıştığı günlük hayatını bir 'teferuat' olarak gördüklerini ortaya koydular. Zaten isteseler de emperyalizmin ve büyük sermayenin çizdiği sınırların ötesine geçmeleri mümkün değildi.



Burada AKP'nin yoksul kitleler nezdindeki 'ekonomik başarısı'ndan da söz edelim. AKP piyasaları, yerli ve yabancı sermayeyi uçururken yoksul kitlelere de 'sürdürülebilir sürünme' imkânı sağlamayı becerdi. Birçok insan, enflasyona ve döviz kuruna ve tabii ki 'sosyal yardımlara' bakıp, "Durum

zaten eskiden de kötüydü bir biçimde sürünüyoruz! biraz da Karaköy-Kadıköy yolcularının yedikleri simi bir simidi yolculuk sırasında atmalarına benzetiyorum

n haller ve vaziyetler...

HAKKI YÜKSELEN (BABA HAKKI)



immet tarafından yönetilir!' vecizesini tekrarlayarak, halkımızın 'adam' olmasından uzunca bir süreliğine umudu langıcı olarak ilan edenler var. Bunlar, aslında liberal akideleri gereği 'popülizm'den nefret etmelerine rağmen, lk düşmanı, liberallerin de 'popülist' olmalarına yol açmış bulunuyor. Ey diyalektik, nelere kadirsin!..



nün ve geleceğin önüne engel ki kitlelerin bilinç düzeyleri mesinin' önüne dikilen bir engel bir döneminde, her durumda ine göre, birinci elden 'gıcır gıcır' dan' tertemiz ve hazır bilinç tir. teki bütün başarılı örneklerde, olgunluk düzeyi' neyse oradan lerin, emekçilerin, ezilenlerin zeylerini çıkış noktası alan, lerini, yarının daha ileri taleplerine eri kuran, bütün bunları kitle

seferberliklerine ve kitle özörgütlenmelerine dönüştüren önderlikler yaratılabilirse ne âlâ; aksi halde 'nasılsa sosyalizm kazanacak' diye bir kural yoktur; zaten devrim de 'muhteşem bir istisna'dan başka bir şey değildir!

Devrimci durumlar da dahil olmak üzere, 'siyasi seçim' gerektiren hemen her durumda kitleler, kendilerince mümkün olanı, gerçekleştirebilecek olanı, uzun vadede de olsa kazanma ihtimali olanı desteklerler. Bu nedenle kitlelerin gözünde 'mümkün ve kazanabilecek olanı' temsil etmediğiniz sürece, söyleminizle belirli bir sempati yaratsanız bile, kayda değer bir destek almanızın imkânı yoktur.

Köy otobüsü!

Bilinç her zaman değişen toplumsal ve ekonomik şartları geriden takip eder. Kitleler, bu değişime paralel bir bilinçle 'otomatik' olarak ulaşmazlar. Kitlelerin eski bilinç, alışkanlık ve siyasi bağlılıklarından kopması, zamanı, üstelik de epeyce 'hareketli ve nitelikli' bir zamanı gerektirir. Üstelik 'en dibe vurmuş' halklar, genel olarak en 'devrimci' halklar da değildir. Kitlelerin 'daha fazlasını' isteyebilmesi için önce 'bir şeyler' elde etmesi, özgüven kazanması gerekir. Bu bakımdan sıkı bir mücadeleyle kazanılmış bazı haklar; zor şartlarda, militanca bir mücadeleyle başarıya ulaşmış büyük bir grev; başarılı bir direniş; mücadeleyle elde edilmiş ekonomik, sosyal kazanımlar, daha ileri talepler ve mücadeleler açısından çok önemlidir. Tabii bütün bunların politik bir sınıf bilincine, egemen sınıfların ülkemizde ve dünyada 'görmek istemediği' türden olaylara 'yol açabilmesi, yukarıda da belirttiğim gibi ancak devrimci bir önderliğin varlığına bağlıdır. Aksi halde büyük bir enerji boşlukta uçar gider.

Yazarken ben yoruldum, "Yok yaa, olacak iş değil," diye! Yani epeydir, uzak düşünülen duygular, tarihsel dersler. Yavuz kardeşimin geçen sayıda dediği gibi bunlar, 'yeryüzünün gerçeklerinden uzak durarak bir köşede pusuya yatıp olayların istenen kıvama gelmesini bekleyerek' olacak işler değil! Zaten tarih de öyle her durakta durup çok uzaklardan el edenleri dahi bekleyen bir köy otobüsü değil; saatinde gelmeyen, zamanında kalkıp hazır olmayan, doğru zamanda doğru yerde bulunmayan yaya kalır!

*** Dibe vurmak bile bazen iyi bir şeydir; çünkü güçlü bir hamleyle yeniden yüzeye çıkma imkânını sağlayabilir. Ancak benim korkum bir 'dip canlısına' dönüşmüş olma ihtimalimiz. Hani o bazı belgeselerde gördüğümüz, okyanus tabanındaki 'mutlak karanlıkta' yaşayan korkunç görünüşlü ve tuhaf ışıklar saçan canlılar var ya...**

Uzman görüşü



AKP'nin bir 'gizli gündemi' mi var? Bence var; ancak bu gündem düzenden ve sermayeden değil, halktan gizlenen bir gündem. Yoksa 'İlgililer' biliyor ki, hükümetin yerli ve yabancı büyük sermayenin iktisadi ve sosyal çıkarlarından, tüm toplumsal kaynakların sermayeye aktarılmasından başka bir 'gündemi' yok.

İşçi ve emekçilerin henüz pasif biçimde izlediği siyasi kavga, farklı sermaye fraksiyonlarının paylaşım ve 'su başını tutma' kavgası. (Mâlum küresel kuraklık meselesi!) Tabii her konumun bir ekonomi politiği var; 'Bal tutan parmağını yalıyor!' Dünya ve ülke koşullarına bağlı olarak 'uzlaşma' ihtimalleri de var kuşkusuz. Düzen hafif 'yeşillenirken' AKP daha da 'renksizleşir' mesela. Sonunda asgari müşterekte buluşurlar. Nihayetinde herkes emperyalizme ve sermayeye hizmet edecek olduktan sonra... Ancak yine de kolay değil, mâlum çete içi kavgalar genellikle 'iş' sırasında değil, paylaşma sırasında çıkar.

Meşhur 'takiye' meselesine gelince... Vallahi bence kural şu: Birisi uzun süre bir şeyin taklidini yaptığında sonunda o şeye benzer. Gerisi 'ilkelere' bağlılık söylemiyle sürdürülen bir kadro tasfiyesi, program ve tüzük değişikliğidir. Solun tarihi de böyle 'gerçekçi' uyum süreçleriyle doludur.

Zaten Milli Gazete'den Zeki Ceylan da Abdullah Gül'ün şimdi değil eskiden takiye yaptığını belirterek, "Boşuna endişeleniyorsunuz. O artık sizin gibi biri. Belki aranızda nüans bile yok," diyor. Uzman görüşüne saygı duymak gerekir...

r, gariban şükredip boynunu büker...



ötüydü, şimdi hiç olmazsa istikrarlı yoruz!" demiş olmalı. Ben durumu Kadıköy vapurunun 'iyi kalpli' eri simidin bir parçasını veya ikinci sırasında güverteden martılara yorum. Bu nedenle martılar.

vapurun peşinden ayrılmıyor. Tabii AKP gemisinin yolcuları, karınlarını öyle simitle falan doyuracak cinsinden değil; onlar lüks bir yolcu gemisinin birinci sınıf yolcuları. Ancak sonuçta, yolcular da martılar da memnun! Nereye kadar? Elbette ilk şiddetli fırtınaya kadar. Yani bu 'iyilik' halinin bir krizlik canı var.

AKP'nin yoksul kitleler nezdindeki politik başarısı ise, yapılan yardımların, bilinçli olarak 'hayır-hasenat' sınırlarında tutulmasıyla mümkün olmuştur. Dikkat edin, AKP iktidarının eli yoksul emekçilerin ekonomik, sosyal ve sendikal 'hakları' konusunda son derece sıkıyken, 'ianeler' konusunda son derece açık. Çünkü kalıcı haklara sahip insanlar, her zaman daha fazlasını talep eder, kazanılmış hakların sağladığı özgüvenle yeni mücadelelere girer. Oysa hayatını yardımlarla sürdürenler, yardımın devamı için, 'hayır sahiplerine' bağlanmak ve şükretmek zorundadır. Bu, işçi ve emekçileri 'kendisi için sınıf' olmaktan çıkaran, sınıf bilincinden uzaklaştıran, Başbakan'ın tabiriyle 'fakir fukara, garip gureba' durumuna düşüren aşağılayıcı bir durumdur. Şeref ve haysiyet sahibi emekçilerin, kendi gözlerinde bile 'gariban' durumuna düşürülmesi AKP iktidarının en önemli dayanaklarından biridir. Emekçi mücadele eder, gariban şükredip boynunu büker...

Bu durumda AKP iktidarına karşı mücadelede her şeye rağmen en akıllıca yolun sınıf mücadelesi, işçi

sınıfı eksenli bir mücadele olduğu açıktır. Ezilenlerin kazanılması, kimliklerin tanınması, Türk ve Kürt halklarının birliği buna bağlıdır.

AKP iktidarına karşı mücadelenin sınıf mücadelesi ekseninde sürdürülmesi, meseleyi 'şeriat'a' falan değil, kapitalizme, sermayenin iktidarına karşı mücadele olarak görmek anlamına gelir. AKP iktidarını sadece veya temel olarak dinsel gericilik boyutuyla ele almak büyük bir yanılgıdır. Öyle bile olsa, zaten dinsel gericilik çağımızda -Taliban modeli de dahil- yerli ve yabancı büyük sermayenin iktidar aracından başka bir şey değildir;

Elbette dinsel gericiliğin kendine has niteliklerini görmezden gelmemeliyiz. Dinsel gericiliğe karşı mücadele, laik gericiliğe karşı mücadeleden farklı bazı yönler içerir; her şeyden önce sağlam bir 'din politikasını' gerektirir. Bu 'halkımızla cumayı kılalım, mevlide gidelim' fırsatçılığından kesinlikle uzak durulması gereken bir alandır. Halkımızın 'öteki' bölümüyle kaynaşabilmek için dahi olsa 'numara' yapılmamalıdır. İnanan, inanmayan (veya başka şeye inanan) ayrımı ancak ortak sorunlar için somut mücadeleler ve kitle seferberlikleri yoluyla aşılabılır. Halkımızın çok büyük bir bölümünün 'şeriatçı' değil, sadece 'muhafazakâr' olduğunu ve 'muhafaza' etmeye çalıştığı şeyin de kendi kanıyla beslenen bu sermaye düzeni olduğunu unutmayalım...

Osmanlı sosyalistlerinin sorduğu soruyu bir kez daha soralım ve o günlerden kalma bir metne geri dönelim...

İnkılâb-ı beşer, nerede gezer?

○ cengiz yolcu

İnkılâb-ı beşer, eski dilde insanlığın gelişimini karşılayıp, insanoğlunun binlerce senelik uzun yürüyüşünü anlatmaya yarar. Evrim yolculuğundan çıkarılacak olan, insanın uzuvlarını isteği doğrultusunda kullanmasıyla paralel olarak, adım adım beyninin soyut düşünebilmesinin ve inanılmaz teknik buluşlar gerçekleştirmesinin işaret ettiği üzere sadece ileriye doğru gelişmesi midir? Peki, bir an için böyle düşünsek bile, o halde masallarda dinlediğimiz, tarihte görülen 'vahşilik'leri, 'barbarlık'ları kim yapmıştır? Aksi tarafta yer alan kahramanlar kimlerdi? Masal deyince aklıma geldi; söylemeden geçmek olmaz. Doğru ya, biz tarihi olgulardan değil de masal, destan, menkıbe gibi gerçekliği tartışılacak anlatılardan öğrenmek zorunda bırakıldık. Dolayısıyla hem bugünüme hem de geleceğimize alacakaranlıkta bakıyoruz. (Yollarına

güller dökülen, üstüne methiyeler düzülen ilerleme bu mudur?) Zihinlerimize, 'atalarımız'ın 'çok savaşçı, kahraman' oldukları nakşedilirken, bu savaşların ne sebeple yapıldıkları es geçiliyor. Neden mi? Şayet böyle yaparlarsa kıyısından köşesinden de olsa bizleri siyasi-iktisada bulaştırabilirler de ondan. Neme lazım böyle 'gomonist' işi palavralar çocuklara öğretilir mi? Bu çocuklar daha büyücekler, ileride, Allah muhafaza gözlerini bir açtılar mı, kışa kalmadan memlekete 'gomonizmi' getirirler.

Sınıf kolları bölünüyor

'Global' düzeyde ve 'İnkılâb-ı beşer' sürecinde kısacık sayılacak bir dönem dışında (XIX.- XX. Yüzyıllar), geçmişin ve yeni milenyumun 'ezmeye' şartlanmış zihniyeti, hem genç zihinlerin ilgisini başka taraflara çekmekte hem de tarihsel olarak en haklı mücadeleyi icra eden işçi sınıfının gücünü başka kollara bölerek anlamsız ve yapay ayrışmalar yaratmakta



çok becerili. Tarihin dinamosunu teşkil eden sınıf savaşlarının temelinde yer alan 'emek-sermaye' çelişkisini manipüle ve

dejenere etmekte kendilerini hâkim olarak gören/gösteren sınıflar çok uzun zamandır emekçilere karşı galebe çalıyor...

sosyalistlik bir emr-i zarûrî midir?

İnsanlar daha ilk eyyâm-ı hayatlarında 'ezmeyen ezilir' mefhumunca fikirlerini en evvel işgal eden şey mübâreze-i hayatiye (yaşama savaşı) olmuştur. Daha o zamanlar iki buçuk kişiden ibaret olan efrâd-ı beşer, birbirini ezmeye yarayacak edevât ihzârına (hazırlamaya) başlayarak, tabiatın sine-i lâ-yetenâhisinde (sonsuz yüreğinde) saklanmış defâiden (definelerden) gözlerine ilşebilen taşları bir alet-i müdafaa olabilecek hale getirmeye çalışmışlar, hâcer-i mecla (cılalı taş), tunç devirleri vesair edvâr-ı tekâmül (gelişme devirleri), edvâr-ı terakki (ilerleme devirleri), bütün ruh-i madde kavi yumruklarından daha şiddetli bir silaha mâlikiyet olmuştur. O nesl-i cedid (yeni nesil) tufan mâzilerini, âtileriyle (gelecekleriyle) kıyas edecek bir sel-sebil zekâvet (zekâyâ) değil belki dehşetli bir ormanlıkta gezilmiş en müthiş bir kaplana benzeyebilirdi. Zira muhit-i nümâyişleri (etrafındaki) hatta kendi nevlerini (cinslerini) yiyecek bir mertebede bulunurdu.

Evolüsyon (İnkılâb-ı beşer) gittikçe başka bir şekle girmeye beşeriyet-i babalarından tevârüs eden (gelen) taştan kamaları, topları, silahları artık bir devre-i ceditte sokmaya çalışmışlar, fakat bu sa'y-i ciddi kendi ber (geniş) pazunun kuvvetiyle olamayacağını derk ettiklerinden (anladıklarından) muhitlerine, nevlerine (türlerine) ihtiyaç-ı mes etmeğe (bakır ihtiyacı duymaya) başlamışlardır. İşte bu zamanda idi ki, herkes ihtiyacat-



İnkılâb-ı beşer, eski dilde insanlığın gelişimini karşılayıp, insanoğlunun binlerce senelik uzun yürüyüşünü anlatmaya yarar. Evrim yolculuğundan çıkarılacak olan, insanın uzuvlarını isteği doğrultusunda kullanmasıyla paralel olarak, adım adım beyninin soyut düşünebilmesinin ve inanılmaz teknik buluşlar gerçekleştirmesinin işaret ettiği üzere sadece ileriye doğru gelişmesi midir? Peki, bir an için böyle düşünsek bile, o halde masallarda dinlediğimiz, tarihte görülen 'vahşilik'leri, 'barbarlık'ları kim yapmıştır? Aksi tarafta yer alan kahramanlar kimlerdi? Masal deyince aklıma geldi; söylemeden geçmek olmaz. Doğru ya, biz tarihi olgulardan değil de masal, destan, menkıbe gibi gerçekliği tartışılacak anlatılardan öğrenmek zorunda bırakıldık. Dolayısıyla hem bugünüme hem de geleceğimize alacakaranlıkta bakıyoruz. (Yollarına

İnkılâb-ı beşer, eski dilde insanlığın gelişimini karşılayıp, insanoğlunun binlerce senelik uzun yürüyüşünü anlatmaya yarar. Evrim yolculuğundan çıkarılacak olan, insanın uzuvlarını isteği doğrultusunda kullanmasıyla paralel olarak, adım adım beyninin soyut düşünebilmesinin ve inanılmaz teknik buluşlar gerçekleştirmesinin işaret ettiği üzere sadece ileriye doğru gelişmesi midir? Peki, bir an için böyle düşünsek bile, o halde masallarda dinlediğimiz, tarihte görülen 'vahşilik'leri, 'barbarlık'ları kim yapmıştır? Aksi tarafta yer alan kahramanlar kimlerdi? Masal deyince aklıma geldi; söylemeden geçmek olmaz. Doğru ya, biz tarihi olgulardan değil de masal, destan, menkıbe gibi gerçekliği tartışılacak anlatılardan öğrenmek zorunda bırakıldık. Dolayısıyla hem bugünüme hem de geleceğimize alacakaranlıkta bakıyoruz. (Yollarına

İnkılâb-ı beşer, eski dilde insanlığın gelişimini karşılayıp, insanoğlunun binlerce senelik uzun yürüyüşünü anlatmaya yarar. Evrim yolculuğundan çıkarılacak olan, insanın uzuvlarını isteği doğrultusunda kullanmasıyla paralel olarak, adım adım beyninin soyut düşünebilmesinin ve inanılmaz teknik buluşlar gerçekleştirmesinin işaret ettiği üzere sadece ileriye doğru gelişmesi midir? Peki, bir an için böyle düşünsek bile, o halde masallarda dinlediğimiz, tarihte görülen 'vahşilik'leri, 'barbarlık'ları kim yapmıştır? Aksi tarafta yer alan kahramanlar kimlerdi? Masal deyince aklıma geldi; söylemeden geçmek olmaz. Doğru ya, biz tarihi olgulardan değil de masal, destan, menkıbe gibi gerçekliği tartışılacak anlatılardan öğrenmek zorunda bırakıldık. Dolayısıyla hem bugünüme hem de geleceğimize alacakaranlıkta bakıyoruz. (Yollarına

İhtiyac-ı katîlerini (zorunlu ihtiyaçlarını) her halde yine bir unsur ile mübâdele ederek muavinin şu hakk-ı hakikisi kendi dimağını ikna edecek bir madde-i müftekire (zayıf noktaya) bağlı olduğu surette vuku bulduğunu (gerçekleştiğini) anlatabilmektir.

Madenlerine harisler!

Şu suretle ta hilkat-ı Ademden (ilk insanın yaratılışından) şimdiki devre-i tekamüle kadar bir nazar-ı müdekkik (dikkatli bakış) atfedilirse en büyük göze çarpacak şey 'amele' namı altında hayat-ı maişetle (hayatî gereksinimlerle) pençelesen bir taife-i bed-bahtiyandır (talihsizlerdir). Evet, onlar kendi emeklerinin mükâfatını görmenin ve neticesinde küçücük kalplerinde iki evladı bir ailesi ile şen bir zaman geçirebilmek için o akşamki ekmek paralarını tedarik edebilseler hiçbir vakit bed-baht olmazlar, hiçbir vakit yarınki göreceği işten istikrâh etmezler (tiksinmezler), o hiçbir vakit tab(an) ve tavanı kalmayan ayak ve kolları ile adeta sürünürcesine o yöne giderken gam-kin, meysus (ümitsiz) bir surat asmaz. Demek oluyor ki kendi pazu-yi sa'yının (emeğinin) mukabilini (karşılığını) isteyen, hakk-ı meşru hakikisine (gerçek hakkına) meshûf bulunan (susamış) bir rençper, bir amele sırf kendi hakkını kendi kazancını istiyor. Yoksa o çiftlik sahibinin, o fabrikatörün kîse-i hamiyetinden (utanç keselerinden) bir şey istihâm etmiyor, onun tamakâr (cimri) gözlerinden bir nazar-ı şefkat dilenmiyor.

İsteddiği, istemek istediği şey mebde-i tamdan (başlangıçtan) beri kendi kendine husûle gelmiş (ortaya çıkmış) bir kanun-ı tabiatın tatbikidir. İşte kendi hayat-ı seniyle (yüce hayatıyla), kendi hevesat-ı ruhuyla (hissî istekleriyle) mübâdele etmek istediği maden parçaları neden, niçin bir mikdar-ı meşru (adil bir miktar) takip etmiyor?! Zaman-ı Mesih'ten evvel (milattan önce) bile takip edilen şu teâdül (denklik) acaba ne vakit zirve-i insafa vasıl olacak (ulaşacak) da herkes alınan emeğini, her ferd şöylece kazancıyla istirahat fikriyesini temin edecek?!

Evet, bunları, bu tabii adaleti unutan, madenlerine haris (hırslı) ağniyâ (zenginler) elbet bir gün gelecek ki birçok ah ve eninlerle (inlemelerle) topladığı o serveti ona istemeyerek bir bar (yük) olacak, evet bir bar olacak, zira aksakallıyla seksenlik bir dinç ihtiyarın sa'yının (çalışmasının) mukabilinden iktitâf ederek (toplayarak) kasasına iddihâr ettiği (biriktirdiği) paralar, daha doğrusu açıktan bir parça ekmek bulabilmek için çalışan bir zavallının ahları onu kendi kendine temsim ettirecektir (zehirleyecektir).

Mamafih şimdilik –bizde- sosyalistlik gibi karanlık bir hacere-i içtimâide toplanmış dimağlar; ümidvar olmalı ki yarın herkese sosyalistliğin bir emr-i zarûrî olduğunu anlayacaktır.

Fi 1 Nisan sene 1326

Haydarpaşa: A. Macid

(Osmanlı'da yayımlanan sosyalist 'İştirak' adlı yayından çeviren, Cengiz Yolcu)

Bu duruma yol açan sebepler üzerine on yıllardır, on binlerce sayfa yazılmış, binlerce toplantı yapılmış, binlerce sorunu, sorunları ve bu durumu yaratanlar belli, hatta son zamanlarda en utanmaz halde ve pervasızca, niyetlerini gizlemeden sömürüye son sürat devam ediyorlar - ne de olsa durmak yok, yola devam etmek lazım, değil mi?!

Esasen, idare ve karar alma mekanizmalarına iyice yerleşmişler, memleketin ve insanlarımızın kaderleri onların iki dudakları arasından çıkacaklara bağlanmışken, devlet ve onun ideolojik aygıtlarından etraflıca bahsetmeye de gerek yok. Günümüzün 'baron'ları da kendi tarihsel 'bilinç'leriyle emekçilerin 'yabancılaşma'larını en geniş anlamıyla hızlandırıyor ve yayıyor, aynı zamanda emek ve sermaye arasındaki derin uçurumu neo-liberalizmin bildik yaygaralarının ardına gizlenerek her geçen gün derinleştiriyorlar. Teoriye bakıldığında garipsenecek birçok şey buralarda normal karşılanıyor: grev kırıcı işçiler, grevi önlemek amacıyla hükümetlerce oluşturulan kurullar vs...

Renklere müptela...

Bir diğer mesele ise, kapitalizmin 'nelere kadir' olduğuna ilişkin. Medyanın lokomotif olarak başı çektiği durum şudur: Sınıf bilincinden yoksun yüz binlerce emekçi ve elbette onların aileleri renkli ve hareketli kutulardan kendilerine gösterilen, özendirilen yaşamların müptelası haline getiriliyor. Zaten toplumsal ve ekonomik esaret zincirlerine dolanmış kitleler, kendi elleriyle, gözleriyle, kumandanın tek tuşuyla kendi köklerine kibrit suyunu döküyor. Yaptıkları yegâne şey, kendi yarattıkları zenginlikleri uzaktan seyretmek, hakkını, emeğinin karşılığını almak için mücadele etmeksizin patronunun lütfuna el açmak. Bu durumda kapitalizm ve kapitalistler zaferlerine yenilerini de katarak devam ediyorlar. Aynı zamanda, emekçilerin hafızasında sınıf bilincini ve mücadelesini daha derinlere gömecek düşmanlık tohumları atıyorlar.

En güncel tartışmalardan örnek vermek lazım gelirse, demokrasicilik, dincilik-laiklik vs... Elbette ki bunların da konuşulup tartışılması gereklidir; fakat sınıfın hareket noktası bunlar değildir ve olmamalıdır. Sivil anayasa tartışmalarında dahi sosyal hakların genişletilmesi, örgütlenmelerin serbestleşmesi söz konusu dahi edilmiyor... Günlerinin üçte ikisini çalışarak geçiren, sosyal faaliyet bir yana, uyumaya, çocuklarının yüzlerini görmeye vakit bulamayan, mesai ücretleri verilmeyen, çalışırken içecekleri bir bardak çayları, etraflarına bakınmaları, terlerini silmeye çalışmaları dahi patronlarına batan emekçilerimize yapılanlar, 'ilerleme'nin hangi basamağını oluşturuyor acaba? Bir asır evvel, sosyalizmin dostları için çıkarılan bir gazetede yer alan makalede sorulan soruya en çok onların cevap vermesi gerekiyor:

'Sosyalizm bir emr-i zaruri midir?' diye soran makaleye hepimizin, özellikle bugünkü savruluk ve vahamet içinde, 'Evet!' dememiz zaruridir...



Evet, 'sosyal'ın hiç kullanılmadığı, anayasada göstermelik yazılı bulunduğu bir ülkenin evlatlarıyız. Ve yine, üstelik sosyal demokrasi değil, sosyal devlet hükmü geçmektedir darbe anayasalarının eskizlerinde.

Gelelim sade demokrasiye... Kökeni Yunancadan gelen bu kelime seçme ve seçilme özgürlüğünün halktan yana kullanılması esasına dayalıdır, asıl içerik olarak. Osmanlı'dan sert bir geçişle yeni bir yapıyı tepeden inme oluşturan cumhuriyet, halk hareketi değildir. Hükümlerlik padişahlıktan aldığı vekaleti, hükmedenlerin yeni ve başka bir yapısına sunmuştur. Şapka devrimi, harf devrimi, laiklik, medeni kanun v.b birçok değişimin çağdaş medeniyet düzeyine ulaşmak için yapıldığı söylenen ülke, nedense 87 senedir temelde yapılanması gereken olguları barındıramamıştır; insan hakları, eşitlik, hukukun evrensel nitelikleri gibi... Bir darbenin bile anayasanın özgürleşmesi adına yapıldığını söyleyenlerin ülkesinde yaşıyoruz. 'Muasır medeniyet'lerin hangisinde işkencenin kol gezdiği, köylerin yakıldığı, süreklilikle insanların avlandığı, cezaevlerinin yerle bir edilip süren haklı hukuk davalarının sonuçsuz kaldığı, ölüm orucunda yüz küsur insan göçüp giderken sessizliğe gömülen bir araf köprüsüne rastlayabiliriz?

Cennet ve cehennemden bekleme odası olan araf, yaşam köprülerimizi üzerine konmuş bir vicdan tuzağı gibi öylece durmaktadır. Gelin hep beraber bizdeki kamuya mal olmuş insanlık ayıplarının yargı süreçlerine bir göz atalım; Metin Göktepe, Kızıltepe'de Uğur Kaymaz ve ailesinin katli, Ulucanlar cezaevinde estirilen devlet terörü ve 'Hayata Dönüş' adı altında gerçekleştirilen eş zamanlı operasyonlar ve bunun gibi... Liste uzar, adalet bekler... Polis ya da özel kuvvet, her neyse, bunların yargıda imtiyazlı sınıf muamelesi görerek her seferinde aklanmaya çalışıldığı ortada...

'Yüce divan'da yargılanan vekillerin (Cavit Çağlar, Cumhur Ersümer, Mesut Yılmaz ilk aklıma gelen isimlerdir) memleketlerinde araba konvoyu ile karşılanmasını bana hangi akıl, vicdan ve etik düzeyinde açıklayabilirsiniz? Ya da Cem Uzan'ın ezilenlerin sesi olmasını! Ahlaksızlığın ve yozlaşmanın ödülü her toplumun sonudur.

İş buralara varmadan, tezgahta tormalanan ve yok edilenlere söz getirmek istiyorum; vücudun direncini bir kırdınız mı geri kalan görmeye görsün. Birinci direncin kırılışı kapıyı açar. Bütün organizmalara açık hale gelirsiniz. Toplumda oluşan yanlışlıkların derlenip toparlandığı ve yine toplumun denetimi altına aldığı sivil bir mekanizmanın iptali, yok edilmesini anlatmak istiyorum. Devrimciler, ilerici demokratlar ve sosyalistler bir bir, on yıllar boyu, ayrık otu muamelesi gördü. Onların yok edilmişleriyle beraber ülkenin batısında ve ortasında koskoca bir yağma, talan, adam sendeci ruh ve vicdan nosyonu olmayan kitleler yarattık. Doğusunda ise otuz yıldır süren bir savaşın

iskeleti arasına sıkışmış halk yığınları kaldı.

Tahammülsüzlük en büyük düşmanımız. Kendi içinde sürekli şablon ve teori hesaplaşmalarına giren sol, kendilerinin buluşabileceği bir söylem ve eylem bekleyen 'sahipsiz' kitlelere ulaşamadı. Ne hatalarından dolayı kendi özeleştirisini yapabildi, ne de Kürt hareketinin yanlışlarını söylemedi (birkaç istisna dışında). Ve artık dağdan gelen her haber, her çatışma ve kayıp daha bir yaralar oldu beni. Savaş ve çatışma dayatılan canların gencecik göçüp gitmeleri, bulutların adam öldürmesi, mavilerin kararması gibi... Her ananın feryadından saf tutan devletin erkanına iki ayrı dünyayı anlatması gibi. Bu ülkenin toprakları yitip giden gençlikler galerisine döndü. Saymakla bitmeyen genç insanların toprağa düştüğü yerler şimdilerde iyice kuraklaşan bir Kerbela'dır artık.

Ne kadar umursar şehrin avamı ve aristokrati, ne kadar etkisini hisseder milyarlık kalın zırhlı dört tekerli siyah arabalarında? Ne algılar magazin basını denilen kepaze, yaşanan acının boyutundan? Kışkırandaki selülinin derdine düşmek ve ahaliye sunmak bir yaşam düsturu olmuş oranın sakinlerinde. Belki o beldeye gelirse Serdar Ortaç ya da Kenan Doğulu, birlikte Onuncu Yıl Marşını söylerler anfi tiyatrodan. Düşen ruhlarını kurtarmak için puştlaşan bir güdü ile tatmin ederler kendilerini ve başlar gece. Fişekler ürkütür mü bilmem uçuşan kuşlarını gecenin.

Öfkeyi ileri ötelemekten

Yazık ki yazık, heyhat ne günlere ve kimlere kalmakta zaman. Daha kim bilir nelere gebedir gelecekteki talihi bu ülkenin. Adalet ve insan haklarına olan güvenin yitip gittiği kasabalar, şehirler çoğalırken, seçilenler bir kez daha topraklarımızda (iktidar olsun, muhalefet olsun) bürokrasinin ve oligarşinin ihtiyaçlarını yerine getireceklerdir, bundan şüpheleniz olmasın. Kör dövüşünden bize neler arta kalacak? Şiddetin şiddeti doğurduğunu kanıksayamayan kitlelerin yangına körükle gittiğini görmek istemeyenlerin acil kodu ile oluşturacakları bir barış platformu önceliği olabilir mi bu toplumun?

Gençlerini dağlarda yitiren Batı ve Doğu'nun insanları öfkeyi ileri ötelemeksizin buluşabilecekler ve barışabilecekler mi? Seçilenlerin alınan sonuçta Meclis'te yer aldığı şekle göre herkesin kendine has yorumlarını duyuyoruz. Şu parti e-muhtıraya cevap verdi, buradan o bağımsız bizi temsil edecek, ha o partinin başkanı gitsin, beriki gelsin... Esas ve ayrıntı gözden kaçır, yaşam uçup giden bir çift güvercin gibi... Aynı Hrant'ta, öncesinde, bu ülkeyi terk'i diyor etmiş mücadelenin ardıc kuşları koskoca bir yürek sızısı bırakır. Biz devrimcilerin ve sosyalistlerin katlini seyrettikten sonra, şimdi konuşmak istiyoruz, çok geç değil mi? İyi seçtiniz mi?

aliş dilege

emekçinin güncesi

İşçiler, bıçak kemiğe dayandığında mücadeleye girerler... Ve o bıçak çoktan kemiğe dayanmıştır...

Levent Eriş

Uzunca bir zamandır sosyalistler ile birlikte dibe vurmuş işçi hareketi canlanma belirtileri gösterse de burjuva sınıfının liberal ve ulusalcı kanatlarının yer aldığı siyaset sahnesinin çok uzağındayız. Oraya çıkıp iki yalancı pehlivana da haddini bildirecek güçte değiliz. Umudu yitirmemekle birlikte gerçekliğin farkında olmak gerek. 22 Temmuz günü işçilerin yarısı AKP'ye oy verdi. Kalanlarının büyük çoğunluğu ise CHP, MHP ve diğer sağ partilere. Biz sosyalistler ise ülke politikasında ve hedef kitlemiz (bazı sosyalistler için artık hedef kitle olmaktan çıkan) işçi ve emekçiler nazarında ne kadar az yer kapladığımızı her seçim sonrasında olduğu gibi yeniden hatırlamış olduk. Bugün kısa vadede işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin talepleri üzerinde yükselcek devrimci bir alternatifi yaratabilmenin epeyce uzağındayız. Seçim sonuçlarının olumlu sayılabilecek tarafları da vardı. DTP'nin parlamentoda grup kuracak bir güçle yer alması, topluma psikolojik hareketlerle 'terör sorunu' olarak benimsenilen Kürt sorununa demokratik çözüm arayışları bakımından önemli bir gelişme. Ancak önümüzdeki dönemde

DTP'yi, egemenlerin her türlü siyasi linç girişimine karşı tereddütsüz savunmakla beraber, içinde bulunduğu liberal eğilimi dikkatle izlemek ve doğru eleştirmek gibi görevler sosyalistler için kaçınılmaz hale geliyor. Bir ezen ulus sosyalistinin, partisinin olumsuz tavrına rağmen Kürt hareketi ile dayanışarak meclise girmesi de (icraatına göre eleştiri hakkı saklı kalmak kaydıyla) gericiğin böylesine şahlandığı bir dönemde olumlu sayılabilecek bir

gelişmedir. Fakat bu birkaç parlamenter değişiklik, politika sahnesinde olmadığımızı gerçeğini değiştirmiyor. Öte yandan, "İşçi sınıfı değişti, artık eskisi gibi değil", "Sınıf mücadelesi bitti, bireysel mutluluk dönemi başladı", "Marksizm öldü" türünden neoliberal yalanları söyleneceğiz, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki tarihsel karşıtlık ve bundan doğan mücadele, güneşin her sabah doğup, her akşam batması gibi gerçekliğini

sürdürüyor. İşçilerin en ileri unsurlarının bile akıllarının bir köşesinde sosyalizm ihtimali olmasa, bilinçleri milliyetçilik, liberalizm, dincilik gibi burjuva ideolojileri ile zapt edilmiş olsa da patronların tabiatında var olan kâr hırsı, en ufak hak arayışına tahammülsüzlükleri mücadelenin kıpırdanmasını sağlıyor. İşçi hareketindeki umut verici son gelişmeler sınıf mücadelesini, unutanlara hatırlatıyor.

sanovel ilaç direniyor...



Çoğu asgari ücretle çalışan ve çalışma koşullarını iyileştirmek amacıyla Petrol-İş sendikasında örgütlenmeye başlayan Sanovel işçileri haziran ayının başında patronun işten çıkarma hareketine karşı direnişe geçmişti. İş yerinde 12 Eylül yasaları ile belirlenen örgütlenme düzeyine gelinebilmesine, resmi grev ilan edilememesine rağmen fabrika önünde başlatılan direniş devam ediyor. Petrol-İş Sendikası ise direnişe verdiği destekle sınıf mücadelecilik sendikacılık anlayışı için olumlu bir örnek oluşturuyor. Sanovel işçileri gösterdikleri cesaret ve kararlılıkla direnişlerinin üçüncü ayında, üzerindeki ölü toprağını atmaya çalışan işçi sınıfının yüz akı olarak mücadeleyi sürdürüyor.

havada uçak var...

THY çalışanlarını temsil eden Hava-İş Sendikası, toplu iş görüşmeleri öncesinde ücret ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi konusunda net tavır koymuştu. İşverenin talepleri geri çevirmesi üzerine sendika çalışanlarla birlikte grev kararı aldı. Grev kararına lokavt tehdidi ile karşılık veren işverenin, yargının da yardımıyla dayattığı grev oylaması numarası, çalışanların "greve evet" kararıyla püskürtüldü. Yapılan son uzlaşma görüşmesinde zam ve çalışma koşullarının iyileştirilmesinde öne sürdüğü talepleri büyük ölçüde kabul ettiren Hava-İş, masada kazanmanın yolunun da işçilerin örgütlülüğü ve mücadeleden geçtiğini gösterdi.



tekstil 'de grev sesleri...

Tekstil patronlarını temsil eden işveren sendikasının toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde ilk altı ay için 0 zam ve işe yeni başlayanlara ikramiye vermeme teklifleri üzerine Tekstif (Türkiye Tekstil Örmek ve Giyim Sanayi İşçileri Sendikası) 10 Eylül tarihinde uygulamak üzere grev kararı aldı. Patronların lokavt ilanına rağmen kararlılığını sürdüren sendika grev kararını uygularsa 11 ayrı işyerinde çalışan 11 bin işçi eyleme başlayacak. Tabii bu arada büyük medyada, grevin ihracatı kötü etkileyeceği ve ulusal çıkarlara zarar vereceği düşüncesi pompalanmaya devam ediliyor.



telekomda pazarlık sürüyor...

Telekom patronunun toplu iş sözleşmesine, bir dahaki sözleşmelerin daha az işçiyi kapsamaları ile ilgili maddeler eklemeye çalışmasına Haber-İş Sendikası tepki gösterdi.

Sendika yöneticileri patronun teklifini kabul etmeleri halinde işkolu barajının altında kalacaklarını ve toplu sözleşme yetkilerini kaybedeceklerini belirterek sözleşmeyi imzalamadı. Resmi arabulucu başkanlığında yapılan toplantılarda patron geri adım atmazsa, sendika grev yolunu kullanacağını açıkladı. Ayrıca sendikanın toplu iş sözleşmesine sokmak istediği ücret zammı, çalışma süreleri, harcırah ve ikramiyelere ilişkin maddeler de işveren tarafından kabul edilmiyor.



kesk ve sendika aidatları

KESK, hükümetin her sözleşme döneminde olduğu gibi kamu çalışanlarının grev ve toplu sözleşme hakkını tanımamasını boykot ederek toplu iş sözleşmesi görüşmelerine katılmıyor. KESK'in grev çağrısını olumsuz karşılayan sarı sendikalar Kamu-Sen ve Memur-Sen ise her dönemde olduğu gibi yasal görüşme süresini tamamlayıp, hükümetin verdiği birkaç kırıntıyı kabul ederek 'görev'lerini yerine getirecekler. KESK ise kamu çalışanlarının haklarını sokakta mücadele ederek arıyor. Yalnız tuzak şurada: Hükümet sendikalara aidat katkısını 5 yıl'den 10 yıl'a çıkardı. İşte şimdi sendika bürokratlarına dikkat!



petkim direnmek zorunda

Petkim'in satılmasına yapılan itirazın sonucu henüz belli olmadı. Emsali olan Kit'lerin satışına ilişkin Danıştay kararları düşünülürse özelleştirmenin onaylanması muhtemel. Özelleştirmeye itiraz için ulusalcı basında bir ırkçı gerekçeye dönüşen patronun Ermeni kimliği bahane edilerek iptal kararı verilse bile Petkim en kısa zamanda yeniden ihaleye çıkarılacaktır. 4000 işçisinin tamamının Petrol-İş Sendikası'nda örgütlü olduğu Petkim'de özelleştirmeyi engellemek için grevden başka çare gözüküyor. Petrol-İş Sendikası işkolundaki grev yasağına rağmen, Sanovel direnişinde gösterdiği basireti gösterebilirse son dönemde işçi sınıfı lehine oluşmaya başlayan havaya büyük katkı yapacaktır.



yüz binlerce proleter var...

Yanı sıra, her yanda düşük ücretlerle, sigortasız, sendikasıız kölecesine çalıştırılan yüz binlerce proleter var. Tuzla deri ve tersane işçileri, Kocaeli ve Trakya'daki deri, tekstil, metal, kimya işkolu işçileri ve yer darlığından ismini anamadığım daha pek çoğu, her daim işçi sınıfının en huzursuz unsurlarıdır. Kim bilir, belki de çakılacak birkaç kıvılcımı bekliyorlardır.

Son birkaç ayın ve gelecek günlerin muhtemel işçi mücadelelerinin büyümesi ve sınıfın hafızasında grev gibi radikal mücadele yöntemlerinin yeniden yer etmesi, önümüzdeki aylar ve yılların kaçınılmaz ekonomik krizlerine işçi sınıfının hazırlıklı ve dirençli olmasını da sağlayabilir. Emekçiler, burjuvazinin krizinin faturasını kendisine ödetme çabasına karşı özgüven kazanarak haklarını koruyabilme ve yeni haklar kazanma hazırlığını (sendikaları da yardımcı olursa) büyük yoksullaşmaya yol açacak krizler öncesindeki bu dönemde yapabilir. Sınıf hareketinin 90'lı yılların ortasından itibaren dibe vuruşu ile aradan geçen sessiz 5-6 senede sınıf mücadelesinin, grevin, direnişin nasıl



karşı ne kadar tepkisz kaldığını ve krizin maliyetinin sessizce yüklenildiğini hatırlarız. O günlerin MGK toplantılarının korkulu rüyası 'sosyal patlama' bir türlü gerçekleşmemiş ve egemenler derin bir soluk almıştı.

Sınıf belleğinin, yeni AKP iktidarı ile rahatlayan uluslar arası sermayenin

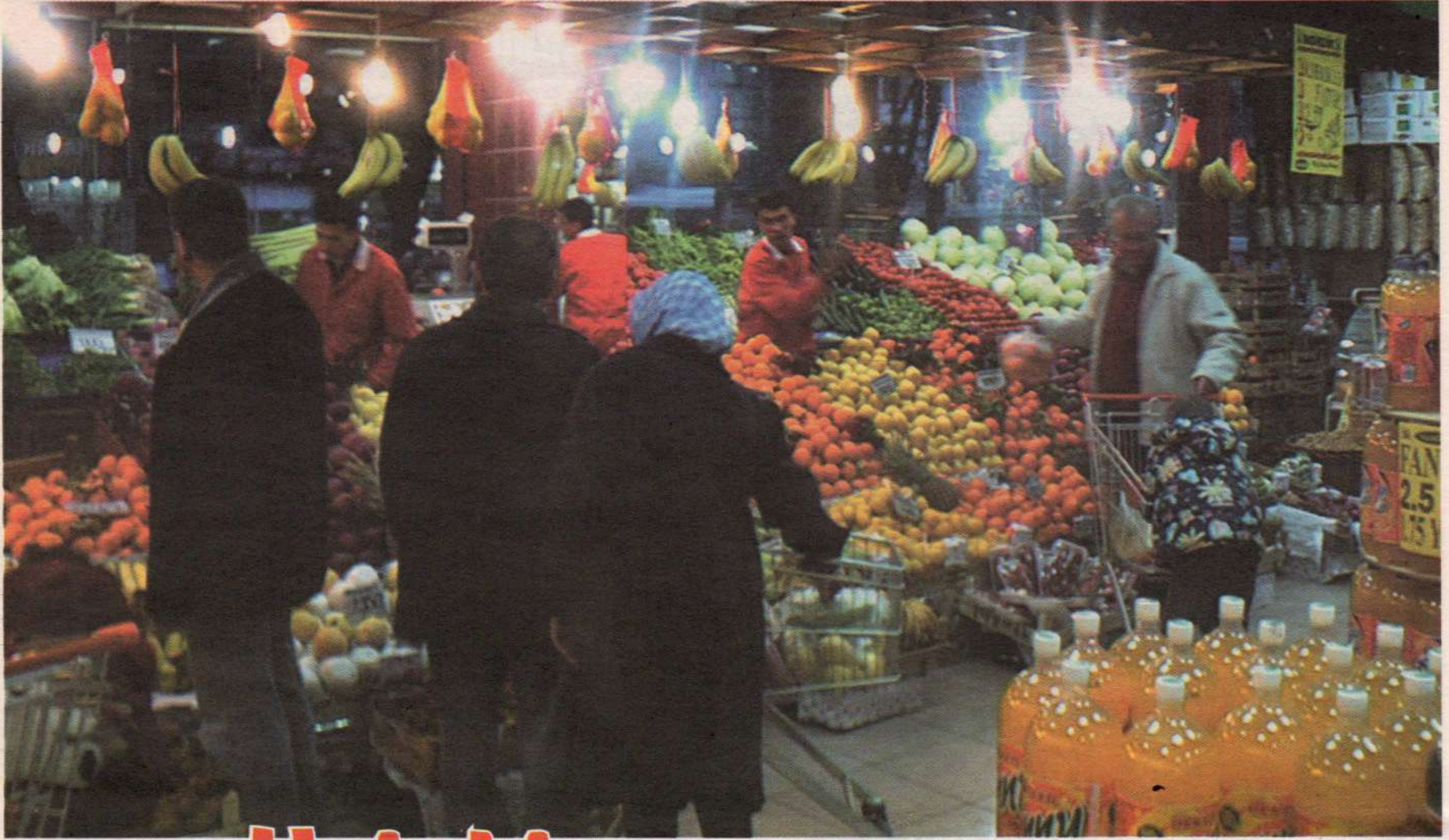
bakımından da içinde bulunduğumuz bu kıpırdanış dönemi fevkalade önemli. İşçi hareketinin 89 senesindeki gibi bir yükseliş ihtiyacı var ve böyle bir yükseliş gerçekleşebilirse ezberler asıl o zaman bozulacak. Muhakkak ki ilerlemeyi geçmişte pek çok kez yaşadığı gibi geri çekiliş, dibe vuruş dönemleri de takip

edebilir. Buna da hazırlıklı olunmalı.

Sıcak para ile şişirilen ekonominin ve siyasi gerilimlere gebe rejimin krize girmesi kaçınılmazsa ve bu işçi sınıfını harekete geçirebilecek bir etken, devrim gibi yüksek amaçları olan sosyalistler için de önemli bir fırsattır. Ancak beyaz ya da mavi yakalı tüm işçilerin en temel taleplerine sahip çıkma, programın merkezine yerleştirme ve işçi sınıfını uluslar arası bir sınıf olarak algılamak kaydıyla...

İşçiler ve iktidar

Zira küresel boyutta sömürülen işçi sınıfının düşük ücret, sigortasız çalıştırma, sendikasılaştırma, esnek çalıştırma, eğitim ve sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi, sosyal güvenlik sisteminin tasfiye edilmesi gibi en gündelik sorunlarını önemsemeyip, salt ABD'nin Ortadoğu'daki varlığına ve burjuva devletin AB ile ilişkilerine muhalefet ederek ya da savaş karşıtı, nükleer enerji karşıtı gençlere angaje olarak işçi sınıfını iktidara sürükleyecek bir güç haline gelmek mümkün olamaz.



sepeti dolduruyorsunuz ya...

Biz CarrefourSA işçileriyiz. Siz gelip sepetlerinizi doldururken, bizi pek fark etmezsiniz ama, zor şartlarda çalışırız. Yediğimiz yemek, yemek değil, yemdir. Size rica ederiz bazen, "Havalandırmanın çalışmasını isteyebilir misiniz?" diye. Hem sizden, hem şeften, hem patrondan azar ıştırırız. Baktığımız reyonda günde 180 milyarlık alışveriş yapılır ama biz asgari ücrete talim ederiz...

Yaklaşık bir buçuk senedir CarrefourSA'da çalışıyorum. İşe ilk girdiğimde nispeten daha iyi şartların sağlanacağını düşünmüştüm. Henüz kurumsallaşamamış yerlere oranla daha iyi bir manzarayla karşılaşmayı bekliyordum. Ancak kurumsallaşmanın bizim değil onların lehine olduğunu anladım. Burada inanılmaz disiplinli bir sistem var ve işçi bu sistemin en önemsiz parçası. Raflardaki ürünler bizden daha değerli. Yapılan en ufak yanlışlıklarda dahi yaptırımla karşılaşırız.

Başlangıçta altı aylık sözleşme yaptılar; benimle birlikte yaklaşık 7-8 arkadaşım daha işe girdi altı ayın sonuna da iş yerinde kalan tek işçi benim. Hepsini işten çıkardılar ve işten çıkaracakları güne kadar bunu söylemediler. Hatta bir arkadaşım sözleşmesinin bittiği gün akşama kadar çalıştırılıp akşam işten çıkarıldığı söylendi. Yani burada sonuna kadar yararlanıyorlar sizden. İlk altı aydan sonra yapılan sözleşme de güvence sağlamıyor. Eğer sizi çıkartmak istiyorlarsa bunu mümkün olduğunca tazminat ödemedi yapmamak istiyorlar.

Kanunlar da onlardan yana, görmezden gelinebilecek küçük hatalar için bile savunmanızı isteyebiliyorlar. Üç savunma tazminatsız işten çıkarma demek.

Ben elektronik reyonda çalışıyorum. Yani müşterilerle doğrudan muhatabız. Çoğu müşteri, karşısındakinin de kendileri gibi bir insan olduğundan habersiz, bir makine gibi çalışmamızı bekliyor. Yoğunluğun fazla olduğu saatlerde küfürle, hatta fiziksel şiddetle dahi karşılaşmamız mümkün. Bunlara karşı bir şey yapmamız ise zor. Şefler ne olursa olsun problemleri müşteri lehine çözmek için uğraşıyor. Her türlü olumsuzluğu sineye çekip çalışmak zorundayız. Bulunmayan, bozuk ürünler için müşteriler doğrudan bizimle tartışıyor. Müşteri olmasından kaynaklanan bir hakla bize saldırabiliyorlar.

Bazen de prosedürleri uygulamak bile hem müşteriden hem şeften azar ıştırılmamıza neden olabiliyor. Bir keresinde iade şartlarını taşımayan bir ürünün iadesini almadım. Müşteri şefimle görüşmek isteyince durumun değişmeyeceğini söyleyip şefe yönlendirdim. Yaklaşık yarım

saat uğraştığım müşterinin ürününü şef aldı ve yanıma yaşadığım sinir harbi kâr kaldı.

Burada iki 'shift' halinde çalışıyoruz. Sabah ve akşamcı gruplar var. Eğer şefle aranız iyiye sizi 'sabah shifti'ne yazıyor. Ama yoğunluk öğleden sonra olduğu için çoğunlukla öğleden sonra çalışıyoruz. Öğleden sonra işe başlıyorsanız, hayatınız burada geçiyor demektir. Gökyüzünü görmeden, her gün akşam oluyor ve eve gittiğimde ne bir şey yapacak halim ne de zamanım kalıyor. Haftanın altı günü, günde sekiz saatten fazla ayakta; bu yüzden ayaklarımda ve belimde sağlık sorunlarım var; diğer pek çok arkadaşım gibi.

Sabahtan akşama kadar aynı müzikleri devamlı dinlemek zorundayız bir de! Buna müşterilere yapılan indirim anonsları eklenince, çekilmez bir hal alıyor. Yaz aylarında çok sıcak da olsa klimalar müşteri yoğunluğuna göre çalışıyor. Müşterilere klimaların açılması için danışmayı uymaları için rica ediyorum. Zaman zaman gelip durumumuzu soran müdürümüz bu konuda bir şey yapmasa

da müşterilerin tepkileri daha çok dikkate alınıyor.

Burada asıl görevimiz reyonlara ürün çıkarmak ve ürünlerin düzenini sağlamak. Elektronik reyonda nispeten kolay olsa da, diğer reyonlarda bu iş çok zor. Mağazanın ihtiyacını karşılayacak sayıda 'forklift'in olmaması raflara tırmanarak ürün indirmemize yol açıyor. Bu kanunen de yasak olmasına ve herhangi bir kazada tazminatsız işten çıkartılma nedeni olmasına rağmen bunu yapmak zorundayız. Aksi takdirde, şeften işleri zamanında yapmadığımız için azar işiteceğim.

Tabii bir yandan da Carrefour güvenliği kurallara uyup uymadığımızı kontrol ediyor. Yani bir taraftan şefler bizi kanunsuzluğa iterken güvenlikler de işçilerin açığını kolluyor.

Carrefour'un uluslararası bir marka olması müşterilere inanılmaz bir güven veriyor. Ancak durum sanıldığı gibi değil. İade güvencesiyle kalitesine bakılmadan alınan ürünler tekrardan silinip paketlenip müşteriye iade ediliyor! Kumandasız çıkan televizyonlar, kullanılmış epilasyon aletleri,

çalışmayan onlarca dvd bunlardan sadece bazıları.

Tabii tüm bu problemlerle uğraşmak yine bizim işimiz.

Bunların dışında Carrefour giderek kendi personeli azaltıp daha çok firmaların gönderdiği elemanları çalıştırma yoluna gidiyor. Temizlik, güvenlik, yemekhane zaten taşeron şirketlere devredilmiş durumda. Mağaza çalışanlarını da azaltarak suya sabuna dokunmadan işleri yürütenin yollarını arıyorlar.

Carrefour'da çalışan firma elemanlarının durumu çok daha vahim. Bunlar, mağazaya ürün koyan firmaların taşeron olarak yolladığı, çoğu zaman hiçbir güvenceleri, sigortaları olmayan, üç kuruş para için her türlü işe koşabilecek olan emekçi kardeşlerimiz. Carrefour personeli bu işçiler üzerinde her türlü emir yetkisine sahip. Öyle ki, işleri sadece kendi ürününün düzenini sağlamak olmasına rağmen, Carrefour personelinin verdiği her emre uymak zorundalar. Depoyu temizlemek, ürün sayımında çalışmak bunlardan bazıları... Bir nevi ikinci sınıf işçi olarak görüldükleri söylenebilir. Tüm çalışma koşulları Carrefour tarafından belirlenen bu işçilerin her türlü maliyeti firmalara ait. Bu işçilerin sendikası olması da tesadüf değil tabii.

Aslında çoğu firma doğrudan kendi elemanını göndermek yerine bu işçileri ajanslardan kiralamayı tercih ediyor. Sosyal haklar, sendika, çalışma şartlarının iyileştirilmesi gibi 'sorun'larla uğraşmak istemeyen işverenler mümkün olduğu kadarıyla doğrudan işçi çalıştırmıyor.

Carrefour kendi personeli de oldukça esnek kullanıyor. Özellikle kasada çalışan personelin (çalışanların önemli bir kısmı) neredeyse tamamı part-time. Ancak haftalık çalışma saatleri tam günlük çalışanlar kadar. Yoğunluğun az olduğu dönemlerde kasiyerlerin çalışma saatleri de düşüyor. Part-time olarak çalışan kasiyerler ay sonunda eline az parada geçse de sesini çıkaramıyor; çünkü part-time.

Durum o kadar vahim ki, sabah kalkıp işe gelmiş bir kasiyerin mağazanın çok yoğun olmaması gerekçesiyle 3-4 saat çalıştırılıp eve gönderilmesi olağan bir şey.



Bu kişinin saatlik ücret aldığını düşünürsek yol ve yemek parasını ancak çıkardığını söyleyebiliriz.

Yemekler önemli bir sorun. Mağaza müdürümüzün haftada bir görüntü olsun diye yediği yemekleri biz her gün yemek zorundayız. Carrefour'un 'Kaynağından kalite' sloganı, bizim yemekhaneye pek uğramıyor. Yemekler bazen o kadar kötü oluyor ki, para verip dışarıda yemek zorunda kalıyoruz. İşçi ve müşteriye verilen değer farkını görebileceğiniz en iyi yer yemekhane...

Carrefour'da yükselmenin sırrı altındaki ezilmekten geçiyor. Kademeli olarak ekip, reyon ve sektör şefleri var. Herkes sırasıyla birbirini eziyor ve en çok ezilenler en alttakiler oluyor. Şefler üstünün gözüne girebilmek için işçilere olağanüstü baskı uyguluyor. Temizlik yapmak gibi işçilerin görevi olmayan işleri de onlara yaptırılıyor.

Neredeyse on senedir sürdürülen sendikalaşma çabası ancak 2007'nin başında sendikanın yetki almasıyla sonuçlanabildi. Önceleri işçiler yemekhanede ve çay saatlerinde sendika lafi edemezken bugün

herkes bunları özgürce konuşabiliyor. Sendikal faaliyetlerde bulunan işçilerin ve özellikle liderlerin işten çıkarılmasının bunda etkisi büyük. Çalışanların büyük çoğunluğu sendikalı. Sendikadan genel anlamda beklendiğini bulamasam da hiç sendikası olmaktan daha iyi. Gima'da (şimdi Carrefour Express oldu) çalışan işçilerle aynı işi yapmamıza, aynı işverene, aynı sendikaya bağlı olmamıza rağmen, onlardan daha az maaş alıyoruz ve sosyal haklarımız onların hâlâ gerisinde.

Sendikanın işverenle son yaptığı anlaşma benim için çok anlamlı değil. Alınan toplamda yüzde 9'luk zammın zaten yarısı üyesi bulunduğum sendikaya aidat olarak gidecek. Alışveriş çekleri ise artık kıdeme göre verilecek. Bu da aldığım çekin 70 milyondan 50 milyona düşmesi demek. Yeni başlayanlar için bu 30 milyona kadar düşüyor. Ancak işçilerin sendikaya bakışı genel anlamda iyi. Sözleşmeden sonra sendikalaşma oranı hızla arttı.

Sendikanın işyeri temsilcisini çok pasif buluyorum. Bizi sözleşme sürecine katmakta ve bilgilendirmekte oldukça yetersiz. Haklarımızı tam olarak bilmiyorum.

Benden bu kadar umarım bir şeye benzemiştir. Ek olarak aşağıdaki bilgileri de gönderiyorum.

- Sendikanın çalışanlar arasında kod adı Haran!

- İşçiler kendi arasında Carrefour için C4'ü de kullanıyor!

- Yukarıda kullandığım 'Kaynağından kalite' Carrefour'un gıda için kullandığı bir slogan.

Ayrıca birde bunlar var:

- Mesela çok bilinmeyen bir cep telefonu markası yine indirimde girmişti. İki güne bir indirim girer zaten .Bir gün fiyatı çıkar sonra iner. O gün de fiyatı düşmüştü; anonsun yapılmasıyla son kalan 30 cep telefonu peynir ekmek gibi satıldı. Artık müşterilere telefonların bittiğini söylemeye başlamıştım ki, şef yavaşça yanıma yaklaşıp depoda yeteri kadar telefon olduğunu söyledi. Carrefourda çok şey görmüştüm ama bu kadarı beni bile şaşırttı. Fransız Carrefour Sabancıdan şark kurnazlığını öğrenmekte gecikmemişti.

- Ürünlerin kalitesi... 'Dünyaca ünlü bir marka' olması müşterilere ister istemez ürünün kalitesi açısından bir güvence sağlıyor. Ama durum tam olarak sanıldığı gibi değil. Kuru gıda reyonunda çalışan arkadaşımın ısrarlarına rağmen böceklenmiş pirinçler müşterilere bir güzel satıldı. Carrefour'un genel mantığı aslında bu yönde çalışıyor. Düzgün görünüyorsa sat! Müşteri beğenmezse geri getirir. Böylece çöpe gidecek ürünler bile kolaylıkla satılabilir; müşteriler de iade güvencesiyle daha rahat alışveriş yapıyor. Ancak her müşteri aldığı bir paket pirinci geri getirmiyor tabii. Bu kural diğer ürünler içinde geçerli.

- Carrefour'da ürün satan firmalar sadece ürün vermekle kalmayıp burada daha fazla reyona daha fazla satış alanına sahip olabilmek için yüzde 20'lere varan oranda bedelsiz ürün veriyor. Öyle ki, bir ürünün bakkala geliş fiyatı CarrefourSA'daki satış fiyatının üzerinde oluyor. Firmalar ayrıca reyon payı teşhir alanı reklam olanakları için para ödüyor. Yani Carrefour bir ürünü geliş fiyatına satsa dahi kâr ediyor. Çalışanların çoğu da firmalardan geldiği için maliyet inanılmaz düşük...

**dilek ve melih,
iki tıp insanı... yoksulların,
emekçilerin ne derdi olsa yardıma
koşan dostlarımız... hayatı birlikte
sürdürmeye karar verdiler.
mutluluklar diliyoruz...**

**aylin ve sabahattin,
iki emekçi... birlikte yaşlanmayı
düşünüyorlar... gazi mahallesi 'nde,
türkülerin şahitliğinde yaşamlarını
birleştirdiler.
mutluluklar diliyoruz...**

efsane ucuza gitti...



İzmir'i ele geçirme planları yapan AKP, Göztepe üzerinden siyasi manevrayı hedefliyor. Tayyip'in kuyumcusu Altınbaş Holding TMSF'nin elindeki Göztepeyi satın aldı... Hedef Süper Lig ve süper oy!..

○ **murat tarman**

Ağustos ayı içinde Cumhuriyet tarihinin bilinen en eski simgelerinden biri sessiz sedasız, basında çıkan bir kaç küçük yazı ile geçirilerek satıldı.

Bu isim herkesin bildiği Göztepe Spor Kulübü'nden başkası değildi.

Tarihinde ilk kez futbol takımı geçen sezon amatör lige düşen, geçmişteki başarıları ve Karşıyaka ile şampiyonluk yolunda 1981 yılında oynadıkları iddialı maçta ikinci lig dünya seyirci rekorunu kırarak hâlâ yurtdışı menşeli bir çok internet sayfasında ve yazılı kaynaklarda ismi geçen Göztepe'nin satılmasına, TMSF'nin Esenler binası önünde biriken, hiç üşenmeden İzmir'den İstanbul'a yollanan birkaç otobüsle vefakar taraftarı dışında kimsenin fazla sesi çıkmadı. Binlerce Göztepe taraftarının son senelerde içinde bulundukları durum yüzünden kalpleri zaten kırık, ihalelerden sonra da tarif edilmez bir üzüntü içinde geleceğe umutlu bakıp bakmama kararsızlığına düştüler.

Aslında bugüne gelene kadar geçen son 10 senede bir çok sıra dışı olay gerçekleşti. 1997 yılında genel kurulunda yapılan tüzük değişikliği ile futbol şubesi şirketleştirilip Yeni Asır gazetesine devredildi. 1998-1999 sezonunda 17 yıl sonra Göztepe şahlanıp tekrar Süper Lige çıkmıştı. Herkes yapılanların ne kadar akıllıca olduğunu düşünüyordu saf saf. Aynı sene Süper Lig'den düşen ama sonraki sene tekrar dönen Göztepe A.Ş., başarılı geçen, oldukça havaya girilen ve bol bol vaatlerin savrulduğu 2001-2002 sezonunu Süper Lig'de yedinci sırada bitirdi.

İşte bu sezondan sonra Göztepe A.Ş.'nin dibe doğru inmeye başlayan serüveni başlamıştı. 2002-2003 sezonunda futbol takımı ile beraber basketbol takımı da alt

ligin yolunu tutuyor ve kelimenin tam anlamı ile paraşütsüz inişe geçiyorlardı. Bir sezon hariç hep bir alt lige düşerek taraftarlarını derin üzüntüye ve çaresizliğe itiyordu Göztepe. Önce Lig A macerası bitti, sonra Lig B... En son nokta 2007'nin Nisan ayında Göztepe'nin amatör lige düşmesiyle konuluyordu... Bilanço 5 sezonda 4 kez küme düşmekti.

Süper Lig'de yedinci olunan sezon, başkanı tarafından Real Madrid ile özdeşleştirilen Göztepe, yalnızca iki sene sonra yine başkanının açıklamalarında sanki ileriye görüyormuş gibi, "Göztepe amatör kümeye de düşse hepimiz Göztepeliyiz" boyutuna dönüveriyordu.

Geçen beş altı senede Göztepe gerçekten çok kötü yönetildi. Başkanlar ve başkan adayları arasında devamlı atışmalar, karşılıklı suçlamalar hiç bitmeden sürdü. Siyaset için yapılan yalakalıklar, çıkar ilişkileri devamlı gündemdedi. AKP 2004 seçimlerinde Göztepe Başkanını Konak Belediye Başkan adayı göstererek sporla siyaseti tamamen aynı kefeye koyuyordu tepkilere aldırma.

Göztepe A.Ş. ve Göztepe Derneği gibi iki başlı yönetime bir de Kurtuluş Platformu katıldı zaman zaman ama hiç biri kurtarmayı başaramadı Göztepe'yi.

Bu çekişmeyi ve maddi imkansızlıkları bazı örnek olaylar çok çarpıcı bir şekilde anlatıyordu.

2006 Ağustos ayında Göztepe Derneği, altyapı takımını Menemen'e göndermeyerek Göztepe A.Ş. yönetimindeki A takımı ile hazırlık maçı yapmasını engelledi. Teknik direktör bile izlemek istediği altyapı takımının yönetim tarafından yollanmamasını hayretle karşıladı. İki başlılık böyle bir şeydi, yalnızca takıma zarar veriyordu.

Daha vahim bir haber 2006 Haziran ayında duyulmuştu. Göztepe kalecilerinden Serhat borcunu ödemek için 50 YTL haftalıkla bakkalda çalışmaya başladı. Sanırım bu olay Göztepe'nin içine düştüğü durumu çok net anlatıyordu. Bu olay da Kurtuluş Platformu ve Göztepe A.Ş. tarafından yapılan açıklamalar ve karşılıklı suçlamalarla kapatılmaya çalışıldı.

İlkerin takımı

Ekim 2005'te de Alsancak Stadi'nda Afyon maçının başında Başkan İskender Tuğsuz'u istifaya çağırarak taraftara maç sonunda futbolcular da katılmış, böylece futbol tarihinde ilklere imza atan Göztepe, başka bir ilke daha imza atmıştı, futbolcuları başkanın istifa etmesi için bağırırmıştı.

Sonunda taraftarlar da biraz olsun uyanıp, Eylül 2006'da isyan edip basın açıklaması yaptılar ve yürüdüler. Tek amaçları gönülden bağlı oldukları Göztepe'nin artık bu durumdan kurtulması ve senelerdir en ufak bir gelişme görmedikleri kulüplerinin nasıl milyonlarca YTL borcun altına girdiğini öğrenmekti. Senelerce en büyük destekçileri Yeni Asır ve Dinç Bilgin'den hesap sordular bildirilerinde. Ama atı alan Üsküdar'ı geçmişti bile. Sonuç sezon sonu amatör kümeye düşmekle noktalandı...

İşte içi son senelerde boşaltılan, bir çok kişiyi zengin eden, yöneticilerin başının hukuk ile hiç barışık olmadığı, kişisel ve politik amaçlar uğruna ismi kullanılan, oyuncak edilen bu kulüp satıldı sonunda. Hem de öz sahiplerinin olmadığı, hatta aynı şehirden olmayan, son zamanlarda iktidarla yıldızı parlamaya başlayan bir holdinge. Satışa konu olan ticari ve iktisadi bütünlük, Türkiye Futbol Federasyonu nezdindeki tescil ve liglerde yarışma hakkı, futbolcu ve diğer teknik personel sözleşmelerinden

kaynaklanan haklar, menkul mallar ile bu mal, hak ve varlıkların sözleşmelerinden oluşuyordu.

Halbuki taraftarlar bu ihaleyi alabilmek için aralarında para bile toplamıştı. Dernekler birleşmiş, Göztepe Danışmanlık, İşletme ve Spor Hizmetleri Ticaret A.Ş. adına ihaleye katılmıştı. Bir taraftan Mustafa Kocaoğlu da Öz Göztepe Sportif Sınai ve Ticari Yatırımlar A.Ş. ismi ile ihaleye katıldı.

İşin en kötüsü Göztepe adıyla ihaleye giren bu iki firma daha kapalı teklif aşamasında verdikleri tutarın düşüklüğünden elendi. Haklı olarak verilen 151 Bin YTL ve 280 Bin YTL'lik tekliflere taraftar, "Ev mi alıyorsunuz yoksa koskoca kulübü mü?" diye isyan etti.

1981 yılında 80 bin kişilik İzmir Atatürk stadında, Göztepe'yi izlemeye gelen 40 bin kişi yalnızca 35 YTL vermiş olsa kulüp başkanlarının eline gitmeyecekti kaba bir hesaplama.

Şimdi Göztepe'nin yeni sahibi olan holding mavi boncuklar dağıtmaya başladı bile. Hatta G. Otaşı'ı alarak bir sezon sonra Göztepe'yi tekrar Süper Lige çıkarma planları bile konuşuluyor. Futbola ve yalnızca sporla ilgilendiklerini devamlı hatırlatıp taraftarın sahip çıkmasını ve destek olmalarını bekliyorlar. Zaman bu tür satın almaların sonuçlarının ne olacağını ve satın alanların gerçek yüzünü gösterecektir.

Brezilyalı futbol din gibi görürler, futbola taparlar. Türkiye'de de toplulukları etkileyen şeylerin başında din ve futbol vardır. 'Gavur İzmir' hâlâ iktidarın eline tam olarak geçiremediği bir şehir. Ne de olsa 'gavur', dinle ele geçirilemeyen bir şehri etkili diğer güçlü silahla vurmak belki de en akıllıca yol... Tutar mı dersiniz?

Alaattin Çakıcı telefonda hakim Serpil Demirkol'a, "Ayağına Beşiktaş'ı getirttim," diyordu. Çakıcı adına ayakçılık yapan, onun , bunun ayağına giden adam, şimdi Beşiktaş'ın tepesinde... Kocaman tren, ufacık ray, vay yavrum vay!..

kestane geri döndü...

○ esin zeynep

Hakan benden Sinan Engin'le ilgili bir yazı yazmamı istediğinde bazı bilgi ve tarihleri netleştirmek için hazreti Google'a başvurdum. Arama bölümüne "Sinan Engin", "şıke" yazdım, (niyeyse) yüzlerce dosya açıldı...

Bu tabloyu gördükten sonra Sinan Engin ve hamileri ne dese boş. Haa, "Kardeşim onların hepsi iddia, kanıtlanmış bir durum yok," diye savuşturulabilir bu suçlama. O zaman herhangi bir futbolcu, menajer adı yazıp aynı şekilde arayalım karşımıza çıkan dosya sayısı kaç tane olur?

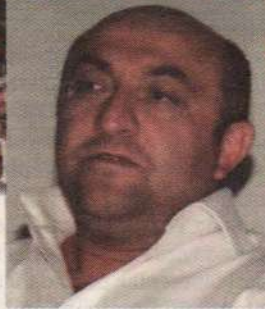
Kimdir bu Sinan Engin ve neden adı ve kendisi Beşiktaş'ın üzerine yapılmıştır, ne kadar kurtulmaya çalışırsan çalış üzerinden çıkmaz?

Beşiktaş'ın altyapısından yetişen, 17 yaşında A Takıma çıkan ancak istikrarsızlık, gece hayatı gibi nedenlerle Gordon Milne tarafından gönderilen bir futbolcu. Adanaspor, Ankaragücü, Sarıyer gibi kulüplerde oynadıktan sonra futbolu bırakan, oyunculuk yıllarındaki sert futbolu nedeniyle "Ayı Sinan" lakabı alan şahsiyet. Beşiktaş tribünleri bazen "biftek" diye de seslenirdi. Futbolculuğu sırasında kendisine küfreden bir Karşıyaka taraftarını dövmek için tribüne çıktığı, kendisine tombalak diyen bir başka taraftarı dövdüğü de unutulmayanları arasında.

Engin hızlı yaşantısının bir göstergesi olarak 1990'da Maksim'in aslistisi Seda Sayan'la evlendi, beş yıllık evliliğin ardından boşanıp sosyetenin Ayşe Karasu ile ikinci evliliğini yaptı. Ancak bunların hiçbirini Sinan'ı bugünkü kadar şöhretli yapmaya yetmemişti. Konuyla alakası yok biliyorum ama aklıma Nihat Doğan geldi, Seda Sayan'la yaşadıkları "fırtınalı aşk" onu Türkiye'nin en ünlü insanları arasına sokmaya yetmişti. Nasıl yapış yapış bir şeydi...

Sinan Engin menajer olduktan, hele de Beşiktaş'ın 100. yılında futbol takımının menajerliğine getirildikten sonra "Türk futboluna mal olan" bir isim haline geldi. Sahadaki kabadayı yürüyüşleri, futbolcularla, özellikle de Seren'le diyalogları, maç sonrası tuhaf mimikleri eşliğinde yaptığı açıklamaları, "Aman tanım yoksa yeni bir Fatih Terim mi?" kaygısına yol açmıştı ama yine de nispeten sevilen bir isimdi. Uzun yıllardır sesi çıkmayan, üç büyükler içindeki yeri gittikçe zayıflayan Beşiktaş'ı yeniden manşetlere taşımıştı. Tribünler, "İmparator istedi sustuk" pankartları açıyordu. Daha sonra üzerinde büyük spekülasyonlar yapılan Beşiktaş'ın 100. yılında şampiyon olmasını yaşadık.

Ardından gelen sezon Sinan Engin ve



onu göreve getiren Serdar Bilgili'nin adım adım

tükenişinin ama sadece taraftar nezdinde tükenişinin başlangıcıydı. Açık ara önde giderken art arda kaybedilen puanlar, takım içinde başlayan huzursuzluk, Lucescu'yu dahi çileden çıkaran ve soruşturma açılmasını istediği tuhaf ilişkiler...

Önce Bilgili ardından Engin istifa etti. İstifası sonrasında Lucescu'nun, "Sinan Ümraniye'de sürekli Fashion TV izliyordu," açıklamasına, "Ne yapacaktım antrenman mı" diye yanıt vermenin komiklik olduğunu sanan menajer gitmişti.

Bohçadaki pislikler

Son yılların en başarılı kadrosuna sahip, başında yetenekli bir teknik adam olan Beşiktaş şampiyon oldu, o sezonki diğer takımları ve performanslarını düşündüğümüzde bu durumun çok normal olduğunu söyleyebiliriz. Ama öyle bir hale geldi ki Beşiktaş'ın hakkıyla aldığı şampiyonluk bile tartışılır hale geldi. İstifaların ardından Beşiktaş'ta arınma başladı derken, bohça açıldı ortaya saçılmadık pislik kalmadı.

Bir zamanlar tribünlerin "imparator" dediği adam ülkenin, hatta Avrupa'nın en meşhur mafya liderine, "Abi, abi!" diye yalakalanarak bir ayda tam 18 kez telefon

görüşmesi yapmış. Futbol dünyasında mafyanın ne kadar etkin olduğunu herkes biliyor; Yaşar Öz'ün Sahrayıcedit Spor Kulübü'nün sahibi olması, birkaç çete liderinin tüm liglerdeki maçların sonuçlarını etkiledikleri, futbolcu satın aldıkları, bahis oynadıkları, futbolcu satışlarından pay aldıkları vs.. vaka-i adiyeden bir durum zaten. Ama Sinan Engin burada da yeni bir açılım yaparak işi büyüttü.

Beşiktaş'ın seyahat şirketinden alınan belgeyle Alaattin Çakıcı adına düzenlenmiş İbrahim Sarı kimliğiyle vize alınması yeni bir durumdu mesela. Sinan Engin burada farklı bir vizyona sahip olduğunu gösterdi. 100'üncü yılını kutlayan, spor dünyasında farklı bir yeri olduğu iddia edilen Beşiktaş, bir suçlunun yurtdışına çıkışı için kullanılmıştı. Bunu yapan da o kulüpten yetişmiş bir futbolcu, menajeri idi. Bunu yapan adam mahkemelerde aklansa dahi Beşiktaşlıların gönlünde aklanması mümkün mü? Ama iş bununla bitmedi. Marifetli Sinan Engin, şimdi de yargıya el atmıştı. Yine basına yansıyan Alaattin Çakıcı telefon görüşmelerinden öğreniyoruz ki Çakıcı hakim Serpil Demirkol'un Yargıtay 8. Ceza Dairesi'ne seçilmesi için yine Engin görevlendirmiş. Hatta Çakıcı'nın hakim Demirkol'a "Ayağına Beşiktaş'ı getirdim" diyecek kadar kulübün sahibi olduğunu maalesef bu

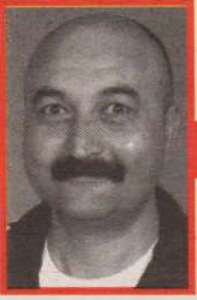
telefon görüşmelerinden öğrendik.

Durun, Sinan Engin'in marifetleri bunlarla sınırlı değil, Fenerbahçe ile de adı sık sık anıldı. Cihan Oskay adlı biri bir TV programında şike yapıldığı itirafında bulunmuş ve olayda Sinan Engin'in de rol oynadığını açıklamıştı. Buradan öğreniyoruz ki Sinan Engin Türk futboluna bu kadar mal olmuş, tüm camialar tarafından sevilen bir isim!

Hoşgeldin ya mübarek ayı

Bu mümtaz insan yine Beşiktaş'ta... Yönetimi Sinan Engin benzeri isimlerle doldurup arkasından da vurucu darbeyi yaparak Engin'i yeniden göreve getiren Yıldırım Demirören'in akıl tutulması yaşadığı kesin. Engin'in Beşiktaş'ın menajeri olduğunu duyan bir Fenerbahçeli arkadaşım, "Kardeşim Aziz Yıldırım'a Beşiktaş'a bir kötülük yap denseydi, o bile bunu düşünemezdi," yorumu yaptı.

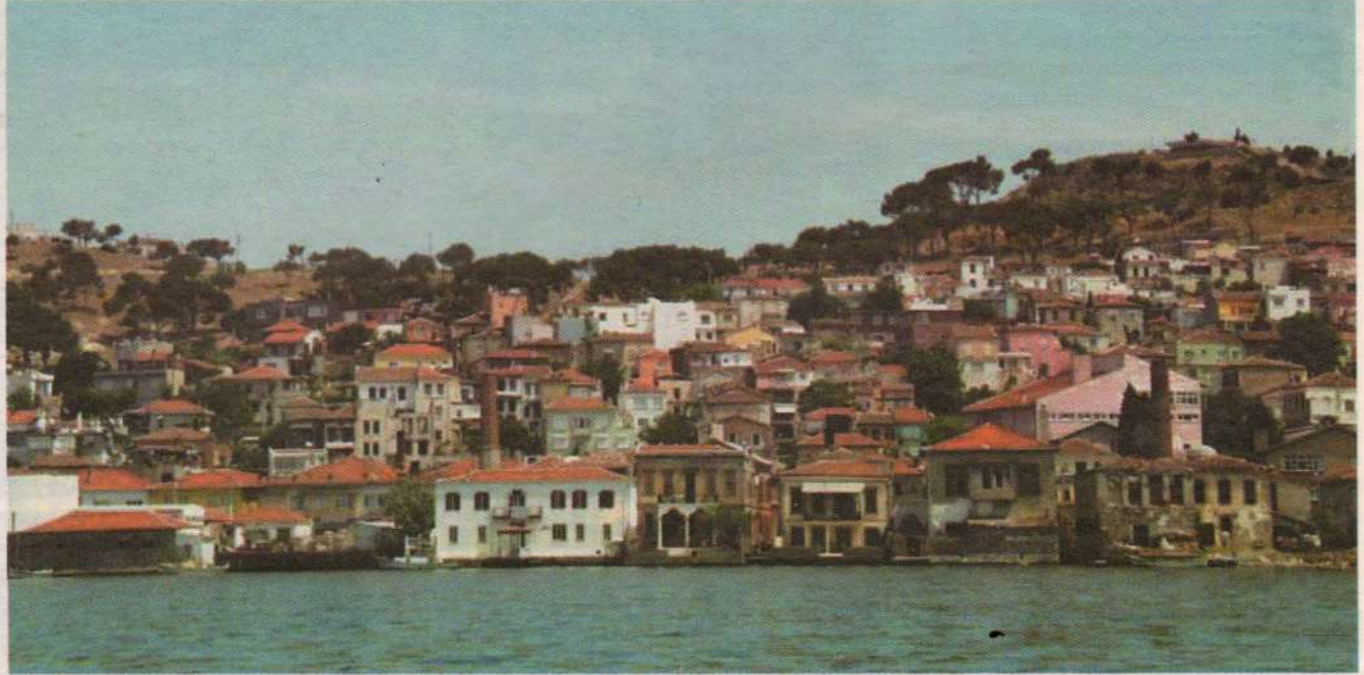
Engin'in yine eski günlerdeki gibi kasıla kasıla ilk maçına çıktığı İnönü'deki sessiz protesto herkesin yüzünü güldürdü. Bu herkesin içinde sadece biz Beşiktaşlılar değil, gerçek futbol taraftarı, azıcık vicdan sahibi olanlar da vardı. Ama... İşte aması kötü, tribünlerin en asi çocuğu Çarşı, iki gün sonra 'abilerinden' özür dilemeye gitti. Bu duruma ayrı bir bölüm açmak gerek... Aslında gerçek akıl tutulmasını Çarşı ya da bir grup Çarşılı mı yaşıyor?



Biz Ayvalıklıların gözümüzün üzerinde kaş bulunmasının gereksizliği üstüne başlayan tartışma uzar, dallanır budaklanır. Vardığı yer daha da rahatsız edicidir. Beşyüzevler'den 'gezi'ye dahil bir abi, "İstanbuluyuz lan biz, yer miyiz?" mecrasına döker hadiseyi. İş tekme-tokata kadar bürünür bazen, gereksizce...

KASABA NOTLARI - SITKI DEMİRKAN

Buradan öyle görünüyor!



Yazıya bu şekil, "Reha Muhtar Atina'dan bildiriyor!" tarzı girmek epey sevimsiz bir şey, farkındayım. Ama kusura bakmayın, hem kendimi, hem de fikri şekillenmemi borçlu olduğum, yaşadığım bu kasabayı anlatmak zorundayım. İnsanların bu suluzırtlak yazıları okunabilir şeyler olarak değerlendirmesi, bahsettiğim bu şablonla mümkün çünkü...

Kendimden feragat edip önceliği 'memleket'e vermek isterim.

Efendim, en belirgin özelliğimiz 'deliliğin' bu kuzey Ege kasabasında, deyim yerindeyse, paye olarak addedilmesi. Kimin balata daha sıyrıkça, saygı vesilesine dönüştürülüyor diğerleri tarafından yani. Yok yok, korkmayın! Bahsettiğim delilik insanların kafalarına çivi çakmaya ya da, "Allah mısınız hüleayn!" naralanmasıyla pompalı tüfek resitalleri sergilenmesine neden olacak ruh hezeyanları şeklinde değil. Hayatı pek sallamamanın adıdır ya deli olmak, bizimkisi böyle bir şey. Bunu araştıran olmuş mudur bilemiyorum ama naçizane yorumum, bu durumun müsebbiplerinin beslenme şekli ve iklim olduğu doğrultusundadır.

Hepimiz bir tuhafız

Evet, belki de dünyanın en nefasetli zeytinyağının üretildiği bu diyar, sakinlerini yılda seksen ile yüz litre tüketime zorluyor. Malumunuz, zeytinyağı nam iksirin başlıca özelliği kalp ve damar üzerinde yarattığı olumlu etkilerdir. Bir nev'i temizleme maddesi işlevini taşıyan mezkûr sıvı, böyle suyunun çıktığı oranda tüketilince bünyeyi kan açısından devridaim manyağı yapmaktadır. Hal böyle olunca da beyin, gereğinin üzerinde mesaiye girmekte ve bu gereksiz mesainin neden olduğu hormon salgısı, içeride bir yerde birbirine karışmaktadır. Sonuç olarak da kişiyi nerede, ne şekilde davranılacağı konusunda kaosa sürüklemektedir. Bunun üzerine bir de oksijen açısından hatırı sayılır coğrafi etki binince kaos sözcüğü yetersiz kalmakta, durum anlatılamaz kerteye gelmektedir. Yanlış anlamayın, bu bahsettiğim etkilere maruz kalan homojen bir kitle yok. Nüfusun tamamına yakınında gözlenebilen tavırlardan bahsetmekteyim. İnsanlardan bir şişe şarap parası dilenen birinin günün bir saatinde amuda kalkmış vaziyette ve de en meydanlık bir yerde tur attığına da tanık olabilirsiniz... Belediye Başkanı'nın hangi alakaya istinaden aklına geldiğini bilemediğimiz bir emazen heykelini şehrin bir yerine monte etmesine de. Kaldı ki, bu semazen heykeli polysterden mamuldur

ve üzerine kurulu elektrikli düzeneğe yardımıyla günün sürpriz saatlerinde kendi ekseninde dönmektedir. Sizin anlayacağınız, kimsenin algı ve algıladığını sergi bakımından kimseden eksiği ya da fazlası yoktur. Bu durum bizler tarafından kanıksanmış, hatta özümsemiştir. Bu meydana herhangi bir sorun yaşadığımız söylenemez.

İçime Aristoteles kaçtı!

Fakat, ipin ucu iç turizme dahil gezicilerin, kasabanın daha önceki sahipleri olan Rumların yarattığı atmosferin günümüze kadar ulaşan çekiciliğinden ya da deniz-kum-güneş hadisesine olan eğilimlerinden etkilenip bizim buraları tercih ettiklerinde kaçıyor. Güzel yurdumuza has bir özelliktir; hani, gezicilerin gezilen yerlerle, daha doğrusu ömrünü bu yerlerde geçirmekte olan yerlilerle ilgili, olumlu ya da olumsuz önyargıları vardır. Bir kısmı "Abi, müthiş bir felsefi durumları var adamların!" düsturuna inanmıştır. Gündüz vakti elimizde gemici feneriyle gezip, "Özümü arıyorum, gölge etme insan! Sen çekil sen de kaçıl," türü laflar ettiğimizi sanırlar. Ve bizimle olan diyaloglarını bu inanış üzerine kurarlar. Tabii mevzuunun bir yerinde sıkılan eleman, "Hadi len, yemişim felsefeni!" türünden bir cümle kurar ve elbette düş kırıklığı... Bu doğrultudaki muhabbetten çok rahatsız değiliz aslında. Hatta ikinci dubleden sonra kendi kendimize, "Lan, galiba içime Aristoteles kaçtı!" türünden cümleler kurmaktan kıvranırız. Lakin işte, iki dublede kalmaz ki meret. Rakının dibinin bulunduğu

gecelelerin sabahı aynada kendimizi nal suretinde görürüz. Şakaktan girerek enseyi alıp kuyruk sokumuna kadar uzanan soyut eskrim kılıcı bütün gün kendini hissettirir. Günü plajda geçirek sorun yok ama iş var, güç var. Güç kısmı da gelene gidene bi'seyler satmak zorundayızdır. Ve en kabul edilebilir müşkülpesentlik dozu dahi bizi zıvanadan çıkartabilir. Sonrası malum; bir omzu açık entariler içerisinde, kafamızda defne dalları gören geziciler bu yadsınamayan gerçeklikle tanıştığında, "Bu diyarda esnaf yok kardeşim!" kıvamına geçerler. Bu kıvam da ayrı bir konudur haa... Esnaf nedir, ne işe yarar? gibi soruların cevabı tarafımızca hiç bilinmemektedir. Geleni kapıda karşılayıp, ellerimizi ovuşturarak, "Buyur buyuracağınızı yiğidim!" dememiz mi gerekiyor yani? Alacağı yarım kilo sakızlı kurabiye ya da lap-top'una ucuz yollu mouse için böyle gereksiz bir insan sıcaklığı yaratmanın ne anlamı var ki?! Her neyse konu dağılmasın. Bu ilk gruba ait olumlu önyargı bu şekilde sona erer.

Bekle, beterin beteri var...

İkinci grubun önyargısı ise olumsuzdur ve yaydığı negatif enerji sayesinde daha ilk anda aramızda niza çıkacağı aşîkârdır. Bu gruba dahil geziciler tarafından hepimiz tatlısu kurnazları olarak değerlendirilir. Onların orada domates hep daha ucuzdur, şişe biradan kimse depozito kesmez. Cahil, dünyadan bihaber, daha bir kere bile Metrocity'ye gitmemiş, karamel makiyatoyu duysa Perulu santrafor zannedecek idiotlarıdır. Bunlara da elinde çatal-mızrak, ucu üçgen kuyruklu, üç-beş

santim boynuzlular şeklinde görürüz. Dolayısıyla, bizimle bir şekilde diyaloga girme ihtimali bu gezicileri bayağı rahatsız eder. Olasılık gerçekleştiğinde de dananın kuyruğu kopar. Gözümüz üzerinde kaş bulunmasının gereksizliği üstüne başlayan tartışma uzar, dallanır-budaklanır. Vardığı yer daha da rahatsız edicidir. Beşyüzevler'den geziye dahil bir abi, "İstanbuluyuz lan biz, yer miyiz?" mecrasına döker hadiseyi. İş tekme-tokata kadar bürünür bazen gereksizce.

Kırk kişiyiz...

Halbuki bütün o baştan sözünü ettiğimiz sıra dışı ruh haline rağmen sonuçta biz de bu toprakların insanıyız. Bu toprağa düşen her yağmur tanesinden hepiniz kadar etkileniyoruz. Ampul partinin tepemizde şavkması bizim de ensemizde boza pişiriyor. Dört yüz küsurluk aşgari ücret bizim de basur mememiz. Onların sattığı gelecek içerisinde bizim çocuklarımızınki de dahil. İnsanların gittikçe daha da köleştirildiği bir dünyada köleşenlerin 'kimin selüiti kiminkini döver!' tartışmalarına duyu kabartmaları bizi de en az geziciler kadar rahatsız ediyor. Ha, bu rahatsızlık yaşam çizgimize ne olarak yansıyor, nasıl değerlendiriyoruz tüm bu olup biteni? Ben aslında bunlardan bahsedecektim ama manasızca uzayınca bu en belirgin rahatsızlığımız, yer kalmadı. Kırk kişiyiz, birbirimizi bilebilmek için böyle anlatıp-dinlememiz gerekiyor zannımca. Lakin bu seferlik burada kesip sözün ilerisini öteye bırakayım. Daha anlatılacak birçok şey var. Delişmen kalın...

Bakın mesela Abdullah Bey'in eşinin türbanıyla hiç uğraşmıyorum. Bu da benim hoşgörüm. Sizler beyninizden türbanı çıkarmadıktan sonra 'kadınlarınız' çıkarsa ne olacak sanki?

SERHAT ÖZCAN

Biraz 'inceci' olun!



Mahalle yaşamının bir sıcaklığı, bir güven duygusu vardı eskiden. Ankara'nın tozlu caddelerini arşınlayıp Yenimahalle'den Ulus'a, oradan da Kızılay'a geçilir, vitrinlere bakılır, kitapçıların kokuları ciğerlere doldurulur, dönüştü para kaldıysa illa ki Gençlik Parkı'na uğranır, Şişman'dan dondurmalar alınır, ya çarpışan otolarla binilir, ya halka atılır, ya da koca havuzda sandala binilir... Öğleden sonra o yaz sıcaklığında terk edilmiş sokaklardan gölge kaldırımlar seçilerek mahallenin yolu tutulurdu. Bisikleti olanlar bizden önce gelir ve maçı önce binmemiz için birer tur bisikletler bize sunulur. Sonra kendi ellerimizle yaptığımız fileli, küçük kaleler kurulur ve tebeşirlerle sokağın asfaltı üzerine saha çizgileri çizilip, sokak lambaları altında gece yarısına kadar sürecek maça başlanırdı. Orada maçı yapıldığını gören hiçbir araç sahibi de bir zorunluluğu yoksa sokağa girmez, genellikle de bir süre maçı seyredip sonra başka bir yoldan dönüp giderdi. Hatta gece farları ile cılız sokak lambalarına takviye yaparlardı. Müthiş bir hoşgörü ve dayanışma vardı.

Bir süre sonra mola verildiğinde birimizin annesi su servisi yaparken diğerimizinki, hazırladığı salçalı, kimi gün de reçelli ekmekleri ikram ederdi. Akşam saatleri ağabeyler işten gelince onlar da maça katılır. Aldım verdimde (iki kişi belli bir uzaklığa açılır ortaya bir çizgi çizilir, ayak topuğu, diğer ayağın ucuna konarak sırayla birer adım atılır ve kim diğerinin ayağına basacak adımı atarsa, ilk adamı ve en iyi topçuyu seçme hakkı kazanır.) Bir büyük, bir küçük şeklinde eşleşerek takımlar yapılır ve maçı devam ederdi. Maçı içinde patlayan naylon top yarılar, içine yeni top koyarak dikilir, böylece top hem rüzgardan fazla etkilenmez hem de günlerce patlamazdı.

Dar sokak farkında olmadan çalım ve pas tekniğimizi geliştirir ince çalım ve bacak arasındaki geçişler, yani beşik atmak, yiyele biraz kafa yapma hakkı da tanırdu takıma. Bu şaka dozunda tutulur, abartıya bir süreliğine böyle bir kural olmazdı. Ve asla pozisyon ne olursa olsun, yaşça büyükler bacak arası atılmazdı. Kimse buna bir şey demezdi ama maçı kızlar da seyreder ve bazen de oynarlardı. Kendiliğinden gelişmiş bir güzellik, bir incelikti bu. 'İnceciklik' diye bir durum vardı mahallede. Bugün yaşamda tam neyin karşılığıdır bilemiyorum. Çünkü ne ince delikanlılık kaldı doğru dürüst ne de görgü. İnceci, maçlarda en ince çalım ve atıp en ince pasları verir, en olmayacak yerden inanılmaz bir teknik golünü atardı. Yapılan işteki zeka, estetik onu mahallenin inceciyi yapardı. Attı gole abartılı sevinenleri susturur alçakgönüllü sevincini hafif bir gülümsemeyle içinden yaşardı.

Bu inceci ağabeyler, mahallenin yoksullarına yardım ederdi. Yoksul kendi anlatmadıkça, ne

verilen kömürü ne de kumanyayı bilemezdik. Yaptığı iyiliği kimseye anlatmaz, bununla övünmez, duyulduğunda ise utanırdı. Utancın sebebi de, üstündeki gömleği inceci ağabeyin aldığını bilen mahallelinin, yoksula acıyan bakışıydı. Evine balık alınca komşulara da dağıtılabilecek kadar alır, pişerken koktuğunda canı çeken biri olur, hamile biri olur, belki bir çocuk yutkunur, vicdan azabı olur diyerek. Komşunun, arkadaşın, düğünü, sunneti, hastalığı, cenazesi birlikte karşılanır, bayramda kesilen kurban yoksullara dağıtılırdı. Ve bu işi, başı açık genç kızlar yapardı. Öyle 'bonfilesi babamgile, pırzolası kayınvalideye' gibi durumlar da yoktu.

Amacına uygun, hakkınca bir dağıtım söz konusuydu. Körlerle sağlıkların birbirlerini adam başı 200 ytl'ye ağırladığı, beş yıldızlı iftar sofrası görgüsüzlüğü de yoktu. Samimi dindarların olduğu bir dönemdi yani. Bu durumlardan rant sağlamaya çalışılan, yine bazı siyasilerdi o dönemde de...

En az 35 yıl öncesinden söz ediyorum. İncelik vardı, yürek vardı, insanlık vardı. Gücsüzü koruma, kollama vardı. En önemlisi ayıp vardı. Birde tahammül ve hoşgörü tabii ki...

Neyzen Tefvik zil zuma meyhanenin dar kapısından çıkmaya çalışırken iri yarı bir kabadayıyla çarpışır, çıkmak ister adam yüklenir ve çok sinirlenir

- Ben ciğeri beş para etmez birine yol mol vermem ulan der.

Neyzen ustalıklı mesajı alıp yolu açarak, - Ben veririm efendim buyurun, der.

İnce mizah, hem bir kalınlık kavgayı önlemiş, hem de meyhanedeki insanların keyiflerinin devamını sağlamıştır. Fakat kalın beyinler tarih boyunca ince zekalıları kabullenememiş, iftiralar ve uydurma hikayelerle kapıların dışına itmeye çalışmış. Çünkü ince zeka, hep detaylarla uğraşır sorgular, anlar ve anlatır. Bu da sivri zekalıların çarkına çomak sokar.

12 Eylül'den sonra, arsız kapitalizm, Evren ve Özal'a arsız semayenin arsız 'prens'lerini yarattı. Her yanı saran çöl kaktüslerini de papatya diye yutturmaya kalktılar. Oysa bana göre çiçeklerin en naif olanıdır papatya. Devlet-aşiret-tarikat üçgeni, mafya desteğini de alarak bu günlere taşıdılar ülkeyi. Yasa dışı yasal sayan kanunsuzluk, "Anayasa bir kere delinmeyle bir şey olmaz," sözleriyle delik deşik etti hukuku. 'Orta direk' adıyla tanımladıkları sınıfın omurgasını kırıp çaresiz bırakarak, saflarına kattılar bir çoğunu. 'Her insan bir bireydir' adlı temeli olmayan kampanya, bencilleşen cehaleti, gününü kurtarmaya çalışan çaresiz ve gayesiz kalabalıklar haline getirdi. Örgütlü toplum dağıtılırken, öğrenme, aydınlanma, bilim, gibi konular geyik malzemesi yapıldı cehalete. Şeyhlerin, hocaların anlattığı dayanaksız basit hurafeler korku salıp yürekleri, 'ilim' adını aldı.

Bu arada nasıl olduysa hayret, bunca tutuculuk,

bunca tarikatlar, bunca namus söylemleri arasından, fuhuş patlayıverdi hiç olmadığı kadar. Dünyaya açıldı. Terör bahanesiyle darbeler yaşandı ama şu anki bireysel silahlı saldırı o dönemin kaç katı bilen bir yetkili var mı? Uyuşturucu ilk öğretilere kadar girip kullanım yaşı onbirle düştü, imanımız güçlendi.

'Kadınlarınız' çıkarsa ne olur ki?

Kendimi bildim bileli ülkenin siyasetini elimden geldiğince dünyaya da ilişkilendirerek takip etmeye çalışıyorum. Ama hiçbir dönemde bu kadar yanar döner ve bu kadar kaba bir siyaset olmamıştı. Bugün uzlaşmadan, kardeşlikten, 'hiç ayırsız kucaklamak' tan bahseden Başbakan, ertesi gün padişah olup kelle isteyebiliyor. Bu ülkenin onurlu insanlarını çeşitli kesimlerin hedefi haline getirebiliyor.

Dün demokrasiye gereksinim duyarken nasıl da demokrattınız. Siz hallettiniz ya, gerisi gereksiz!.. Vatandaş alkış tutup yalakalık yapan mıdır? Ya da bütün tafalarınızdan korkup sessizce kulluk yapan mıdır? Kula kulluk, din'en caiz midir hocam?

Hiç değilse demokrasi konusunda anlaşabiliriz ama! Anlamamız gereken temel konu şu:

Tiraj'edi

İnsan, coşkularıyla, duygularıyla ve korkularıyla yaşayan bir canlı. Bütün yaşananların, öğretilenlerin, anlatılanların yanı sıra, baş edilmeye çalışılan tek şeydir ölüm korkusu. Her canlı, ne olursa olsun, nasıl yaşarsa yaşasın, tek gerçektir ölüm.

Dünya kurulduğundan beri, insanın 'erk' meselesi hep olmuştur. Gücü elinde bulunduranlar, kendilerince ve yandaşlarının 'güzel' bir hayat sürmüşlerdir. Erk sahibi olmadan da kendilerince güzel bir yaşam sürenlerse, ya duyarlı aydınlar ya da fark etmeyenler olmuştur. Ama ikisi kesinlikle aynı şey değildir.

Her yeni dönem, hep yeni değer yargılarının oluşumunu sağlamış ama temel insani değerleri hiç unutturamamıştır. Her dönemde çok 'farkındalık' yaşayan aydın olduğu gibi, hiç fark etmeyenler de doğal hayatlarından ödün vermemeyi seçmişler ve bu da bazen onlara doğallıkla doğruluk arasındaki, eş güdümü fark ettirmiştir.

Erk meselesi, yayılmacı ve kuşatmacı zihniyeti körüklerken, saldırı, iç güdül - gelişen bir savunma mekanizmasını da kendiliğinden geliştirmiş, savaşlar başlamış, doğada bulunan her sert cisim, silah olarak geliştirilerek, keskinleştirilerek, sivriltilerek yol almış ve ateşli silahlara oradan da nükleer silahlara kadar gelinmiş...

En acımasız ve onursuz savaşlar böyle başlamış.

Bana göre savaşın tek onurlusu, işçilerin tüm insanlık için yürüttüğü sınıf savaşidir. Ve bir ulusun başkaldırısı ya da ulusa yönelik 'tecavüz' gibi saldırılara direniş, onurlu bir davranıştır. Gücünden dolayı istila etmeksiz, onursuzluk ve korkaklıktır.

'Vuruşa vuruşa çekilmek' diye bir deyim anımsar mısınız?

Ben size oy vermiyorsam, ya da yaptıklarınızı onaylamıyorsam, sizler benim başbakanım ya da cumhurbaşkanım değilsinizdir. Ama siz bu topraklarda yaşayan herkesin, sizi seven sevmeyen, oy veren vermeyen, herkesin başkanı ve cumhurbaşkanı olacaksınız. Zira bir süre işiniz bu. Makamların geçici olduğunu unutursanız yarın yine, dün olduğu gibi demokrasi dilenmek zorunda kalabilirsiniz. "Cumhurbaşkanı benim değil dersen ülkeni terk et cumhurbaşkanını beğendiğin bir ülkeye git!" dediniz ya. Bakın burada ince anlamadınız işte. Çünkü bu söz başka bir ülkenin cumhurbaşkanı beğenildiği için değil, sizin dayattığınız cumhurbaşkanı beğenilmediği için söylenmiştir. Öneriniz nedir? Sizin gibi düşünmeyenler ölsün mü?

Bu kadar kalın çizgileri yok bu ölümlü hayatın. Hem İslamiyet hoşgörü dini değil midir? Temelinde de tahammül yatmaz mı? Biz bunları sizlerden duyduk. Bakın mesela Abdullah Bey'in eşinin türbanıyla hiç uğraşmıyorum. Bu da benim hoşgörüm. Sizler beyninizden türbanı çıkarmadıktan sonra 'kadınlarınız' çıkarsa ne olacak?

Biraz inceci olalım beyler...

Kaçtılar değil, saf değiştirdiler hiç değil. 'Vuruşa vuruşa çekildiler.'

Bu bir çarpışma sırasında kendilerinden zafer bekleyen kitleye güç, hem de yeniden toparlanmaya olanak sağlayan onurlu bir direniş, bir savunma biçimiydi. Yerine kaçmak veya teslim olmak da olabiliirdi.

Türkiye'de solun kaybetme nedenlerinden biridir bu örnek. Toplama lider gibi görünen holding yalakaları (ki biz bunları sonradan öğrenebildik) kaçmadılar, teslim olmadılar, vuruşarak çekilmediler. Sadece sırtarak beklediler. Ve güç odakları yanlarına geldiğinde, "Biz de sizdeniz dediler. İnanmazsanız holdinglerinizi yönetelim, gastelerinize (gazete diymiyorlar zira) genel yayın yönetmeni olalım, siz de görün ne kadar sizden olduğumuzu," dediler.

"Peki ya size inanılan, peşinizden gelenler?" diye sorulduğunda ise, "Bir süre mızızlanıp yine peşimizden gelirler. Çoğu bilmez zaten sosyalistle milliyetçi arasındaki farkı. Bir süre kafalarını bulandırıp, modayı değiştirirsin olur biter. Dün sosyalizmse bugün de liberalizm moda olabilir, ne var bunda?" dediler.

Bir de solcuların gazetelerini sağcılara çıkarttırarak 'Radikal' bir değişime yol vermiş olursun, medyayı da tekelleştirirsin beslenip giderler bir pipetten. Hem alışkınlardır, bunlar değil miydi zamanında pastaneye gidip, bir keşkül dört kaşık demeye utanıp, bir keşkülü tek kaşıkla yiyecekler.

Vuruşa vuruşa çekilenlerin çoğu çekildikleriyle kaldılar. Ölenlerse cılız anma törenlerinde ve ana yüreklerinde. "Onursuzum ama param var," diyenlerse her yerde.

Sindiremeyenlerse yazıyorlar işte, 70 milyona 5 bin tirajla...

İran'la ilgili acayip haberler aldı başını yürüdü. Sizce de İran'ı bombalamaya hazırlanan ABD'nin işleri değil mi bunlar?..

iran haberlerinin anlattıkları...

○ gökhan toptas

Helikopter, Afganistan çöllерinin üzerinde bir süre dolaştıktan sonra, yan yana kurulmuş iki beyaz çadırın üzerine doğru yöneliyor. Aşağıda, yüzlerce insan düşe kalka Helikoptere doğru koşuyor. Bir süre sonra, uçlarına protez kol, bacak ...vb bağlı paraşütler süzülürken göklerde, o düşe kalka koşuşan ellerini, ayaklarını mayınların parçaladığı yüzleri bir gülümseme, sevinç alıyor. Gülücüklerini sunuyorlar, onlara plastik kol, bacak bağışlayan Kızılhaç'a. Dua ediyorlar onları bu hale getirenlere... (Mohsen Makhmalbaf, Ayın ardındaki güneş Kandahar, filminden)

2001 yılında ABD, Afganistan'ı işgal ettiğinde, 'First Lady' Laura Bush, Afgan kadınlarına özgürlük vaat ediyordu... Şimdi, Afganların tek korkusu, ABD askerleri... Kadınlar tecavüze uğramaktan, Afgan askerleri BM komutanlarından emir almaktan, artık o Cuma günleri camilere zorla dolduruldukları günleri arar oldular. Hatta öyle ki, bugün Afganistan'da çalışan Türk işçilerden biliyoruz; aylık bin dolar maaş alan bir ithal işçiye paranın yüz dolarını teslim edebiliyorlar, geri kalanını ülkelerindeki banka hesaplarına gönderiyorlar ki, aklıktan ölen halk işçilere saldırmazın.

Enkaz kaldırma...

Irak'ta enkaz kaldırma işlerini Türk firmalara devredip, ortadaki katliamın yönünü de Şii- Sünni mücadelesine çeviren ABD, şimdi yumuşak bir şekilde yıkmaya çalıştığı İran üzerinde uluslararası kamuoyunu kullanarak yıpratmalarını yoğunlaştırmış durumda. Özellikle Türkiye ve İran mutabakatı zaptı imzalandıktan sonra, Türk medyasında İran hakkında olumsuz yönde yapılan haber sayısı hayli artış gösterdi: İran, ABD ile işbirliği yapan, 30 kişiyi astı. Hırsızların sonu! İran da 10 kişi daha idam edildi. Kürt gazetecilerin idam kararı. Bu ve benzeri haberleri hatırlayacaksınız! Yine bu şekilde televizyon ve gazetelerde 3-4 gün boyunca durmadan yer bulan bir habere bakalım: İran'dan Kuzey Irak'a hazırlık, İran güçlerini sınırı kaydırıldı. Kuzey Irak köylerine çatışmalarda zarar görmemeleri için İran tarafından bölgeyi terk etmelerini öneren bildiriler dağıtıldı...

Çatışmalar, Kuzey Irak içlerine girmeler derken. İran yetkililerinden, dağıtılan bildiriler ve diğer olaylarla bir ilgilerinin olmadığını açıklaması geldi. İşin daha ilginç yanı yayımlanan diğer haberlerinde, İran hükümetine bağlı internet sitesi olan 'ASİRAN' tarafından yalanlanmasıdır. İran basını, "Böyle bir şey yok" derken, Türk basınında ısrarla kaynağı belirli olmayan idam fotoğrafları ve haberleri



gösteriliyor. Hem kapalı kapılar ardında idamların yapıldığını öne sürüp, hem de bunların fotoğraflarının yayımlanması nasıl açıklanabilir. ABD li Tümgeneral, 50 kişilik İran devrim muhafızı grubunun, Irak'ın Güneyindeki Milislere eğitim verdiğini söylüyor ve artık hedeflerinin devrim muhafızları olduğunu ekliyor. Medyaya yansıtılan bu söylemler devrim muhafızlarını terör örgütü sınıfına

çekmenin ilk adımlarıdır.

22-23 Ağustos tarihinde baş sayfa ları süsleyen, Ankara'da diplomatik krize yol açan, 'Yahudi lobileri Ermeni soykırımını tanıdı' haberini ezberlemiştir herkes herhalde. Malum hassas nokta...

Bu haberin altında da bir şekilde İran var! Nasıl mı? Eee İran Cumhurbaşkanı'nın Azerbaycan ziyareti var ya... Tüm bu ABD ve Rusya kaynaklı İran karşıtı

naıkla ilişkiler politikalarının neden bu yaz aylarında doruğa çıktığının diğer bir ipucunu da ABD Ankara Büyükelçisi Ross Wilson ve Dışişleri Müsteşar Yardımcısı Matt Bryza'nın sözlerinden almak mümkün. Türkiye'nin Türkmen gazını İran üzerinden getirme çabalarına karşılık, Wilson; Hazar geçişi doğalgaz boru hattı projesinin canlı tutulmasını beklediklerini belirtmesi, ardından Bryza'nın da İran'la Türkiye arasındaki antlaşmaların uygulamaya konulmamasını Türkiye'ye iyi niyet dilekleri olarak sunması.

Bu arada Rusya'dan da, kış aylarında belirlenenden daha fazla doğalgaz verilemeyeceği açıklaması geldi tabii. Tüm sıkıştırmaları izleyen İran da boş durmuyor elbette. Rusya'ya cevaben İran Petrol Bakanı Vekili Gulam Hüseyin Nozeri konuşmasında, "Amacımız kış mevsiminde Türk kardeşlerimizin herhangi bir sorunla karşı karşıya gelmemeleridir ve Türk kardeşlerimiz ne kadar gaz isterse vermeye hazırız," diye konuştu.

Ama biz bir türlü 'İranlı kardeşlerimiz' diyemiyoruz. ABD'nin her an bomba atmakta tehdit ettikleri İran halkına dostluk mesajı yollayamıyor Türkiye hükümeti. "Kim oluyorsun da bombalıyorsun ulan bizim kardeşlerimizi!" diye çıkışabilecek bir babayiğit yok ortada! Yoksa ipleri başkalarının ellerinde mi?

iran kürdistanı'nda olup bitenler...

■ ran'da yaşayan 4 milyon Kürt var. Bu Kürt nüfusu kendine temel alarak 1998 yılında kurulan Özgür Yaşam Partisi, son iki yılda da silahlı eylemlere başladı. Partinin silahlı direnişini sürdüren PEJAK'ın mevcudunun beş bin civarında olduğu tahmin ediliyor. Türkiye'de sık sık verilen haberlerde PEJAK'ın ABD'den destek istediği veya PKK'nin İran kolu olduğu vurgulanıyor. Oysa ki grubun yetkili mercilerinin açıklamalarında, PKK ya da başka bir örgütle bir bağlarının olmadığını görüyoruz. İşin aslı bu gibi mücadele yoluna çıkmış birleşimleri kiminle birlikte görmek isterseniz, orada olacaktırlar. Ama bu kimsenin işine gelmez tabii, herkes işini yaptırdıktan sonra 'terör örgütü' ilan eder.(ABD'nin El Kaide'ye yaptığı gibi)

Biz destekleriz canım...

Bir yıl geriye gidersek, bir avuç PEJAK'linin 17 İran askerini çatışmada öldürdüğünü gayet iyi hatırlarız. PEJAK'lilerin bu askeri başarılarının sebebi, aldıkları eğitimin 'kalite'sine bağlanıyor.

Washington Times'a PEJAK lideri Hacı Ahmedî'nin yaptığı açıklamada, "Elimizdeki silahlarla Tahrân'ı devremeyiz, özellikle ABD'den



gelebilecek ve İran'da gerçek demokrasiye geçişi hızlandıracak her türlü mali ve askeri yardımı memnuniyetle karşılarız," dedi. Konuşmasının sonunda da Washington'dan toplantı taleplerine yanıt alamadıklarını eklemeyi ihmal etmedi. Buradan hareketle George W. Bush'un yaptığı açıklamalardan bir cümleyle bakalım:

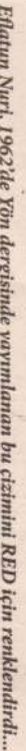
"Eğer İran halkı, kendi özgürlük mücadelesini vermek isterse, biz destek

vermeye hazırız."

Bu cümleyle Hacı Ahmedî'nin sözleri paslaşıyor, değil mi? PEJAK'ın Guardian gazetesine yaptığı açıklama:

"Bizim ideallerimizi, demokratik ve laik İran'ı destekleyen herkesle dirsek temasına hazırız."

Peki, sizce böyle bir 'ulusal kurtuluş', 'kendi kaderini tayin' var mıdır? Yoksa olan biten, kendi kaderini emperyalizmin ellerine teslim etme girişimi midir?



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>



Bu 'cumhurbaşkanı' Yanki iradesiyle belirlenmiştir. Bu 'cumhurbaşkanı' bizim değildir. Ama bu topraklar bizimdir. Ve hiçbir kuvvet bize bu toprakları terk etmemizi söylemeye cüret edemez!..

HAKAN GÜLSEVEN

Gül cumhurbaşkanı mı?

Tillo, Siirt'in bir ilçesi. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın eşi Emine Erdoğan'ın memleketi. Çok enteresan bir tarihi var Tillo'nun. 1600'lü yıllarda burada önemli gökbilimciler yaşamış. İsmail Fakirullah, kendi aletlerini geliştirerek yıldızları izlemiş Tillo'daki rasathanesinden. Talebesi İbrahim Hakkı işi ilerletmiş, yer küre maketleri yapmış, yıldızlara dair çalışmaları detaylandırmış, rasathane aletlerini geliştirmiş... İbrahim Hakkı, hocası Fakirullah'a saygısını belirtmek için, Tillo'nun doğusuna düşen tepenin başında, kendi elleriyle, hâlâ ayakta duran harçsız bir duvar örmüş. Bu duvarın ortasında 40x50 cm ebadında bir pencere, bir delik bırakmış. Her yıl 21 Mart'ta, yani gece ile gündüzün eşit olduğu newroz gününde dağlardan doğan güneş ilk olarak bu duvara vuruyor, duvardaki delikten geçiyor, türbedeki kapının hemen üzerindeki mercekli camdan yapılmış pencereden süzülüp Fakirullah'ın kabrini aydınlatıyor... Basit bir matematiksel süreç ama öğrencinin hocasına yaptığı güzel bir jest...

1600'lerde böylesine bir bilimsel çabaya ev sahipliği yapan Tillo'da, şimdi o gökbilimcilerin birer 'evliya' olduğuna inanılıyor! Evet, Fakirullah ve İbrahim Hakkı, isimlerinin önünde 'Hz' sıfatıyla anılıyor bugün; son derece bilimsel kaygılarla geliştirdikleri basit aletler, doğaüstü birer 'kutsal emanet', birer sihir malzemesi muamelesi görüyor. Doğayı, evreni, yıldızları sorgulayan çağın bu bilim adamları için türlü hurafeler uyduruluyor... Neymiş, Fakirullah bir gün bir kuyuya düşmüş, kuyu ile birlikte yükselip arşa çıkmış, kendisini orada Tanrı ve din büyükleri karşılamış, göklerde bir süre oyalandıktan sonra yeryüzüne artık 'ermiş' bir kişi olarak dönmüş!..

1600'lerde Anadolu topraklarında, ücra bir köşede insanlar yıldızları sorgularken, bugün, haklarında deli saçması rivayetler üretiyor torunları. Evet, 21. Yüzyıl'da, dev teleskoplarla milyonlarca ışık yılı ötedeki galaksilerin keşfedildiği, Mars'a insansız uzay araçlarının yollandığı bu çağda, bırakın yıldızları fethetmeyi, onları izlemeyi bile hayal edemeyen zihinler, geçmiş kuşakların hayal gücüne ve bilimsel azmine içi boş bir evliliklik atfetmenin ötesine nasıl geçsin ki?

Ve sizler! 'Först leydi'lerin hangi baş örtülerini tartışıyorsunuz? Şuuru, zihni örtülmüş bir toplumun başı açık 'först leydi'leri olsa ne olur? Saçı-başı açık Tansu Çiller'in, başbakanlığı döneminde örtülü ödeneği ne yaptığını öğrenebildiniz mi ki?

Berbat bir alacakaranlık kuşağında yaşıyoruz; 'göge yükselmiş' Tillolu Fakirullah'ın, orada, boşlukta, karanlık,



havasız ve yerçekimsiz bir ortamda biçare dolandığını canlandırın gözünüzde. İşte hurafelerin o saçma tahayyüllerindeki gibi saçma bir yerdeyiz biz.

Bütün bilimsel kavramlar, tanıtlanmış doğrular bir bir yok sayılıyor ve bu yok sayma pişkince meşrulaştırılıyor. Bilimsel gerçeklerin yerini yüzüstü hurafeler alıyor ve biz sesimizi çıkaramıyoruz. Mesela bir deli çıkıp Allah'la konuştuğunu söylüyor televizyonlarda, bunun üzerine programlar yapılıyor, söylediklerinin doğruluğunu sınamak üzere bilmem kaç tane cini olduğunu söyleyen Medyum Memiş şarlatanı davet ediliyor stüdyoya. Evet, aynen böyle oluyor! Misal, 1600'lerde dedeleri yıldızların hareketini hesaplamakla meşgul olan Tillolular, ağız açık dinliyor bu şarlatanı. Yeni hurafeler üüyor. Bizim gerçekliğimiz bu işte. Toplumun her alanında üreyen, hem de salt dinsel değil, toplumsal, siyasi, envai çeşit hurafeler karşısında, yoksul, sefil, biçare halk, korkudan biraz daha birbirine sokuluyor. Tespih taneleri gibi, aynı şuarsızlık ipine diziliyor herkes. İp koptu mu yerlere saçılmaktan, dağılıp kaybolmaktan korkuyor insanlar...

Yaşadığımız siyasi süreç, işte bu ruh halinin izdüşümüdür ve bu hale 'getirdiğimiz', 'çalışılmış bir gol' yediğimiz kesindir.

Ne mi kastediyorum? Bugün hiçbir siyasi vaka salt 'yerel' niteliğiyle değerlendirilemez. Ne Ortadoğu'da, ne Türkiye'de yaşananlar, bu toprakların 'kendine has' gelişmeleri değildir.

Hepimizin gözü önünde gerçekleşti: ABD 'kitle imha silahları' masalıyla Irak'ı işgal etti, 'özgürlük' getireceğini söyledi ve o günden bu yana yaklaşık 1 milyon Iraklı öldürüldü. 'Özgürlük' mü geldi? Hayır, ABD yağmasından başka bir şey yok ortada. Trilyon dolarlık bir yağma! Bombalanıp parçalanmış cesetler, her köşe başında pusuda bekleyen provokasyonlar, ailesini toptan yitiren çocuklar, çevre Arap memleketlerinde parayı bastırmanın kucığına atılmak zorunda bırakılan Iraklı kadınlar...

Ortadoğu'ya getirilen tek 'özgürlük', aklıktan geberme özgürlüğü işte...

Köpeklesen egemenler

Ve bu yağmanın, katliamın, soysuzluğun yalamaları, yerel patronlar, yerel 'lider'ler, köpeklesmiş mini egemenler, Yankilerin masasından dökülen kırıntıların, kendilerine doğru fırlatılan kemiklerin başına üşüşüyor; yıkıntıların tamir ihaleleri Türk patronlara dağıtılıyor; Irak Kürdistanı'nda başta Kürt burjuvalarına, sonra onca yıllık Kürt muhaliflerine sus payları bahşediliyor; Atina'da mülteci olarak yaşayan, yaşamını devrim mücadelesiyle geçirmiş Kürt aydınlarına, Erbil Üniversitesi'nde, Amerikan üniformasının gölgesinde öğretim üyeliği teklif ediliyor; İran ablukaya alınırken Lübnan'da Hizbullah kuşatılıyor; Filistin'de direnişçilere karşı bir zamanların direniş efsanesi Filistin Kurtuluş Örgütü'nün liderleri satın alınıyor...

Yağma tüm bir bölgeye yayılıyor ve tüm

bir bölge ateş çemberine alınıyor.

Emperyalizm, bir türlü atlatamayacağı krizini ötelemek için, her türlü kaynağı emiyor; kurduğu dehşet dengesine yaslanarak, tüm dünyada olduğu gibi Ortadoğu'da da her kaynağa sülük gibi yapışıyor. Emperyalist makine, Türkiye'nin eline bir poşetin içine sıkılı 'bali' tutuşturmuş, uyuşturduğu kitlelerin bir parçacık nefes almasını sağlayan her türlü kaynağı kendi denetimine almış, emiyor, emiyor...

Elinde avucunda ne varsa satın borç faizine yatıran bu memleketin insanları, birbirinin elindekini kapıp kaçmaya başladı; kadınlar köşe başlarında bedenlerini satılığa çıkarıyor artık; gençler ellerinde şırıngayla dolaşıyor; altta kalanın canının çıktığı, gücünün güçsüzü acımasızca ezdiği, bu topraklarda hep var olan yoksullar arası dayanışma geleneğinin silindiği akıl dışı bir dönem yaşanıyor. Nüfusun çoğu sadakayla yaşıyor; sadaka alenen ve rüşvet olarak veriliyor... Bu topraklar böyle bir kepezelik görmediği içindir ki, bulutlar utanır oldu. Yağmur bile kendini bırakmıyor bu topraklara, yağınca da öyle bir yağıyor ki, sel oluyor... Ne o, metafizik mi? Medyum Memiş şarlatanını çağırın o zaman!..

Evet, AKP iktidarı, böyle akıldışı bir dönemin iktidarındır. Daha doğrusu, dozaaj yükseltilmiş, AKP halini almıştır. İzah edeyim...

Efeler, gerillalar...

1960'ların sonu, 70'lerin başı, 6. Filo'yu denize döken, 'Vietnam kasabı' lakaplı Amerikan elçisinin zırhlı otomobilini ODTÜ'de ters çevirip ateşe veren genç adam ve kadınların çağıdır. Katledildiler, sürüldüler, ezildiler. Ama onların yaktığı ateş, tüm memleketi yayıldı; o dalga... Ancak binlerce tankın zoruyla durduruldu...

12 Eylül cuntasıyla beraber topluma işkence ve cinayetler yoluyla bir cinnet havası zerk edildi. Eziyet tarifsizdi. Lakin bu toprağın insanı her daim içinden kahramanlar çıkarmış, onları tarih boyunca Anadolu dağlarına efe, zeybek, asker kaçağı, eşkıya, gerilla diye yollamış, sahiplenmiş ve adlarına türküler yakmıştır. O kahramanlar sonra barikatçı, grevci oldular. Cuntanın zoru yetmedi, kentlerin dağları olan varoşlarda fısıldamalar

başladı, çatışma alanları olan fabrikalar efelendi, üniversitelerde zeybekler türedi. Panzerin karşısına çıplak bedeniyle çıkan, tarıfsız işkenceleri göze alarak ortaya atılan direngen adamlar ve kadınlar türedi. 1987 ve 1989 baharlarında gençlik ve işçi sınıfı ayağa kalktı. Bir yandan Kürtler özgürlük ve sosyalizm mücadelesi veriyor, 'Serhıldan'lar büyüyor, Şırnak ve Cizre zulme karşı tümüyle boşalıp yollara düşüyor, cuntacıların iradesinin mutlak olmadığını, balırcıplakların kitlesel kararlılığı karşısında hiçbir gücün duramayacağını gösteriyordu...

Keşke o sırada Rus işçileri Sovyetler'i yağmalayan yeni çarların boynunu devirebileydi...

Biz darbeyi Kuzey'den yedik. Tam başımızı kaldırıyorduk ki, Kuzey'den acımasız bir sel geldi. Arkalardan hafifçe uzattığım saçlarımı kestirmiştim, bıyıklarımın devrimci kıvamına gelmesi için dua ediyordum, 1991'in soğuk ocak ayında Zonguldak'tan Ankara'ya yürüyüşe geçen binlerce maden işçisini gördüm. Şimdi sadece bir fantezinin süsüdür o madenciler, değil mi? Bu memleket, biz Marx'ı ciddi ciddi okumaya başladığımızda, tarihte ne olduğunu anlamaya çalıştığımızda, binlerce madencinin Ankara'ya yürüyüşüne tanık oldu!

Demek ki bir proletarya varmış ve o proletarya yürüyebiliyormuş!

Sonun başlangıcı

Biz yolları tutan kolluk kuvvetlerini aşmak için dağlardan geçmeyi ve işçilere katılmayı planlarken, 'Çankaya'nın şişman'ını -Özal'ı- devirmek üzere başkente yürüyen madenciler, daha sonra bir mafya hesaplaşmasında öldürülen Şemsi Denizer'in uzlaşması sonucu evlerine geri döndü. Zonguldak Botan'la el ele veremedi. Kuşkusuz, madencilerin o gün evlerine dönmesi, Türkiye işçi sınıfını uzunca bir süreliğine tarih sahnesinden silen dalganın başlangıç noktasıdır.

Kuzey'de Sovyetler'in çözülmesiyle birlikte yayılan kafa karışıklığı, 12 Eylül'ün yarattığı korku imparatorluğuna karşı direnişe geçmeye başlamış yığınları darmadağın etti. Yoksa o kurtuluş umudu bir masaldan mı ibaretti? Koca koca partiler, devrimci örgütler köktü. Bayraklardan köylünün orağı, işçinin çekici gitti. İşçi hareketi, uzun bir sessizliğe gömüldü. 12 Eylül'ün başaramadığını, o kafa karışıklığı başarmıştı.

1970'lerin ortalarında Yankilerin idare merkezinde ortaya atılan ama bir türlü uygulanamayan neoliberal doktrinin önünde engel kalmadı. Bir kere bu topraklarda yaşayan insanların zihnindeki toplumsal kurtuluş umudunu yok etmişlerdi; ne duracak ki önlerinde?..

Toplumsal kurtuluş umudunun bittiği yerde, bireysel 'sıyırma' güdüsü beslenir; hayvanca birbirinin sırtına basarak, güçsüze vurarak, güçlüyü yalayıp bir şekilde sıyırma çabası... Yoksul kitlelerin mücadeleleriyle yarattığı tüm değerler, bilinçli insan aklının ulaştığı tüm mevziler erimeye başladı ve yerlerini ağır bir kirlenmeye bıraktı.



Yoksulların tüm direnci kırıldı. Pervasız sömürü ve yağma çarkı, biçare insanların iadesini çalarak, milyon dolarlarla top gibi oynayan bir avuç asalağı ortaya çıkardı; 25 dolar milyarderdi öyle kısa sürede semirdi ki...

Çaldıklarını da biçare halkın sırtına yıktılar. Global bir tefecilik ve soygun şebekesi gibi çalışan emperyalizm, yerli uşakları aracılığıyla bu toprakların tüm zenginliğine el koydu, haciz getirdi. Bu toprakların tarihindeki en utanç verici siyasi vakalardan çok daha beter, çok daha haysiyetsiz bir siyaset düzeyine geriledik. Amerikan memurlarının getirilip ülke iktisadının başına geçirilmesine tanık olduk. Hiçbir zaman sömürgeleşmemiş bu topraklar, başında sömürge valileri görmeye başladı. Kasıla kasıla meydanlara çıkan, halka esip gürleyen siyasi 'lider'ler, büyükbaş bürokratlar, hepsi, yalana yalana ABD'ye gidip icazet almaksızın tek bir adım atamıyor artık. Emperyalizmin bölgesel çıkarlarına karşı tek bir laf söyleyemiyorlar. Kafalarına vura vura, kulaklarından sürüye sürüye terbiye ediyor Yankiler onları. Ve bu akıl dışı, izanla açıklanamayacak durum, medyasıyla, pis cemaatleriyle, hurafeleriyle, toplumun damarlarına zerk edilen yoz kültürle, uyuşturucuyla, kabul edilebilir, makul bir şeymiş gibi gösteriliyor...

Şimdi... Abdullah Gül'ün, 'halk iradesinin tecelli etmesi sonucu' ya da 'demokrasinin zafer kazanması' sonucu Meclis'e giren ve aralarında bilmemkaç tane hırsızlık davası, bilmemkaç tane katillik davası bulunan vekillerce seçildiğine mi inanıyorsunuz? Yaşanan seçimi gerçek bir seçim, seçim sonuçlarını ise 'demokrasinin zaferi' diye yutturmaya çalışmak, en hafif tabiriyle şerefsizliktir. ABD'nin bilmem hangi eyaletinde, bilmem hangi kurumunun binasındaki Ortadoğu bürosunun Türkiye masasında tezgahlanan ve icazeti verilen bir siyasi duruma biat etmek, bırakın Marksizmi, sosyalizmi falan, bir haysiyet sorunudur.

Çünkü o Ortadoğu bürosunun her tarafına, Irak'ta öldürülen 1 milyon insanın kanı sıçramıştır; onyıllardır Filistinli bebelerin çektiği zulüm sinmiştir her tarafına o büronun...

Daha geçtiğimiz haziranda, İstanbul'un Dolmabahçe'sine kazık gibi dikilmiş Ritz Carlton-Gökkafes'te, Bilderberg Vakfı diye anılan emperyalist doktrin imalathanesi tezgah açtı. Milliyetçi Türk polisinin çevrelediği, kuş uçurtmadığı, kaldırımından geçirtmediği bu kanunsuzluk abidesinde, günlerce doktrin sevkıyatı yapıldı. Köpek gibi gidip ağababalarının, katil Henry Kissinger'in dizlerine süründüler, önünde düğme iliklediler...

Dolmabahçe'nin gülü

Çiçeği burnunda 'cumhurbaşkanı' Abdullah Gül, resmi tarihin bağımsızlık sembolü yaptığı Mustafa Kemal'in vefat mekanında, Dolmabahçe'de bu cinayet vakfına kokteyl verdi. Genelkurmay ile AKP arasındaki 'uzlaşma' da aynı Dolmabahçe'de sağlandı.

Abdullah Gül'ün 'cumhurbaşkanı' seçilmesi o zamana denk düşer. Bill Clinton Bilderberg Zirvesi'ne 1991'de katıldı; Demokrat Parti adaylığını 'kazandı' ve 1992'de ABD Başkanı seçildi. Tony Blair, Bilderberg Zirvesi'ne 1993'te katıldı; 1994'te parti başkanı oldu ve 1997'de Büyük Britanya Başbakanı seçildi. George Robertson, Bilderberg Zirvesi'ne 1998'de katıldı; 1999'da NATO Genel Sekreterliği'ne atandı. Romano Prodi, Bilderberg Zirvesi'ne 1999'da katıldı; aynı yıl eylülde Avrupa Birliği Başkanı olarak yemin etti. 2006'da İtalya Başbakanı oldu. Abdullah Gül, Haziran 2007'de Bilderberg zirvesine katıldı, Ağustos 2007'de 'cumhurbaşkanı' oldu!..

Peki burada 'cumhur' nerede?

Amerika'nın bağrında semirdikçe semiren, bizzat CIA tarafından korunup kollanan Fethullah Gülen, gazetelere tebrik ilanları vermekte bir gün bile

gecikmedi. Emperyalist memleketlerin bütün gazeteleri, Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanlığına getirilmesine alkış tuttu. Bir diğer 'Bizim çocuklar becerdi' vakasıdır bu. Ve asla bir komplo teorisi değildir; Lenin'in izah ettiği emperyalizm, işte bu noktaya ulaşmıştır.

Dolayısıyla, Bekir Coşkun gibi, yok 'efendim bilmem kaç tane vekilin karlarının başı örtülüymüş' de, o sebeple 'onların seçtiği cumhurbaşkanı benim değilmiş' de, diye diye kumda oynamıyoruz. Açık ve net olarak şöyle diyoruz:

Bu 'cumhurbaşkanı' Yanki iradesiyle belirlenmiştir. Bu 'cumhurbaşkanı' bizim değildir. Ama bu topraklar bizimdir. Ve hiçbir kuvvet bize bu toprakları terk etmemizi söylemeye cüret edemez!..

Bu topraklar...

Biz sınırlarla ayrılmış olsa da, kendimizi Ortadoğu, Balkan ve Kafkasyalı olarak görüyoruz. Bu topraklarda dökülen kanlar birbirine karışmış, kan bizi harmanlamıştır. Biz o harmanın ürünüyüz. Milletimiz yoktur. Türkçe, Kürtçe, Arapça, Farsça, Helence, Slavca, hissediyoruz...

Ve bin yıllarca kanla yıkanan bu topraklar, bugün yine kanla sınanıyor. Emperyalizm bölgenin tam ortasına bir kazık çaktı, bu toprakları kanatıyor. İşte o kazık, kerterizdir; devrimci siyasetin eksenidir, insanlık terazisinin sapıdır.

Emperyalizme karşı durmayanlar insani vasıflarını kaybetmiş, Amerikan masasından fırlatılan kemikleri bekleye bekleye köpekleşmişlerdir. Cinayet makinesinin parçalanması, bölgenin özgürleşmesi, halkların kurtuluşu, öncelikle Amerikan emperyalizminin yenilgisine indirgenmiştir.

Bu topraklarda yaşayan emekçiler arasında, alt kimliklerinden, üst kimliklerinden sıyrılarak bir baş kimlik, emekçi kimliği bağ kurulması tek çözümdür. Ne dersiniz, hayal mi?

Biz o hayalin peşinde koskoca bir ömür tüketmeyi göze aldık...

Acilen Türk Tarih Kurumu'na bağlı bir telefon bilgi hattı oluşturulmalıdır, 'ALO IRKIMI ARIYORUM' adı verilen bu hatta ulaşan telefonlardan kişilerin ad, soyad ve doğum tarihleri istenmeli ve sonrasında kişinin alt-üst kimliği, ırkı-dönme olup olmadığı, döndüyse nerelerden nasıl döndüğü hakkında bilgi verilmelidir...

V. MAHİR ÜKÜNCÜ

Ne mutlu dönmeyene!



Geçtiğimiz günlerde Türk Tarih Kurumu Başkanı Yusuf Halaçoğlu'nun 'kafasının tasının' attığına ve bu hezeyan durumu sonucu bazı açıklamalar yaptığına tanık olduk. Durum biraz nazik; öyle ki, kafatasları konusunda son derece bilgili, son derece duyarlı ve son derece seçici bu kurumun başkanının 'kafasının tası' atıyor ve ülke topraklarında yaşayan halkların bazılarının, hali hazırda taşıdıkları saf türk ırkı kafataslarının, üretim hattından çıktıktan sonra bir dikkatsizlik sonucu yanlış etiketlendiğini ve bunun da bir 'Kürt' yanlışlaması yarattığını söylüyor.

Başkanın kafatasları konusundaki tespitleri bununla da kalmıyor, başkan, 'bugün Kürt olarak bilinen ve hatta Kürt-Alevi olarak bilinen birçok insanın Türk olmak bir yana Kürt bile olmadıkları, Ermeni dönmesi oldukları' gerçeğini 'maalesef' vurgusuyla bizlerle paylaşıyor... (Tabi burada başkan, Kürtleri 'Türk değil' diye aşağılamanın yanı sıra, Ermeniliği de 'maalesef' parantezine almayı ihmal etmiyor!)

Bir hayli tepki toplayan bu sözler üzerine ise başkan, bölücülük ve ırkçılık yaptığı iddialarına karşı konuya açıklık getirmek üzere düzenlediği basın toplantısında dizginlerinden boşanmış coşkun ırk sevgisiyle, "Benim elimde Ermeni ismi, onun Türk ismi ve hangi mahallede oturduğuna dair liste var. Ama bunu hiçbir zaman açıklamayacağım, bu bir tehdit olarak da algılanmasın," diyerek 'kafatasları' konusundaki tutkusunu bir kez daha açık yüreklilikle beyan ediyor... İşte kurum, işte başkan...

RED'in 6. sayısında ari ırk olma bağlamında da bu Türklük konusunu ele aldığımızı ve 'cumhuriyet'le beraber bu konuda yürütülen 'antropolojik ve bilimsel' çalışmalara değindiğimizi hatırlıyorum. O zaman, o yazıda söylemediklerimizi şimdi yeri gelmişken söylememiz yerinde olacaktır.

Nuh nereden çıktı?

"...Türk milletinin kökünün dayandığı Türk adındaki insan, insanlığın ikinci babası Nuh Aleyhisselam'ın oğlu Yasef'in oğlu olan kişidir..." Mustafa Kemal'in bu tespitini düstür edinen Türk Tarih Kurumu'nun 'bilimsel araştırma'larını o günden bugüne, ne denli ileri götürdüğü başkanın son açıklamalarıyla da farkedilebiliyor. Hatta o meşhur Türk Tarih Tezi'nin kabulünün 75. yılında, Kurum'un kendi yarattığı 'tarihsel gerçekliğe' sarsılmaz bağlılığı ise son derece takdire şayan. Adını andığımız ve 75 yıldır geçerliliğini koruyan meşhur Türk Tarih Tezi'ne birazcık değinmek isteriz.

Bu teze göre dünya uygarlık tarihi neredeyse



tümülle, 'Türklerin Anayurdu Orta Asya'dan başlamış, oradan göçler yoluyla tüm dünyaya yayılmıştır. Mezopotamya'daki Sümer-Akad-Babil, Nil kıyısındaki Mısır, Anadolu'da Hitit, İtalya'da Etrüsk, Hind, Çin ve Amerika kıtasındaki Maya, Aztek ve İnka uygarlıklarının tümü Türkler tarafından kurulmuştur. James Churchward adında, kendi düş dünyasında yaşayan bir yazarın fantastik kurgusundan başka hiçbir şey olmayan ve 70 bin yıl önce Asya ve Amerika kıtası arasında batmış Mu kıtasında konuşulmuş Mu dili de bu teze göre 'Türkçe'dir ve bu kıtada yaşamış 64 milyon insan da Türklerin atalarıdır. Bu, Mu hikayesi o kadar ciddiye alınmıştır ki dönemin Türkiye Meksika Büyükelçisi Tahsin Mayatepek bu ilişkiyi araştırmakla görevlendirilmiş ve aradan çok geçmeden, Türklerle Mayalar arasındaki dil birliğini ve bir dizi arkeolojik ortaklığı belgeleyen bir rapor Ankara'ya ulaşmıştır.

Hangi tarihin kurumu?

O yıllarda bu araştırmalar Kuzey Amerika yerlileri olan Kızılderililer'in ve Eskimo'ların da kulağına gitmiş ve bu durumu esefle karşılayan bu iki halk 'bizim neyimiz eksik, biz de Türküz' diye fevran ederek yıllar boyu sürecek bir mücadeleyi başlatmıştır! Evet, son cümle bizim fantezimiz olabilir de, baştan sona gerçek ve fakat şaka gibi olan bu Türk Tarih Tezi vakasına böyle çağdaş bir açılım getirmek konusunda Halaçoğlu'nun bizi yüreklendirdiğini söylemek isteriz!

Yukarıda bahsedilen Türk Tarih Tezi ne derse desin, gerçek bilim bize Türklerin 3000-4000 yıllık erken bir medeniyetler zincirinin başlatıcısı olmak bir yana, uygarlık tarihi ve arkeolojik kanıtlar dikkate alındığında, yazıyı bile (Orhun Anıtları-Yazıtları) 6. yüzyıl civarlarında kullandığını göstermektedir.

'Ermeni soykırımı' iddialarının gündemi fazlasıyla meşgul ettiği günler ve aylar boyunca, bu konuda bilimsel veriler sunmak yerine, deyim yerindeyse bir

kasap matematiğiyle 'onlar bizi daha fazla kesti' şeklinde özetlenebilecek, tarih bilimi disiplininin uzak tartışmalar yürüten bu kurum 30'lu yıllar boyunca Türk Tarih Tezi gibi acayip işlerle uğraşarak bugünkü konumuna geldi. 12 Eylül cuntasına kadar özerk bir demokrasilerde faaliyet yürütürken, bu tarihten sonra Başbakanlık'a bağlı, yöneticileri atama yoluyla işbaşına gelen bir kamu kurumu oldu. Son 30 yıldır bu devlet dairesi kimliğinden ödün vermeden, tek tarafı, muhafazakar, politik tarihin genellikle tahrifinden ibaret ve bir milli övünme edebiyatını bilim boyasına batırıp arşivcilikten öteye geçmeyen bir misyonun yürütücüsü konumunda. Ülkedeki üniversitelerin hemen hepsinin tarih bölümlerinde kaynak olarak okutulan ders kitaplarını hazırlayan-referans olan kurumun üniversitelerdeki tarih bilimi anlayışı da yine bilimsellik ve bilimsel tarafsızlıktan çok uzak, yarı tarih-yarı anı, yarı tarih-yarı roman şeklinde özetlenebilir.

Türk olarak taleplerim!

Resmi tarihin dışında hiçbir bilimsel görüşü hazmedemeyen Yusuf Halaçoğlu işte böyle bir bilimsel kurumun son derece tarafsız, bilim adamı kimlikli, profesör ünvanlı başkanıdır. 1993'te söz konusu kurumun başına bir yıllığına atanan ve her ne hikmetse 14 yıldır görev süresi durmadan uzatılarak o günden bugüne neredeyse kurumu bir Selçuklu İmparatoru kudretiyle yöneten Halaçoğlu işte böyle büyük bir Türkçü ve işte böyle kanı katışıksız, Türk'ten başka kimseyi 'insan' saymayan bir Türk büyüğüdür.

Olay yaratan konuşmasında başkanın değindiği önemli bir nokta da, yüzlerce medeniyetin kurulduğu, yüzlerce kavmin yaşadığı ve tarihi devirlere M.Ö. 2000'li yıllarda girilen bu topraklarda yaşayan insanların ve ortak kültürlerin bir mozaik olarak değerlendirilemeyeceği, bu toprakların Türk kültüründen başka hiçbir kültüre aşına olmadığı

vurgusudur.

Türkçesi şöyle bir şeye tekabül ediyor: Ne mozaığı ulan, mermer, mermer!

Halaçoğlu konuşmasının bir yerinde kendisine etnik kökeni konusunda bilgi almak isteyen birçok kişinin başvurduğunu ve zamanı-çalışmaları elverdiğince bu kişilere 'kendi özleri hakkındaki gerçeği' ulaştırdığını söylüyor. Ve hatta başkan kendisine böyle bir başvuruda bulunmamış büyük sanatçı Hülya Avşar için, "Hülya Avşar, Avşar Türklerindendir. Avşarlardan Kürt çıkmaz. Onlar da Türkmendir," diyerek büyük bir jest yapıyor. Fakat o da ne?! Hülya Avşar buna cevaben, şaşırtıcı bir biçimde, "Akbaralık derecesi ya da köken, bugüne kadar yapılan evliliklerle bir yerlere gitmiş olabilir. Benim için önemli olan insanların Kürt, Türk, Çerkez veya Musevi olması değildir. Ben böyle bir ayırım yapmam," şeklinde gayet yakışsız bir cevap vermekten imtina etmiyor, mesaisini böylesine önemli bir konuya ayırmış koskoca başkana! Lakin böyle bitse iyi, Hülya Avşar'ın annesi de tartışmaya katılmaktan geri durmuyor ve, "Yusuf Bey yanlış biliyor. Avşar sülalesinin tümü Kürt'tür," diyerek olayın üstüne mum diyor...

Şimdi bu durumda biz RED dergisi ekibi olarak TTK başkanı Halaçoğlu'ndan böyle kadir kıymet bilmez, kendi özerliğini-ırklarını-kökenlerini yadsıyan insanlarla boşuna uğraşmamasını; bu konuda samimi olarak bilgi sahibi olmak isteyen bizim gibi insanlarla ilgilenmesini içtenlikle talep ediyoruz. Kendimizi soyumuz-sopumuz-ırkımız konusunda yönşüz hissedene ve yıllardır bu durumun tarif edilemez acısıyla kıvranan bizler nazıca bir öneri olarak şunu dillendiriyoruz:

Acilen Türk Tarih Kurumuna bağlı bir telefon bilgi hattı oluşturulmalıdır, 'ALO IRKIMI ARIYORUM' adı verilen bu hatta ulaşan telefonlardan kişilerin ad, soyad ve doğum tarihleri istenmeli ve sonrasında kişinin alt-üst kimliği, ırkı-dönme olup olmadığı, döndüyse nerelerden nasıl döndüğü hakkında bilgi verilmelidir. Telefon hattının yanı sıra kısa mesajla da bu hizmetten faydalanılması sağlanmalıdır. Bunun için de her operatörden bir kısa mesaj karşılığı ücret kafi olmalıdır. Kısa mesaj olarak ad soyad ve doğum tarihi yazılarak 1071 (Malazgirt) gönderildiğinde, herkesin yine ne olup olmadığı aynı kısa mesaj yöntemiyle kişilere bildirilmelidir. Kurum ve başkan bu âli hizmeti; "bu derginin kağıdını yapanlar, yazısını dizenerler, nakışını basanlar, bu dergiyi dükkanında satanlar, para verip alanlar, alıp da okuyanlar'dan esirgememelidir..."

"Nazım Hikmet'in Saman Sarısı şiirini hatırlayarak...

ISSN 1307-072X



○ Sayı 12, Eylül 2007, Aylık süreli yayındır ○ Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd. Şti.
○ İmtiyaz Sahibi: Tuncay Akgün ○ Yazışmaları Müdürü: Hakan Gülseven ○ Müessese
Müdürü: Ali Yavuz ○ Tel: 0212 292 95 65 (4 hat) ○ Faks: 0212 245 38 06 ○ Abonelik:
0212 292 95 65 ○ Baskı: LeMan Matbaası, Alüminyumcular Sanayi Sitesi C-5 Blok
No: 7-8 Hadımköy/İST. Tel: 0212 858 00 93 (Pbx) ○ Genel Dağıtım: D.P.P.A.Ş.
○ Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yolu No: 47 Beşiktaş / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

bilgi@reddiye.org
www.reddiye.org
www.redciyiz.biz